وختونه

(ناول)

سیده حسینه گل

Ketabton.com

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وختونه

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپروندی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سليم ناښاد (nashad.saleem@gmail.com)

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۳۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د استاد اسمعیل یون او د هغهٔ د تحریك
په نوم چې د لروبر د پښتنو ... او د لوی
پوښتونستان د یو والي زېرې دې شي ــ

سیده حسینه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل دا ناول په ډېره مينه خپل پلار
استاد سيد مظهرشاه کاکاخېل ته ډالۍ
کوم چې د فکر او د لاس تر سيوري مې
تګ کړی دی او په خپلو رڼاګانو يې
راته وختونه رڼا کړي دي۔

سيده حسينه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترځ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا كړې او دا فرهنګي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور ودانى ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به څه ووایم؟

نور خو لیکلو او وئیلو ته څه شته هم نه ـ ولې چې هرڅه مې وختونه کړل ـ تاسو ته مې وړاندې کړل ـــ خو دومره به بیا هم وئیـل وي چې وختونـه نـاول لکـه زمـا د وړمبـي نـاول ملکـه یـوه ژوندۍ کیسه ده ـ د ژوندو کردارونو سره ـ هیله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائې ښکاره هم کړئ ـــ د څه وخت نه مې ناول لیکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زیات والی راشي او هغه که د معیار سره وي نو به ډېره ښه وي ـ نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسودی ـ ما خپل کار تر دې ګڼلو خو یوه خبره بیا هم چې هر پښتون لیکوال ترخپله وسه خپلې ژبې تـه کار کوي خو دغه کار بیا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل یو لوی غم دی ـــ ځکه چې تاسو پـه دې هرڅـه پوهـ یئ چې دلتـه پـه پښـتونخوا کـې پښـتو ژبـې تـه لاهاغـه پـام د واکمنـو نـه دی راګرځېدلی چې ترمخه یې پښتو کتابونه دولتي چارواکي چاپ او خپاره کړي ـــ خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږي لګیا دي او دا کار ترسره کوي ـــ مونږ په دغه ټولو پښـتنو ویاړ کوو چې پښتو نازوي ـــ د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعیل یون او د هغه د غورځنګ زلمي ټول د ستائینې وړ دي چې دې ګران کار تـه یې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي یې هم ـــ دغه ناول بـه د دې پښـتنو پـه ویاړ او مرستو ترتاسو درورسي کورونه یې ودان، خو مننه کوم د ځینو هاغو ملګرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملګري ووـــ په ملا به یې ټپولم او د لاسو به یې نیولم ـــ د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملګري وارث خان نایاب یوه نړۍ مننه چې دې ناول تـه یې پـه مینـه لیکلو تـه کښـېنولم ـ د ساحل یوسفزي، مهراندېش، عبدالوحیدګران،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان لاژوال او په تېره تېره د استاد فیض الوهاب فیض هم د زړه نه مننه چې ډاډ يې راسره وه ـــ د ګران لطیف شاه شاهدچې سترګې په لاره يې دی ـ د ګراني وربه‌مه عامر هم مننه چې وخت په وخت يې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال يې رانه اخستی دی ـ د ملګري او ګران ورور حسین عالم مندوخېل ذکر که ونه کړم دا به يو لوی زیاتی وي چې وخت په وخت يې خپلې مرستې رارسولې دي ـــ د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي ـــ

او په آخر کې د ګران ملګري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنګ يې په ډېر اخلاص ترسره کړو ـــ او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی. خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوهه او ښائسته لري ـــ د سرلوړې دعاګاني به مې درسره وي.

د ملګري قیصراپریدي، ګران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فریداحمدتسکین يو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې يې زماډاډګېرنه کړې ده.

په درنښت
سیده حسینه ګل
۸م اګست ۲۰۱۵ء
مردان، مقبوضه پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو خپل زوی مشال په دواړه مخه بې واره ښکلوو لکه د لېونو یې ترېنه خپلې لېچې بیا بیا له دې ویرې تاوؤلې چې هسې نه د هغې د ژوند د دې لوی ګټلي داؤ په خوشحالۍ څوك د هغې يك یو نیازبین بچی د هغې نه جدا نه کړي ـ د مشال په سر د واده تړلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هیلو غوټۍ هم نن د پرانستو ګلونو په څیر د هغې د ژوند په دښتو د خوشحالو سپرلي راخواره کړي وو ـ ـ ـ ـ مشال هم د خپلې مور د ژوند په دې لویه خوشحالۍ نن په جامو کې نه ځایېدو ـ د هغه په سترګو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پیالۍ د هغه تر لېمو راغلی وه ـــ د خپلې مور یوې یوې سختې، صبر، زغم هغه هم د ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه یې کولی نه شو، هغه ته د مور د ژوند د ټولو ستړیاګانو سفر کړی په کړې رامخې ته شو ـ د نن ورځې په هیله د هغه د مور د عمرونو، سفر ـ ـ ـ خو په سر تړلې د واده سهرې یې د وجود او زړه دننه د ماتې ګوډې کیفیات په مخ د دې سهرې ګل ورینو لړونو پټ او د زمانې د سترګو نه پناه اوساتل ـ د مور د سینې سره ډېره لحظه جخت او رانسکورې ولاړې د هغه د پښو تلي میرې میرې کړل ـ خو نن هغه د دې ستړیاؤ پروا نه ساتله ـ د مشال ډېر همځولي دوستان هم د هغه ترخنګ ولاړ ښه ستړي شوي وو نن هره سترګه د خوشحالۍ په دې موقع نوژنه وه، لونده وه، وختونو او زمانو د دې کورنۍ انقلاب لیدلی وه ـ د یوې لرې شتمنې کورنۍ په لویه میېنه پاتې دا یك یواځینۍ نخښه د دې انقلاباتو یوه داسې حواله ده چې د زمانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او عمرونو د پېښو، سختیو، غمونو او خوشحالیو تاریخ ورسره ګنډلی وه . دا بوټی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سړو بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سیلو ډېر زورلی مات رامات کړی وه . خو د خپل استقامت او د بقا مینې ژوندی ساتلی وه . د خپله ځانه یې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانګ لرې شړلي وو او د ژوند د یو داسې سپرلي لپاره یې د دې بوټي نه لمحه لمحه خپل ځان له د سپېلنو لوخړه کړی وه . چې نن د هغې د ژوند د هغې د مینې او د بقاء د یو تل عمري سپرلي بڼه یې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ یې د ګلونو او خوشبویو څادر راخور کړی وه .

"بس زېبو! هلك دې ستړی کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وګرځولو.. نو اقبال یې ترڅنګ ولاړ ولیدو او بیا یې ورو غونډې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړوــــ مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې ـــــ د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو. د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه . د رنګ رنګ لباسونو راخور سپرلي دنیا حیرانه کړې وه . پېغلې د کړو سینګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې . د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي ګڼله . اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې ـــ خو خدای خبر ولې په هر ځل، هرکس ته په دې وېنا.. . "مننه ستا دې امبارك شي..." لږ کچه او ملامته شوـــ خو زر به یې د ملامتیا احساس د ځانه اخوا کړوــــ د مېلمنو په مېلمستیا کې به یې ځان بوخت کړو. اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده . خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ ننداري ته نن ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلوق راغونډ شوی وه . د سپوږمۍ همځولو هم د سپوږمۍ نه ګېرچاپېر د خپلو رنګینو او رڼاګانو شپول جوړ کړی وه ـــ او په خپلو شوخو اداګانو یې په جنج کې د راغلیو زلمیو زړونه وړل . د ډېرو پېغلو او زلمو سترګې به د څه وخت لپاره د یو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به یې د یوې نوې ادا ست کړی وه . . . دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر یوه کاسیره چونګاره لګولې وي ـــ خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله یا خو زېبو ته وه او یا یې د هغې د تېر ژوند داستان یادولو ـــــ "دې خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه ـــ" یوې ښځې چې به زېبو په سرو سترګو ژړغونې ولیده نو د بلې ښځې سره به یې غلې شان پس پسی وکړو ـــ د ډهول اواز یو ځل بیا اوچت شو ـــ د غوړېدونو پردې یې شلولې ـــ اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حیا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه ـــ په ورو ورو او مېده مېده تګ او دقدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول . د پانزېبو یو لېوني شړنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې یو ځل بیا د زېبو د جذباتو دنیا کښې د مستۍ ډمې په ګډا کړې ـــ اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګڼ ته د ډېرو ګلونو، رنګونو او خوشحالو سره روان وه . . . . الا . . الا . . الا . . . د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الاګانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم ګل شوی . زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړې ګاډي په ورستۍ برخه کې په پسته بخملې چوکۍ د حیا نه راغونډه ناسته وه ـــ ګېر چاپېره یوخوا بل خوا د سرو ګلابونو او سپینو رامبېلو خوشبویانو ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُور ګلاب څه خبره وکړه ـــــ او کله به سپین رامبېل مسکۍ کړه . د حیا نه به نوره هم راټوله شوه . خو په څنګ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله . د چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو. د بنارسۍ پلو به یې ترېنه بیا بیا اخوا کولو ـــ ماشاء الله . . . او بیا به یې پرې د نظره اوتوکل . د ګاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل مشال ښکارېدو. د زېبو د ژوند تیاره انګڼ که یو خواته مشال په خپله رڼا ځلولی وه . نو بل خوا ته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو د ژوند تولې تیارې روښانه کړې وې . زېبو هم اوس د خپل ژوند نه د تیارو څادر لرې ګوزار کړی وه . اوس یې د غبرګو رڼاګانو په لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه . خو د ګاډي د پایو په غږ به کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه ــــ زېبو چې هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په ګوټ پېرونو سترې سر وهلی بروهلی روانه شوه ــــ د هغې د فکر پایه نه ودرېده ـــ او هغه ډېره لرې لاړه ـــ ډېره لرې . . . !!!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر شاه د چنار کلي يو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت ګټلو يو داسې ميراث پاتې وه چې د سيمې خلکو ورته په ښه سترګه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو يې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه ـــــ د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سوداګر د خپل عقل او ځيرکتيا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم برې وړلی وه ـ په کاروباري معاملو کې به يې د خپلوو او رشتو هيڅ لحاظ نه ساتلو ـ خلکو به وئيل چې پلار يې ډېر ښه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به يې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه ـ او دا به يې وئيل چې په لږه ګټه خپله سرمايه ګېرول د عقل کار نه دی ـــــ" د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو۔ په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوګنو د امدن وسيلې يې د نشت برابر وې ، اکثرو کورونو کې به زنانو چرګ چرګوړی يا ګډې بيزې ساتلې وې چې د کور ګوزاره به پرې روانه وه ـ ډېرو خلکو خو به دغه ګډې بيزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې۔ او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اوږېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل ـ ولې چې د مياشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نيکه نه د هغه په کوټو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسپدل رفیقي به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچي یې راکړه، سر دې درسره وي ـــــ" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې ـ کله کله خو به د پیسو په سر د سود ادا کول هم ګران شو ـ او لږ وخت پس به دومره سپوا شو چې سر او سود به یو شو ـ داسې حالاتو کې به د ضمانت په توګه د تورسرو د ګورکفن لپاره ایښي هاغه کالي پتری به د بهادرشاه سره پاتې شو ـ بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حویلۍ پاتې وه ـ چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حویلۍ د وسپدونکو ډېرې خاطرې او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو ـ خو د حویلۍ دنګو دنګو کوټو، دېوالونو او دالانونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تربهادرشاه رارسولی وه ـ هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه ـ ډېر رازونه یې لرل ــــ خو اوس په دې حویلۍ د بهادرشاه واکمني وه ــــ دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلي یادابښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنګ په خپله سینه کې ساتل ـ ډېر خلك د دې حویلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لګولې وه ـ او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي ـ د وخت واګې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې ـ د تندي ځوانۍ په چابك اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه ـــ د درېو کشرانو خوېندو یك یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حویلۍ کې د قهر نه ډك د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله ـــ د حویلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل ـ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوېندو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه . دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنګينه وه . د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوټې ترېنه ويني څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلۍ دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه ګڼلې وه ـــــ بهادرشاه به وئيل د پېغلو کانړي بوټي غل وي، چې په کور دننهه ناستې وې نو د پلار او ورور زورېنه په ارام وي . پري او تاج بي بي خو يې د اخونې[۱] د کوره هم زر په کور کړې وې .ـــ په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې ـــ يو غړمب يې کړوـــ بس نور مو سپيارې کور کې وايئ - - - !!! د پري زړه غوښتل چې د خپل ګران لالا منت وکړي څکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سيپارې پاتې وې خو- - - . د بهادرشاه فېصله به د کاڼي کرښه وه . او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې . اوس د جينکو په حوېلۍ کې خپله خپله دنيا وه . چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلۍ به د مرګ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده . په سينو کې وريته وريته ارمانونو به يو بل سره خلې وركړې وې ـــ د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لاويرولې - - - خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډهال کار کولو - - - لړه به وويرېده - - - خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه . پري او سنګينه خو به چرته لرې په يو کُنج کې په ويره ناستې وې - - - !! جينکۍ د ورکوټوالي د

---

[۱]: اخونه: د سيپارې استاذه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه يې د خوبونو دنيا هم د حقيقي دنيا نه بدله نه وه ـ پرې ډېره خيالولې وه ـ د خپلې جامې لباس به يې ډېر خيال ساتلو. د نوو نوو رنګينو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقينه وه ـ زرو يې د اخونې د كور د سيپارې د سبق يوه همځولې وه چې د زړه خبرې به يې ورسره كولې ـ او چې ځنګه به يې د سيپارې ذوت كړى سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د كور په يو كُنج كې پټې كېناستې ـ پرې او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د كور نه په كور كړې نو په پرې لكه چې سپينه ورځ توره تياره شوه ـ د زرو مخ به يې له خياله نه اخوا كېدو ـ په وجود به يې ميږي اخته وو. خو د حويلۍ د درشل نه بهر يې قدم نه شو كېښودى ـ د بهر دنيا نه خو خپل ورور داسې ويرولې وې چې د اخونې كره به تلې نو هم به يې چرته يوخوا بل خوا نه شو كتلى هر ځائى به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو ستركو پېرې ولاړې وې ـ تاج بي بي ته به د اخونې د كور د سيپارې د سبق همځولو د بهر د كلي او چم ډېرې خبرې كولې ... اوكله چې به د دې خبرورنګ دكچه كچه زلموداداګانو اواشارو په ذكر رنګين شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سيپارې قط كړې په تاخونو كې اېښودې وې ... او د يو بل سره د راز و نياز يوه ښائسته دنيا به يې جوړه كړې وه ـــ كله كله به يوې پېغلې د رفيقې دځوانۍ صفتونه هم كول ـــ او د رفيقي په ذكر به خداى خبر ولې د تاج بي بي په اننګو د ګلونو غازه خوره شوه ـ په مخ به يې دواړه لاسونه كېښودل او د ټولو همځولو شوخيانواو تنګولو به د هغې د زړه دنيا رنګينه كړه ـــ د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفيق په نوم تنګوي ... خوبيا به يو دم د هغې د مخ سور رنګ تك

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيـړ وتښـتېدو . . . زړه بـه يـې پـه زوره زوره پـه درزېدوشوـ . . د بهادرشاه ويرې به واخسته داسې به يې ګڼل لکه چې چرتـه مخـامخ په يو ګوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړ دیــ درفيق دنوم ټکی يې دتاج بي بي په څهره لوستلی و ي . هغې بـه د ويـرې نـه د جينکو د مينځ نه راودانګل خپله برقع به يې راواخسته ـ خو اوس د تـاج بـي بي دنيا هم پيکه شوې ده اودپري نه هم خپله درازو نيـازهمځولې . . . زروپاتې وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه تربور وه چې څو واره یې د مشرانو په خله د بهادرشاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه . خو د بهادرشاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لګېده ــ وئیل به یې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی ـــ مطلب یې زما مال دولت دی ـــ!! اوس خو یې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندرشاه سره تړوله غم ښادي، تګ راتګ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه . تاج بي بي هم د سکندرشاه خوبونه لیدلي وو خو د بهادرشاه د پرې کړي انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه ـــ د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو یو وې خو بهادرشاه د سود دهنده کوله او سکندرشاه د حقې حلالې ګټې روزۍ ته ناست وه . د دوکان په لړه ګټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه ـــ د بهادرشاه کره په خپلوۍ خو یې د مور زړه پوتی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکۍ د مور پلار نه بې اسرې ورور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي . خو د بهادرشاه سپي لرې لرې غاپېدل ـــ "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی ــ زما خوېندې لاورې ماشومانې دي ــ!! دا خو د بهادرشاه جرګې ته هغه سکوټ جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادرشاه ته د سکندرشاه د اړخه رالېږلې شوې وه ــ

د جرګې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تیګه کېښوده ـــ هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رایادېدل ــ په کور کې بل داسې څوك هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شو. بس دوه خوېندې یې لرلې چې د دې لویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوېلۍ په کارونو کې به بوختې وې ... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده ـ ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو ګټل وو د ژوند او د اولس غم ښادي خو يې د سره په کتاب کې نه وو د کور يو بامبېر يې خپلو خوېندو ته داسې په غاړه کړې وه چې عاجزانو نه يې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه ـ سنګينه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه ـ اخلې پخلی، جامې وينځل پاکي ستهرائي به يې په چپه خله کول ـــ خبرې به يې ډېرې نه کولې ـ خدای خبر ولې چې ګران لالا به د کور په درشل راښکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر درونـد ولګېدو ـ ژبه به يې د ډېر هېبت نه ټرټرې شوه ـ هواره خبره کول به ورته ګران شو ــ او په شنه منډه به يو ګوټ کې چرته پټه شوه ـ کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به يې يو په بله کېدو ـــ کله به په زمکه پرمخې راګوزار هم شوه ــ د تاج بي بي دا خيال وه چې په سنګينې چا کوډې کړې دي ـــ!! چې لړه به سمه شوه نو په کور کې به يې په زوره ځان له کار پېدا کولو ـ د لويې حوېلۍ ټولې کوټې به د سنګينې د لاسه لکه د شيشې پرقېدې، د کچه خاورې په ګروبې چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګروبې کړل نو د کچه خاورې مينه ناکې خوشبوئې به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوږدې اوږدې ساګانې راښکلې، د لاس د منګلو نه ترخنګلو د ټينګ خاورين کرښې کرښې رارون ګروبی به يې بيابيا بوئيولو ـــ دې خوشبوئې به هغې ته ډېر خوند ورکولو ـ بيا به يې د ګران لالا په کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فرېم کړي عکس ترخنګ د سرو ګلابونو ـــ او سپينو رامبېلونو ډېر ګلونه لړې لړې کښودل ـ د کوټې ټولې دوړې خاورې به يې اوڅنډلې ـــ په کټ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې ورته ګل کړې څادر برابر هوار کړو ـــ د سور شنیل بالښت به یې ډېر په هنر کټ کې کېښودو ـ په قلاره به یې د دروازې تمبې راواړولې ـ او کله کله به د ګران لالا د واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه ـ اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی ـ

د حویلۍ په لویه سینه د دنګو کوټو او دالانونو یو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راګرځولو ـ د دیار د مضبوط لرګي او سرو پخو خښتو نه جوړه حویلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه ـ د هرې کوټې د دروازې په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنګینه شیشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکیو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې چا ماهر جوهري په خپل ټول مهارت د کانړو سینه تراشلې وي ـــ او د ښائسته غمیو جوته یې ورکړې وي ـ د حویلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنګینه شیشو د تیاره په وجود خپلې رڼاګانې داسې شیندلې وې ـ لکه چې شیش محل وي ـ په لوی دالان کې یوسر ته به د تاج بي بي د ساتلې طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا ـــ د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغیو طوطي او مېنا به په ښائسته پنجرو کې د سوز سندرې وئیلې ـ داسې ښکارېده لکه چې د دې حویلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري یك یواځینې همرازې دا مرغۍ وې ـ تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئیل دواړه به ډېر ساعت د پنجرو سره ناستې وې ـــ تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندرشاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حویلۍ نوکر(رفیق) ته پټ په پټه سپارلی وه ـ د ا هسې د هغې یو خیال وه ـ یو ارمان ـ ګني د دې نه ګېرچاپېره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه د روایاتو دنګ دېوالونه ولاړ وو. او څه د بهادرشاه د قهر او غضب څهره. بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوې شوې وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده ـــ ماښام په توره خړه چې په لويه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه ـــ په تهوله لار يې يوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې يو ښائسته ځوان اووينې ـــ او پټ يې د خپلو خيالونو په دنيا کې د ځان سره کړي ـــ هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نيولې شوه ـــ خو نن تهولې لارې کوځې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی. او بيا چې کله هغې د خپلې حويلۍ په درشل خپل قدم کېښوو نو ـــ يو نوم ..... يو احساس دلته راګېره کړه ـــ هغې په وړمبي ځل د رفيقي نوم په خله لکه د خوږې ګولۍ واړولو راواړلو ـــ او بيا چې په دغه ماښام هغه د کوټې بلۍ ته وروختته نو لرې ډېر لرې يې رفيقی په نظر شو. هغې رفيقی په وړمبي ځل د کوټې د بام نه مخامخ په لاره راروان ګړندی ګړندی ليدو. د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپين پرتوګ او بوسکي رنګه قميص کې ورته رفيقی د خپل خيال د جانان په څير ښکاره شو. خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفيقي حېثيت خو په دې حويلۍ کې د يو نوکر دی ـــ نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفيقی چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی. هر سوال جواب او خبره اتره به يې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه ـــ د دومره لويې فاصلې باوجود رفيقی نن تاج بي بي ته ډېر نزدې ښکارېدو. ـــ هسې خو د رفيقي پلار نيکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفيقي په رنګ اوقواره کې يو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به يې په ګودرونو او تنورونو خبرې کولې ـــ د تاج بي بي د اخونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور د سپیارو د سبق همځولو به هم د رفیقي ذکر کولو ـــ او داسې تاج بي بي دې نوم او قوارې پټ په پټه ځان له راښکلې وه ـــ او نن یې چې ځانګې ځانګې راروان رفیقی د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بې خرته مسکی شوه ـ رفیقی هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه ـ خو د پېړو پېړو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړ تر مینځه راښکلې وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو ـ رفیقی په دې حقیقت پوهېدو ـ هغه د ډېرې ویرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختی نه د همېشه لپاره وران کړو ـ خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختی داسې پوخ اولیکلو چې په هیڅ دستور نه ورانېدو ـ اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجرې سره بیا بیا کېناسته ـــ او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به یې دغه نوم ـ ـ ـ پخولو ـ تاج بي بي او پرې دواړه د ډېرو ویښو زړونو مېرمنې وې ـ د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په ترپکو کړې وې ـ د تورې شپې توره سینه به یې د خپلو احساساتو په توده شپېلی ورو ورو زمزمه کوله ـ د حوېلی قبلې غاړې ته د شنو ښائسته شګو په لویه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپین ململ رومال یې ډېر په مینه ګل کولو ـ نو پټ په زړه کې دننه یې د سندروبار شؤو اوښانو د جذبو جرسونه ټنګول ـــــ هغې یو نوم بیا بیا د ځان سره تکرارولو ـ تهاووایه رفیق جان ـ ـ ـ ته اووایه رفیق جان ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه خپل کور اباد کړی وه ـ جماله یې د ژوند ملګرې شوې وه جمالې د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندرشاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس ترډېره حده لرې شوی وه ـ خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځې توب فکر ګډوډ کړو. سکندرشاه جمالې ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه ـ او د جمالې زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو. خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لګیا وي خپل غم شړي ... د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندرشاه کور ته راننوتو ـ نو په جمالې به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندرشاه په طمع تېره کړې وه ـ په رښا ماښام به سکندرشاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم ګاونډ د ښې بدې نه به د حجرې ناستېخبرولو. د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه ـــ د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربوخبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې ... د مشرانو د تګ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو. د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لا ښکلې کړه ـ ډېرو مشرانو به د چیلم شغلکولو. چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمدکټونوترمینځه په حرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چیلم په ډېر ناز تر ټولو رسولی شو.خو د تماکو رنګینه د کناویز جوړه کځوړه د بهادرشاه او سکندرشاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لویې کوټې په سرکې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه . د دې کځوړې نه یوخوا بل خوا د رېښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راګرځولو او د ماحول رنګ به یې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منګی او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منګي وخت به نه وه ـــــ سکندرشاه چې به د خپل کور د دروازې زنځیر وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالې تر غوږو شو هغه به د حیا نه راټوله شوه ـــــ په شنه منډه به کوټې ته لاړه . یو سلایې رانجه به یې نوې په سترګو کې واچول په شونډو به یې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنګړو شونډې به هم پرانسنتلی شوی د بنګړو د شړنګ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړوـــ او بیا چې به سکندرشاه ځنګه د کور انګڼ ته راننوتو نو د جمالې سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تیارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل . یوه شپه چې سکندرشاه او جماله دواړه په مینه ناست وو. جمالې په خبروخبرو کې سکندرشاه ته د یوې نوې خوشحالۍ زېرې واورولو ـــ هغه بې اختیاره د جمالې څهرې ته وکتل . د جمالې په مخ د دې نوې خوشحالۍ وړې وړې ډیوې روښانه ښکارېدې . په غونډ مخ یې د تورو تېرسرو غونډ ککوړې سکندرشاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندرشاه غلی غوندې مسکی شو د جمالې لاس یې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سینې یوړو ... نو جمالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالۍ د هغې غېږې ته رارسېدلې وي . هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندرشاه سینې ته جخت کړو ــــ ستا لور خوښه د او که زوی .
...؟ سکندرشا د جمالې په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو ...
هغه په برقه برقه وخندل د جمالې رنګ د سکندرشا په خنداتك سُورشو. د هغې دننه یو نوي وجود چاچۍ پاپۍ وهې ...!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه ته اوس هرچا دا وئيل چې خپل کور دې اباد کړه نـو د پېغلـو خوبنـدو فکـر بـه دې ډېـر کـم شـي ـــــ او اوس خـو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول ووـــ خو د غه طبعې هر ښځه نه اخستله ـ وئيل به يې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې يې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې يې قبول کړم ــــ نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم ــــ او خدای خبر چې په کوم زيارت يې لاس اېښې وو چې سوال يې قبول شوـزبرګه په رښتيا چې زبرګه وـــ خپلې کورنۍ ورته په يوه جرګه ورکړه ــــ ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه ـ او په پېسه ټکه هم ـ اوس د جينکو په ژوند کې هم د زبرګې په راتګ يوه لويه خوشحالي راغلې ده ـ زبرګې ته دا جينکۍ لکه د خپلو خوېندو ښکارېدې ـــ خو په دې حوېلۍ کې د نوې مشرتابه له رويه يې ځان د دې جينکو مور هم ګڼله ـ سنګينه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورندارې نه ځارېدله ـ د کور کارونه به يې هسې هم په مينه کول اوس خو يې دا قسم کړی وه چې "په ناوې ورندار به تر يو کاله ټك نه کوم چې ناويتوب وکړي ـــ" د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وه ـ خو زبرګه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ بـه د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه ــ تـاج بـي بـي د زبرګـې پـه راتـګ لـږ زيات زړه موندلی وه ـ مخکې به يې د ورور نه څه غوښتنه نـه کولـه اوس بـه د ګـران لالا مخـې تـه ډيـر پـه زړه ورتـوب ورتلـه ـ د ښـو ښـو جامو پېزار غوښتنه به يې ترېنه خوېندو تـه هـم کولـه او ځـان لـه هـم ـــ په حوېلۍ کې دننه ژوند چې نور هرڅنګه وه ــ خو د زبرګـې پـه راتګ پکې لـږ ښـه بـدلون خامخـا راغلـی وه ـ هسـې خـو بهـادرشـا د خوېندو د کور بهر وتل ښـه نـه ګڼـل د ښـځو ډيـر تـګ راتـګ يـې پـه غټه غم ښادۍ هم خوښوله ــ دغه وجه ده چې خپلې دروازې يـې هـم د ډېرو نزدې خپلو د راتلو لپـاره پـورې ساتلې وې ـ ـ ځکـه خـو دې پېغلو که څرته د پردي نارينه نوم اورېدلی وه نـو هغـه د رفيقـي وه ـ بهادرشاه به د ده نـوم هـم پـه کـور کـې نـه اخسـتو د هغـه دا خيـال وه چې د يو پردي نارينه نامه اخستل د پېغلو خوېندو د مخې ښـه خبـر نه ده خو د رفيقي نوم خو تـاج بـي بـي او پـري د اخونـې کـره د ډېـرو پېغلو د خلې نه اورېدلی وه ـ تـاج بـي بـي خـو پـټ پـه پټـه د دې نـوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خيالونو اوخپلوخوبونـو کـې ــــ تلـې وه ـ

د رفيقي خوش بختي وه چې که يو خوا بهادرشاه د سـرو او سپينو نه خبر وه د هغه په ژونـد کـې يـې يـو خـاص مقـام وه، نـو بـل خـوا د حـوېلۍ د يـوې پېغلـې پـه زړه يـې هـم باچـائي کولـه ــ خـو رفيقي ته دا نه وه معلومه ــــ هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوهـ وه ـ چې پـه کـور کـې پـه خوېنـدو ډېـره سـختي کـوي ـ څرتـه تلـل راتلل يې نه وي خوښ ـ رفيقي د بهادرشا سره د کاروباري خبـرو نـه سېوائي خبـرې نـه شـوې کـولې ـ د بهادرشـاه پـه مـزاج کـې د شك او ګمان نه هم خبر وه ـ بيا د کور او پېغلو خوېندو په اړه څه خبرې خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کښې د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو ــــ خو د زلمیتوب هوا خو د رفیقي په احساساتو هم لړزان راوستلی وه کله کله به د هغه هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوك د هغه سره هم وکړي ــ خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ وه ـ زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه دي کول پکار ... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه ـ دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې ــــ د وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم ګډوډ کړي وو ـ د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه ـ خپل غربت او بې وسۍ ترېنه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق هم تروړلی وه ـ هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همځولی ماشوم د لاسو نیولی چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترڅنګ ولاړ وي او کله د پري شاته ــــــ خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي لونګۍ او تېله داري کولې د لاندې غضبناکه څېره او غضبناك غږ د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي ـ

کور ته ځئ بلاګانو ــــ!! او رفیقی د ډېرې ویرې نه په ځائی ولاړ پاتې شي ــ پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي ــــ خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د دې یادونو ترڅنګ سفر غوڅ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې ــــ وختونو ډېر سفر سرته رسولی وه، د یوبل څېرې هم اوس د خیال او یادښت په شیشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې تتې لیدې شوې ـــ خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څېرې په نوي رنګ د ځواني، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنګ راوڅلولې ـــ ژوند به ودرېدو ـــ رفیقي که د یادونو په دې لویه لاړ په تاج بي بي او پري دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقي پسې کتل ـــ د تاج بي بي په زړه پري نه وه خبر او د پري د خیالونو نه تاج بي بي ـــ پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله ـــ خو د بهادرشاه بدګمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه . بهادرشاه وئیل اوس مې خوېندې پېغلې دې شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم ګاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي ـ او که زما خوېندو سره یې د دې سړو قیصې بیان کړي نو د سترمنو خوېندو سترونه به راته مات کړي ـــ او د کله نه چې رفیقي د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه ـــ نو د هغه رنګ، اوچت قامت او ښائسته قوارې خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې . د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو . په خپله خوږه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول ـــ نو پېغلې به اوترې اوترې ګرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه ایښودي وو ـــ خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقي په داسې رنګ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقي چابك چابك راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سیپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم ـــ اوس هغې د زبرګې ورندار په مرسته دا هسه کوله چې په ګل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي ـــ ولې چې اوس د زبرګې ورندار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه ـــ هغې اورېدلي وو چې يو کال مخکې د سکندرشاه لور ګل پاڼه هم د شمشو ترور په لاس کې پېدا شوې وه ــ تاج بي بي په دې نوي سنجك د ځان سره مسکۍ شوه ـــ او د لويې حوېلۍ په لوی دالان کې په يو کټ کې خوره ور راپرېوته ـــ په ځنګل يې سر کېښودلو ــ او د رفيقې د خيال په ټال يې يوه لويه جوټه ووهله ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادرشاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالې د لاس سمو کارونو کې به یې چینجې راوښکل اوس خو د جمالې دا غالب ګمان وه چې سکندرشاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغلـه نو اوس داسې چینجن شوی دی ـــ په نه څه خبره د ډوډۍ لوښي لرګي زمکې ته ګوزاروي ـــ کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي ـ خو جمالې ته څه پته ده چې د سکندرشاه دا تاؤ تریخ والی بهادرشاه ته کم خو رفیقې ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادرشاه ترڅنګ په نخرو پېښو روان رفیقی چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوټکېدې ولې چې اوس یوه ګنګوسه د سکندرشاه غوږونو ته رارسېدلې وه ـ رفیقی خو یو غریب کسبګر سړی وه خو بهادرشاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام ترېنه هېر شوی وه ـ خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو ـ چې جماله په ګل پاڼه ناروغه شوه نو سکندرشاه زر په شمشو پسې لاړو ـــ شمشو لکه د سړو وینښه بېدار او خبرداره وه ـــ ماسخوتن یې چې سکندرشاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې راښکته کړې ــ سکندرشاه ته یې نېغ نېغ وکتل ـــ په چاربندونو یې لاس اېښي وو، ولې!! په دا مال دلته کومې بلا راوړی یې ...؟ په سکندرشاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولګېده ـــ خو د جمالې ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه ـــ په لنډو ټکو یې ورته د جمالې د ناروغۍ ذکر وکړوـــ لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی ... نه شم په پردو وینو ځوو کې لاسونه وهلی ـــ!! د سکندرشاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي ځټ به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي ـــ خو حق دق ډېره لحظه لك د بُت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه ـــ ته ځه درځم ګورمه یې ... دا یې ووئیل او کور ته کږه شوه . سکندرشاه چې غوږ کېښودو نو شمشو د ځان سره په ګورېدو و او بیا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تلی نه وه چې یو ځل یې بیا د شمشو ګورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده ــ د جمالې ناروغي په ښه کېدو وه ـــ شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالې دردونه سېوا شول ـــ او بیا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپیا سینه ځیرې کوله ... نو شمشو د سکندرشاه مخې ته هم هغه رنګ ولاړه وه ـــ لُور دې وشوه ـــ ښځه دې ښه شوه ـــ په سکندرشاه کې لږه ساه راغله ـــ خو هغه نن د شمشو وران بوتاړ او سپورو ستغو ډېر زورلی وه . بیا ورته د رفیقي نوې خپله کړې کواره ترسترګو شوه ـــ "هوا خو یې په نمسي کې هم راغلې ده" ـــ د ځان سره وګونېدو. د هغه ګل پاڼې په زوره زور ژړل . اووان .. اووان خو د هغ د سترګو په وړاندې چې کوم منظرونه اورېدل راورېدل نو هغې سکندرشاه ډېر ګډوډ کړی وه ـــ هغه داسې محسوس کړه ـــ لکه رفیقي چې اوس د سکندرشاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي . د هغه په وړاندې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخرو نخرو په ګډا ګډا روان وي . . . کله کله د ښي لاس په دوو ګوتو د خلې نه يو اوچت شپېلی وباسي ـ او سکندرشاه د رفيقې په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي ـــ او بيا چې ګوري نو رفيقی د بهادرشاه د دروازې سر ولاړ وي ـــ کله په ښکر پرته ټوپۍ يو اړخ ته کږه کړي او کله بل اړخ ته ـــ د رفيقې دې حرکتونو د قهر نه د سکندرشاه د ټول بدن وينه د هغه په مخ راوسته ـــ اوس هغه په دې نتيجه رسېدلی وه چې د رفيقې د دې بربنډو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي يا د پري لاس خو نه دی ـــ؟ د هغه وارپار خطا شو .د بهادرشاه سره که د هغه هرڅو نالګي ده خو تاج بي بي، پري او سنګينه هغه خپل عزت ګڼلې .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبرګې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنګ رنګ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې یې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر ګران شوی وه ـ زبرګه په دې خبره ډېر خفه وچې د هغې نصیب هغه د یو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی ـ په ټول کور کې به یې زړه ډېر بوږنېدو ـ د بهادرشاه د ټولو سرو سپینو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه ـــ خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سوبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدایت وکړی ـــ!! کله کله خو به یې په مصله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به یې په اوښکو لوند وه ـ زړه یې د بهادرشا په کور کې ډېر تنګ وه ـــ خو د نصیب نه یې تېښته نه شوه کولې ـ بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، یوه سنګینه وه چې د هغې د هر مرض دارو و ـ په منډه منډه به یې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئیل به یې دې ته به بل څوك نه راځئ ـ دغسې پري به هم په یوه کوټه کې ناسته و ـــ د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو ـ خو په هاغه غټه لویه د لرګي تونۍ یې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې یا پري، خو سنګینه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه ـ د خپلې ورندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوېندو ته به یې تیاره ډوډۍ مخې ته کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپله به د زبرګي سره کېناسته . د زبرګي د اولاد زېږون هم نږدې وه . سنګینه خپل وراره ورېرې ته ډېره خوشحالېده خو د خوشحالۍ په طریقه نه پوهېده . د سادګۍ د لاسه به ترېنه یوه نیمه خبره داسې وشوه چې مشرانو خوېندو به ورپورې ملنډې وهلې . په ترترۍ ترترۍ ژبه به یې د یوې سمې خبرې ځواب هم نیمګړی ورکړو نو د خوارې به خبر نه وه ، پرې خو به ورپورې لکه د سرې مچۍ ونښته ـــــ چارۍ !!

د سنګین په سترګو کې به غټې غټې اوښکې راغلې ـــ او بیا به ورندارې دلاسه کړه ـــ خو د تاج بي بي د زبرګي سره لږه روغه وه د زبرګي په خله یې ځوځو واره بهادرشاه ته دا خبره رسولې وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي ـــــ چې د زبرګي د روغ رنځور لپاره به مو پکار راځي . او چې نن سحر ځنګ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترېنه لکه د مچۍ تاوېده . دوه بالښتونه یې ورته کېښودل . په قلار پرېوځه ترور!! دا دې خپل کور دی . تاج بي بي چې د ټینګو چایېو غټه پیاله شمشو ته مخې ته کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان ګڼلو ـــ او بیا چې شمشو په یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخستل نو پرې هم د شمشو ترور سره د کټ په لنګه کېناسته . د تاج بي بي خله خو نن هسې د خندا نه نه راټولېده ـــــ شمشو ترور د زبرګي جاج واخستو او د هغې د لنګون اندازه یې ولګوله ـــــ نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته . بیا به راځم ـــ!! شمشو ترور چې د تګ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله . ترور مه ځه شپې له پاتې شه ، خو شمشو ترور کورته روانه شوه . تاج بي بي او پرې ورسره تر دروازې په جلب کې لاړې . د رفیقي ذکر نن شمشو ترور ډېر په خوند خوند کړی وه ـ د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپل وجود نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اور اخستو ـــ نن يې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې ښه سینګار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترګو يې نن د زړه د یوې غلا چغلي خوړله ـ د مړې مور نه پاتې لویه د لرګي تونۍ چې د مودو او زمانو راسې بهادرشاه د زلمیتوب په کوټه کې په لنډه چنه ایښودې شوې پرته وه ـ نن ترېنه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې کې يې د مور د لاس د خپلو درېواړو لوښو ته ایښې د ارمانونو داح خو هرځل په دوې پورې د طنز خنداګانې کړې وې، کله چې هم تاج بي بي د خپلې برښې ځیزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ـ ـ ـ نو خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل ـــ خدای خبر چې په دې ځیزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر غم او مایوسۍ نه به ورته نه تاج بي بي لاس وړلی شو نه پرې ـــ وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنګ رنګونه خېژولي وو ـــ خړ، پړـــ خو بیا هم د دې خړو رنګونو او خاورو دوړو په شا يې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې ـ پرې لږه په زړه تکړه وه کال به يې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مینه راسپړدل او لمر ته به يې کېښودل ـ نن چې د شمشو ترور خبرو د تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مینه څه خوبولي خوبولې هاغه تونۍ سره جخته ودرېده، د تونۍ په تمبه پورې غټ تور د اوسنې ونځیر يې په قلاره غوندې پرانستللو، د تونۍ دننه توره تیاره وه خو د هغې د ارمانونو داج لکه د ډیوۍ رڼا کول، هغې نن په ډېره بې تابۍ یوه یو تړلې غوټه، یویو پنډوکی د تونۍ نه رابهر کولو، په لاس به يې ډېرې خاورې دوړې ولګېدې ـــ خو په منډه منډه يې بیا د دې ټولو سینه هم لکه د خپل زړه راوسپړدله ـ کټونه يې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډك پراته وو ـ د مور د لاس قت کړي سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه موړه اېښودې شوې لوېې شیشې ته مخامخ ودرېده . تکې سرې لوپټې یې پرې د رنګونو باران راښکې کړی وه . د ډېرې حیا نه یې سترګې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلې، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترګې لکه د رفیقې د دوو ناقلاره سترګو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ ګوري . خو بیا به یې غلې غوندې سترګې په شیشه ورغلې ـــ د هغې په سر سره لوپټه لکه د سرې بنارسۍ د هغې په مخ نیم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنګ ناسته وي ... سترګې یې په مزه پټې کړې وې ... او په سرو منګولو کې سوچه برګ رومال یې پوزې ته نزدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفیقې په نوم تر دې دمه امانت ساتلی وه . . . اوس هغه د رفیقې ناوې وه . هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه ... څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر څښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساګانې یې راښکلې او بیا د یو درونډ او معتبرقدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته . د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول ـــ د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه . خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په ګرېوان کې دننه کړه . د ژوند او جذبو نه ډك پېغلتوب یې نن د ګوتو په سرونو داسې ولګېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترګې پټې کړې وي . داسې یې محسوس کړه لکه د بجلۍ دوه بربنډ مزي ته یې لاس وروړی وي . دې لمحو د هغې ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو ــــ کشې سر وخورې ــــ!! او یوې چرګې ته د پرې د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تالاوالا کړه ــــ یو ځل یې سترګې په زوره زور وځنبولې .... د شیشې مخې ته یوه ښائسته پېغله ولاړه وه ــــ خو په وېښتو کې لړې لړې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې. په قلار قلار یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل. او پنډوکي یې یو ځل بیا د تورې تونۍ تورې تیاره سینې ته لټ د خپلو ارمانونو ورښکته کړل ــ په سترګوکې راغلې دبې وسۍ اوښکې یې پاکې کړې ـ اوپه خپل خیال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه.

شمشو ترور راتګ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه. سنګینې ورندار د کارونو نه اوچته کټ ته خېژولې وه ــ په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورندارې او نوی ماشوم خیالل یې ساتي ــ تاج بي بي او پري خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنګړې اچولې .... تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفیقي ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو. د رفیقي د ځوانۍ او ښائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانګوله خو کله کله به یې چې خپله خور پري هم چرته یوائې د شمشو ترور په خوا کې په ګنګوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشو. په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پري سره څه خبرې کولې ــ پري به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړو. تاج بي بي د تنور تور اورلړونی په لاس کې نیولی وه ــ یو شك یې په مازغو کې کېناستو چرته .... شمشو خو پري سره د رفیقي خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لاوکتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري په هیبت د لوپټې د پیڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې یې بړدي نو زړه یې وغوښتل چې په دواړو پسې دا اور لړونی یوسي او دواړه پرې ښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلیې په ځائی پرېښوده ــ په قهر کې په ترپکو راغله او پري یې دکمځۍ نه ونیسله ـــ داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . ؟ په چا کورونه ورانوی ــ د چا د زړه اباده دنیا په سیند لاهوکوی ــ!! شمشوچې په دومره قهرتاج بي بي په پري راغوټه شوې ولیده نو خپل خبر یې په دې کې ګڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خوپه تاج بي بي دمینې او رقابت داسې پېریان ناست وو چې په هیڅ شان د خبرې اوربدو په کور کې نه ښکاربده ـــ زماخبره واوره!!! شمشوتوروهغه دپري نه راپاڅوله ــ چې په وهلو وهلو یې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل ـــ د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنګینه او زبرګه د کوټې نه بهر راووتې ـــ د تاج بي بي په ګوتو کې د پري د وېښتو غټه شوره ښکاربده . مخ یې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتیجه څوك هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرګې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاڅوله او تاج بي بي یې هم یو خوا ته کړه ــ نولړه چپتیاخوره شوه ــ اوچې بیاشمشوتوروپه قلاره د تاج بي بي زنه په مینه ونیوله او ورته یې ووئیل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حېرانتیایوبل ته وکتل . دپري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو. د ګران لالا ویرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې راښکلې . سنګینه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي ـــ ژبه یې نوره هم ونښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس راښکلو ... نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف ګران لالا به مې خبر وي ـــ!! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو ... چې زرو ته يې لېږلم . ـــ اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه ـــ هغې ته د اخونې د کور د سيپارې د سبق دور راياد شو چې ټولې جينکۍ به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې ـــ خو زرو او پري به دواړه نه وې ... او بيا ځوځو ځل په يو کُنج کې دواړه ليدلې شوې وې ـــ!! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون ـــ د ژوند تر يو داسې کُنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاګانو پکې جالې جوړې کړې وې ـــ او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راځوړند ليدی شو . د زرو او پري د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه به اوس شمشو هم هسکه غړۍ دبهادرشاه کره په تلوراتلو لیدله ـ د هغه غوږونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې ګډې وډې خبرې رارسولې وې ـ چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي ـ چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي ـ دسکندرشاه داغالب ګمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي ـ نیااو نمسي دواړو ــــ نمسی یې د بهادرشاه ترڅنګ اوړي راوړي اونیایې دخوېندو مخې مخې ته کېږي ـ دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغنډو شو ــــ جمالې به د دې تاؤ هم محسوسولو ــــ یوه ورځ یې په قلار قلار پوهولو ـ ستا څه کار دی ــ غټ پټ بهادرشاه شته دخپل کورد ښې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوڅې غم ښادي هم نشته ـ خوسکندرشاه کله داخبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادرشاه خو د دولت خورجېبونه ډکوي ــ دکورد هیڅ حاله نه خبرېږي ـ اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلۍ راښکاره ولاړه وه ــ . ـ څوځوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه ـ او دایې لاڅه کې ... ـ شمشوبه کله یوه جینۍ راروانه کړې وه او کله بله ـ ـ دبهادرشاه کورخو اوس د رنګ رنګ نخرویومېله وه ـ خو د دروازې تمبې به اوس هم پورې وې ــــ د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادرشاه ښی لاس جوړ شوی وه ... د کور نقشه یې بدله شوې وه ــــ اوس خو به بهادرشاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو ... او چې د پوري وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفیقي سره سوال جواب کولو نو د رفیقي به په خپل ځان د باچا ګمان کېدو ــ د تمبو په نرو نرو درزونو کې به یې داسې نېغ نېغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول ښکاره کړی وي ــ اوس خو یې په دې کوځه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله . او کور په کور به د هرچا په خله دا یوه خبره بیا بیا کېده . د غریب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی ــ!! سکندرشاه ته د دې ټولو خبرو پته وه ــ د خلکو د پس پسو نه خبر وه ... د شمشو د دې نوې لګولې تماشې په چل نه پوهېدو خو بس وینې او غېرت به یې جوش وکړو ــ د خپلې جرګې نه پس یې پرې نورې جرګې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو لیدلې وې ــ او هرځل چې به کومه جرګه راتله نو سکندرشاه به د خدای نه دا سوالونه کول . . . چې خدایه! د بهادرشاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جینکو بند اسان شي . خو بهادرشاه د سود په ګټه کې د خپلو خوېندو د برخې قائل نه وه . هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوېندې به په کور زړوي ــ د تاج بي بي او پرې عمرونه خو مخ په سېواکېدو وو ــ خو د سنګینې نور حالت د دې جوګه نه وه چې د یوکور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفیقي پسې وهل ــ او پرې په نورو جینکو مئینه وه ... او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندرشاه ته رارسېدلې .. خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نیکه د دې کورنۍ تالي څټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ ترعزتونو راورسوي ــ هغه د رفیقي او بهادرشاه سره سره د خپلې تربګنۍ او دشمنۍ پت ښه برابر پاللو. خو ځینو مجبورو یې لاسونه بند په بند تړلي وو ــ سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفیقي سره ډولۍ هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلې وه ــ خو د واده پېکړو هم د رفیقي پښې ونه تړلې ــ او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول ـــ خو اوس د رفیقي د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځګ کښولي وو کومو چې به په تناره او ګودر د رفیقي خبرې کولې . . د رفیقي دنیا د هغه زوي شفیقي ترڅه حده بدله کړې وه . کټ مټ د پلار کواره وه . د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې . . . خلکو به وئیل چې رفیقي پل اوچت کړی او دې شفیقي پرې اېښی دی . د رفیقي دځُلې او ګوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره ګڼلو ـــ اوس به هم رفیقي د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم ــ او هم دغه عادت وه چې د سکندرشاه په زړه کې لکه د ازغي چوکه کېدو ـــ پټې پټې یې ورته کُلمې خوټکېدې ـــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د زبرګې جولۍ ته د دربو اولادونو ورکړه کړې وه . طاهرشاه اوظاهرشاه دخپلوترورپانود سترګو تور وو او وړه زېبو چې په حوېلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ اونصیب هم د خپلوترورپانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه به په سُوړونتوته ـ پلارخویې څه کوې هغې ته خوخپل وروڼه هم دپلارنه کم نه وو ـ هرنارینه په هردورکې خپل فطرت ښکاره کړی دی ــ د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډك پروت وه ــ لُور خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق ګڼلی شو . دهغوې حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي وو ـ په ټوله سیمه کې داکورنۍ په دې یادېدله . چبه یې د لور خور په عزت تپوس نه شوکولی ـ او خدای خبر څومره تورسرودډولۍ ارمان ګورته په سینه کې وړلی وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو برابر وو . خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرګوني پېدا شوي دي . . خو نه په دواړوکې به دیوکال د مشرتابه مزې غزېدلی وه . طاهرشاه به د یوې ترور په څنګ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زېبو به خپلې کشرې ترور سنګینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوېلۍ کې یوه باغیچه دډېرېخواراسې موجوده وه چې په هر دور کې یې د کور د ښځو پام ځان ته راګرځولی وه ـ په غاړه غاړه پکې د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځائی په ځائی پکې تاج بې بې او پرې د سروګلابواوسپینورامېلوښائسته بوټې هم کرلې ووــ او چې د دې ګلابونوپه مخونوپسې دپرپرکولښکرې او سپلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالۍ به د کتو وې ـ سنګینې به ټوله ورځ د وړو وړو ورېرونو سره په لویه تنه منډې وهلې ـ د دې شوراوغوغابه دحوېلې په دنګودنګوکوټوکې هم اورېدې شوه ـ اوس خو په سنګینې خپل د ماشومتوب دور بیا راغلی وه ـــ په زمکه به دماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې ګوډیانو ته به یې رنګ په رنګ جامې جوړولې ـ ماشومې زېبو به په خپله وړه ژبه دخپلې تروړپه شان تتې تتې خبرې کولې ـ ـ او زېرګه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اینښلې ـ سنګنې ځان له هم یوه ښائسته ګوډۍ جوړه کړې وه ـــ د دې ګوډۍ په غاړه کې به یې لوی د مشکنو امېل راځوړند کړی وه ـ د ډك کمخواب جوړه به یې ورته په غاړه کړې وه ـ او په لوبو لوبو کې به یې د خپلې ګوډۍ واده په ډېره مینه راجوړ کړی وه ـ په کُنج کې به یې ګوډۍ کېنولې وه ـ او دې به قلار قلار تمبل غږولو ـ کله کله به یې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده اوپه ګډا به شوه ـ د کور ټول خلك به د ترور او ورېرې دې نازولې دنیا ته په کتو وو ـ بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوېندو او ښځې کلك ساتلی پړی یې لږ سست کړی وه ـ د هغه دا خیال وه چې تاج بې بې او پرې د خپلو پېغلتوبونو زهر څښلې دې ـ او اوس خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ ـ خوبهادرشاه ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوېلۍ کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړه توره تاخانه خوډېره پخوا پري اباده کړې ده . اوس خواوړی ژمی په هاغه تیاره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډیوه بلوله او چې زبرګه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترګې به هم مرغۍ مرغۍ شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته شوه د هغې د اخونې د کور د سیپارې دسبق همځولې زروبه د هغې سره په دې تاخانه کې یو ځائی ملاسته وه . د تورې تیار تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمینځه پروت وه . د کور نور خلك خو د دې شاړې تاخانې نه داسې ویرېدل لکه چې دا تاخانه یا خو د تورو اژدهاګانو جاله وي یا د پېریانو- پري خو به د کور نور خلك د دې تاخانې د زبونتیااودروندوالي نه ویرول خوداتپوس ترېنه چا هم نه کولو چې ته په دې تیاره تاخانه کې کومه اوده پخوې ؟خو چې ماسپخین به ټول راپاڅېدل نو پري او زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې . خوشحاله خوشحاله . لکه چې د خپلو وجودونوډېر درانه بارونه یې سپك کړي وي . اوس خو به ځکه زرو یوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله . د پري مینې به د جنت نه هم د هغې ځنګ ته رارسوله ... پټ پناه یې په زرو ډېر سره سپین پېرزو کړي وو- هغې ته ځائی په ځائی د بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځائی معلوم وه ـــ! د زرو هم ټولې ګوتې په غوړو کې وې . د پري سره یې ډېرې مزې کولې . د مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو یې ټول په زرو زاړه کړي وو- خو د زرو مینې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا یې په تنکۍ ځوانۍ نه وو لیدلي . اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په یو کټ کې ملاستې وې . د زرو په ځنګل به د پري سر پروت وه او د ژوند په یو نوي سرور به غرقه اوده وه ـ زبرګې په بهادرشاه وس کړی وه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې یې ورته بیان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه ګټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د ګټې سودا کړې وه د تاوان نه ـ زبرګې خو په دم کړو اوبو، چینو او تعویزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه څرمن یې هم غټه وه ـ کرکه خو یې هډو په طبیعت کې نه وه ـ زبرګه به یې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم ـ ـ ـ! د جمعې شپه وه نن زبرګې استخاره وکړه او د خدایه یې دا یو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالو زېرى راکړه ـــ ټول عمر مې په دې کور کې پوټی سکون نه دی لیدلی ـــ چې د اولاد نه مې د خوشحالۍ برخه شته او که نه ؟ او بیا هغې یو خوب ولیدو ـــ یو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون یې هم تالا والا کړو ـ هغې دغه لیدلی خوب د خپلو مزغو او وهمونو یوه نتیجه وګڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعې ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه یو خوب بیا بیا ولیدو نو اوس د زبرګې زړه لکه د پاڼې رپېدو ـ د هغې د ګلابونو په څیر ښکلي زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اونې خدای دنګې ورکړې وې په څو کلونو کې د پلار سره د اوږې لګولو شو ـ اوس به د زبرګې وار لا خطا شو ـ د طاهرشاه او ظاهرشاه په ټوپیانو به روزانه خپلو تروریانو د تازه ګلاب ګل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او ګلاب بېلتون به نه شو کېدی ـ کله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل ـ او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بیا بیا را اوړېدو ـ چې کور ته به راغلل نو پرې به د سپېلنو په دانو پسې کري کور ګرځېده ـ "او خلکو به راته د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وي . . .!! که د پرې یا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې هلکانو به یې د کوره بهر قدم نه کېښودو. خو بهادرشاه دا غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طریقې، ښه او بد، ګټه تاوان خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي . ظاهر شاه لږ ډېر هوښیار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو یې په پلار روزانه ځلورانیز قلنګ تړلی وه .او د کور په هر ګوټ کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه ...

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼې هم په ځان پسې زمرى او ګورګوره راوستي وو ـ خو ګل پاڼه په ټول کور کې زورور وه ـ سکندرشاه ته خپل ټول اولادونه ګران وو خو ګل پاڼه يې ډېره نازولې وه ـ د ګل پاڼې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو. په اوچت اواز خبرې، کلکه څیره او په ټول کور خپل رعب ساتل ـ زمرى به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو. ګل پاڼه چې به يې د خپل ګران داجي سره نزدې نزدې لیدله نو خپل ځان به ورته بې معنې ښکارېدو. لا ماشوم و د دې فرق په احساس او معنى زيات نه پوهېدو خو بهر ملګرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو. او چې طاهرشاه او ظاهرشاه به يې د خپل پلارسره خوشحاله خوشحاله ډك ډوك وليدل نو خپلو محروميو به پرې نوکارې راښکلې ـ زه خو د پلار يك يو نيازبين زوى يم خو خداى شته که په سمه خله يې راسره خبره قدرې کړې وي ـــ د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لا غټه خبره ده ـــ د دې محرومۍ ذکر به چې يې کله خپلې کشرې خور ګُرګُرې ته وکړو نو هغې به هيڅ اونه وئيل بس غلې غلې به يې د زمرې خفه څهرې ته کتل ـ خو چې کله به يې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړو ـــ په تندې به يې ښکل کړو ـ ـ ـ ـ مورې! چې ګران داجي رانه اوس ګيدړ جوړ کړى دى نو دا زمرى نوم يې راته څه له کېښودو ـــ!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرګندونه کولې شوه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې پوښتنه يې مور په زور زور په خندا شوه ـــ خو د ټولو نه زياته د طنز ډکه خندا ورپورې ګل پاڼې وکړه .د زمري رنګ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو.د هغه هاغه ود نه وه کومه چې د ده دخوښندو وه .هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره يې هم نه لګېده .په مندرسه کې به يې خپل ټول قهر په هاغه همځولو ويستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمرى سم لکه د زمري غړمبېدو .په نري نروچکي وجود کې به يې بې پناه طاقت راغلو.ډېر وهل ټکول به يې وکړل .د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکايتونه وکړل نو د زمري نوم يې د خپلې مندرسې نه خارج کړو.اوس زمرى ازاد ګرځېدو.په ورانو، ويجاړو، په غرونو، ځنګلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په ځالو پسې ټول غرمه ګرځېدو او کله به يې مرغۍ په لينده ويشتلې، کله به يې يو ځائى خوړ وه کله بل .ګورګوره به پرې ډېره خفه کېده .لاس، پښه يا مخ تندى به يې په وينو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به يې ورته زر په تودو تېلو کې کورکمان سُور کړو او تودې تودې پهې به يې ورته پرې کېښودې ـــــ ګُرګُرې د زمري سره ډېر مينه او همدردي وه .د کور د مشرانو خو يې په ګل پاڼه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د ګُرګُرې لپاره د لېچو بنګړي او د سر کليپ هم راپټولو.ګورګوره به دې ته ډېره خوشحالېده خپل دا شيونه به يې په هاغه وړوکي پټارګي کې ځان ته سمبال اېښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوې ګوډيانې به تاله هم جوړوم ــــ زه ستا هم ترور يم .خو ګورګور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ويرېده .د هغه سرو سرو سترګو او کونډه کړې برېتونو ته چې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل نو ويرې به واخسته...او هسې هم د خپلې مشرې خور ګل پاڼې نه به ويره کې وه.دا قدغن خو پرې هغې لګولی وه چې ــ! چې د دې کورنۍ سره مې د ګران داجي پخوانۍ دشمني ده که لوبو ته ورکره لاړې نو مړه به دې کړي ـــــ!! او د ماشومې ګُرګُرې لپاره دا ډېره وه.په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د کور نه مشرانو ويرولې وه.ګني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي.د هغې ترور تاج بي بي ورته يوه ګوډۍ جوړ کړې...سنګينه ورسره هم په لويه تنه پټ پټهونی وکړي ـــــ خو د مشرانو خبره يې په زړه پټې کړې وه.ګورګوره د خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارماني وه خو دا ځل زمري په خپله خزانه کې دولس انې يو ځائی کړې وې او ګورګوره په دې خوشحاله وه چې زمری به يې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د بهادرشاه او رفيقي خپلو کې ډېره خوږه وه داسې به شفيقي او طاهر شاه هم د يو بله نه خوزېدل ـ دواړه د مندرسې ملګري م وو ـ د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه ـ ولې چې زمری خو د کوره بهر سم زمری وه شفيق او طاهرشاه ته خو به يې بهانه کتله ــ اوچې کله به ورسره لږخوږ شو نو د ظاهرشاه د کتابونو د کځوړې نه به يې د سپينې مېدې غوړه ټوله پراته هم په غلا ويستې و او دوانيز به يې ترېنه هم پټ کړی وه ـ اوس به ظاهرشاه او شفيق جوړه ناست وو ـ سپينه د مېدې پاڼې پاڼې پراته به د دواړو مخې ته پرته وه ـ رفيقي په خپل بچې په مندرسه کې سبق کله وئيلو، وئيل به يې سبقونه دغټانوخلکو کار دی ـ خو طاهرشاه به ژړل سم قسم يې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفيق هم ورسره روان شي ـ د شفيق په سترګو به تاج بي بي د رفيقي د سترګو سود کېدو ـ چې کله به طاهرشاه شفيق دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکۍ مسکۍ کېده، دخپل پېغلتوب دوربه پرې لکه دباران راښکې شو ـ دتصورپه دنياکې به يې د رفيقي څهره بيا مسکۍ شوه ـ وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومره ضعيفه شوې وه چې ورستو به يې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به ګډه وډه شوه ــ خوخدای خبر ولې به د طاهرشاه په ځنګ کې ناست شفيق به يې لکه د بهادرشاه په خواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړرفیقی ګڼلو۔ هغې به دشفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته ۔ د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په بړقه بړقه په خنداشوه خوتاج بي بي دچاد خبرواوخنداپرواښول عمرنه وه ساتلې ۔ بیابه یې دلوپټې په پیڅکي پورې تړلی دوانیزدشفیق په جېب کې هم واچولو۔ په دې ځان له دواړه ځیزونه واخلئ ــــــ!!
د طاهرشاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لګېده هغه ته خو د مندرسي پابندي لکه د قېد ښکارېده ۔ مشر استاذ خو یې ډېر بدي شو۔ څو ځله یې په نرۍ لښته دومره وهلی وه چې د مندرسې نه یې زړه تور شوی وه خو د پلار د ویرې به په نه زړه تلوراتلوـــ په هغه ورځ خو یې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې ــ او چې څنګه یې لاس تاج بي بي ته ښکاره کړل نو په هغې خو څه چل وشوــ وې ته په طمانچه سوُری شه دومره خو به څوك پردی خر هم ونه وهي او بیا یې د طاهرشاه لاس بې واره بې واره ښکلولو د شفیقي زړه وغوښتل چې که داسې تروریه کورکې زماهم وی نو زمانه به هم ځارېده ــ تاج بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړارمان رسېدلې وه ۔ زه یم کنه ۔۔ ماته رانزدې شه ۔۔ زه، زه ستا۔ موریم ۔ــ !!اوماشوم شفیق نېغ نېغ دتاج بي بي مخ ته کتل ۔
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه -ډېر سره سپین ورسره د خوارو خلکو د اخستو پیسو په سُود کې پاتې شوي وو. زبرګه خو زبرګه وه ـ بهادرشاه ورته اوس ښه په ډاډه وئیلي وو چې دا ټول کالي پټري اوس ته پکارولی شې چې چرته ځې راځې نو اچوه یې -د زبرګې طبیعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپك ډوډۍ ته به هم اوښکې څڅولې د خدای نه به یې معافي غوښته، خو پلارګنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکرۍ بد رد وئیلي وو چې سړی به خپل قبر کې څملي ـــ بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي ـــ!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاك ویره یې مخ په زیاتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ویرېدله ـــ هغوي به وئیل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په ښه رنګه ورشې ... دا غټ غټ درانه درانه کالي پټري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مۍ دلیرې ـــ!! د تاج بي بي خو د تربګنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا یو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه یې په هره طریقه خپلولې شوم -خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شو ـــ هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا یوه صلاح د ځان سره کړې وه چې که ګران دادا مې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشا ته نه ورکوي نو بیا هغې یوه بله لاره هم کتلې وه ــــ خو دلته په کې یوه ستونځه بله وه چې سکندرشاه د هغې خواله نه راتلو ګني هغې ورته دا وئیل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپین هغې په دې اسره پنډوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندرشاه کور ته ورځي ــ خو بیا به یو خیال داسې ګډه وډه کړه چې په ګران لالا یې د متیزې خور د ورور کنځل پیرزو نه شوه او داسې هاغه تړلی پنډوکی ډېر وخت په هاغه تونۍ کې امانت وه د کومې سینه چې د داسې ډېرو پنډوکو نه ډکه وه ــــ او بیا چې ډېرې راغلې جرګې بهادرشاه تش لاس بیرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پنډوکو تاج بي بي ډېر ژړل ــــ د هغې د تخیل په هره ځانګه رنګ رنګ ګلونه سپړدلي مخونه په خندا وو ــ یو ګل به د سکندرشاه د څهرې وه، بل به د رفیقي ....نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو...د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې لیدل .د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل ــ بس هغې د خپل خیال دنیا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم یو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت یې د خپل ګران لالا لپاره په زړه کې لرلو ــــ خدای به دې زما په حکله تپوسي ....هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې ...خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادرشاه لپاره وه ــــ تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پیرزو ــــ! ته زما مجرم یې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به یې کور کې په جنګ جګړو کولو ــــ د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترځنګ د ځوانۍ او پېغلتوب ماښام ته رسېدلې وه ــ خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنیا اباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه ـــ د هغــې پــه ژونــد کــې کــونترې، زرکــې، تــورانۍ، بلبلــې او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول ـــ!! هغې ته خو د سنګینې معصومیت هم په وړاندې نه ودرېدو ـــ چې د ډېرو بدني عیبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نه و کړی ـــ خو د خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړی وه ـــ بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه ـ خوخدای خبرڅه وجه وه چې دڅوورځو راسې یې طبعه خړه وه ـ ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو ـ سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خو د خپل وجود دننه یې نن یې یوې عجیبه کمزورۍ سر راوچت کړی وه ـ په لاسو پښو کې یې بیخي لکه چې دم نه وه ـــ د کاروباري حساب کتاب هره لانجه یې رفیقي ته معلومه وه ـــ اوس خو د پلار د کهاتې په کتابچو کې د لیکلو حسابونو او نومونو په حساب طاهرشاه او ظاهرشاه هم پوهېدل ـــ خو بهادرشاه د دې هرڅه لپاره لکه د فرعون ټول عمري ژوند غوښتو ـ کله کله به د مرګ ویرې ګډوډ کړو ـ په کور کې د ځوانۍ ماښام ته د رسېدونکو خوېندو وجودونه به یې په سترګو کښې لکه د ګردژنې سیلۍ چوکه شول ـ سترګې به یې وځمبلې، بیا به یې د ماشومې زېبولوبو او منډو ته کتل چې اوس یې اونه ورو ورو راوچتېدونکې وه ـ په زړه به یې تیاره راغله ـ بیا به بې د یوې نامعلومه ویرې د لاسه د زبرګې زیړې جوشې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نه پوهېدو ـ خوڅو ځله یې د زبرګې په خوب کې د ویرې چغې اورېدلې وې لکه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي ـ هغې به لکه دلېونود خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو ښنګ ته منډې کړې ــ په غرق خوب اوده طاهرشاه او ظاهرشاه به مور ته په قهر کتل ،زبرګې به د دواړو بچو نه لاسونه تاؤ کړل ــ زما بچي ... دا دې ژوندي دي . او بهادرشاه به پوهـ شو چې د ویرې خوب یې لیدلی دی . اوس زبرګه خپل دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم ښادۍ نه پاتې وه . کټ یې نیولی وه ــ خو چې د بهادرشاه ناسازي یې ولیده نو خپل هر تکلیف یې هېر شو نېغه د کټ نه راپاڅېده ــ په ولاړې یې د بهادرشاه نظر مات کړو ــ د خپل تور سرپیچك نه یې ترلې پېسې د صدقې په توګه د بهادرشاه نه تاو کړې ــ او طاهرشاه ته یې ورکړې چې په کوڅه کې یې چا غریب ته ورکړه ــ!! تاج بي بي چې د بهادرشاه مړاوې جوڼې ته وکتل نو پوزه به یې وچوڼله ــ د ځان سره به وګورېده او بد بد به یې د زبرګې په ښنګ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتل ــ د تاج بي بي په ذهن او زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم یو بخرې غرغنډه وکړه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکندرشاه دکورملکه خو جماله نه وه ـــ ګل پاڼه وه، هغې هم د بهادرشاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قیصې اورېدلې وې خودګل پاڼې کره خوهاغه څه نه ووڅه چې دبهادر شاه کره وو۔ د دواړو استوګنې هم فرق لرلو، کورونه یې هم دیو بل نه بدل وو، ګل پاڼې خو چې سترګې غړولې نو پلار یې یو معمولي دوکاندار لیدلی وه ۔ساده غوندې کور چې دوه لویې کوټې یې لرلې ۔بل خوا د طاهرشاه او ظاهرشاه استوګنه په یوه ښائسته حویلۍ کې وه ــ د دواړو وروڼو سره به شفیقی لکه د نوکر ګرځېدو ــ د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېبو د اوس نه سترګې ښخې وې خو ګل پاڼې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او تربګني ساتلې وه ۔دا به یې وئیل چې که زه ژوندۍ یم نو خپل پلار به د بهادرشاه سره په تول برابروم ۔خو دا د هغې یو ګمان وه ۔ هغې څه کولي شول، هسې د بدنیتۍ او تعصب نه به یې یوغر بل غر ویشتو۔خو بیا هم چې د زبرګې چاچي په غاړه به یې لویه غټه اته لړه د سرو کټماله راځوړنده لیدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهیره کړه ــ د هغې که وس رسېدی نو د بهادرشاه ښخ کړی دولت او سره سپین به یې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه ۔بس د دواړو کورونو ترمینځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به یې کور کې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندیانو او په تېره تېره د ازمري او ګُرګُرې نه ویستواو خپل ځان یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندرشاه پښې ترلی چرګ وه . هر ماښام به یې چې د ځان سره د خوراك ښناك څه ځیزونه راوړل نو د هغې وېش به د ګل پاڼې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو. زمری خو به کور ته لکه د ګیدړ وتو ننوتو. د وخت سره سره دا یوه خبره د زمري په زړه کښې کښېناسته چې دا خو ګل پاڼه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي . اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه یا د ګُرګُرې په حق دې ګل پاڼه ډاکه واچوي . هغه په زوړمبي ځل د ګل پاڼې په رویه احتجاج وکړو. ټولو په حېرانتیا زمري ته کتل . او ګل پاڼه خو د خندا نه شنه وه . خو لږ ساعت پس لکه د ټپي شوې اژدها په پرشېدوشوه . دهغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شو. خو ورسر د زمري غړمبار هم نن د ډېرو خلکو سترګې ځان پله راړولې . زمری قهر نیولی وه . هغه هم نن ځان ځوګند کړی وه چې په کور کې به نور د ګل پاڼې زیاتی نه زغمي ـــ او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پرده لرې کوي چې د هغه سره وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

رفیقی د بهادرشاه ښې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه . هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه خبره سړی نه شي کولې . هر کس ځوك په خپله کوځه او دروازه نه شي راننباسلی . رفیقي ټول عمر زما د ګټې او تاوان خیال ساتلی دی . رفیقی هم د دې کورنۍ نمك خور وه . ځان یې ټول عمر د دې کورنۍ سره کلك تړلی وه . خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې ـــــ خو شفیق هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانګېدو ـــ د پلار داسې خبرې به یې ډېرې په غور نه اورېدې ــ هغه خو هم طاهر شاه ته د یارۍ کلك لاس ورکړی وه . په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان طاهرشاه او ظاهرشاه دي ــــ او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د دوي بیګارونه کړي دي ــ حالانکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه ــــ ټولې پېسې ټکې یې د رفیقي په لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ایمانداری برابر ساتلو ــ ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټك نه شو کولی . خو خدای خبر ولې ... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر ګډوډ وه ـــ د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله ـــ هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل ـــ او ډېر خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر باور به له لاسو ورکړي ـــ خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو ـ د خپل زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې ګرځېدل یې هم په نظر کې وو ــ په تش لاس خو دومره لرې په مېلو ګرځېدل نه کېږي ـــ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دا غالب ګمان وه چې دغه پیسې شفیقي چپه کړې دي ــــ او چې ښه یقین یې وشو نو شفیق یې ډېر په مینه کښېنولو۔ خو شفیقي یو قران راخستو بل یې کېښودو خو په پیسو داده نه شوــ رفیقي ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نیګړی حساب پوره کړي د دې لپاره به یې د چا نه پور اخستوــ خو د پټ غل په ګوزار یې ځان ډېر ژوبل ګڼلو۔ شفیقي نن طاهرشاه لاس نیولی د جوارۍ اډې ته روان کړی وه ۔ دواړو دا پټه صلاح د هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پیسو ورکولو نه انکار کړی وه او شفیق ته خپل پلارـ د جوارۍ په داؤ د ګټې خوبونه دواړو لیدل ۔ طاهرشاه خو لکه د پلار د تاوان د کوره ناخبره وه ۔ هغه سره په داؤ د ایښودو رقم نه وه ۔ خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه ــ یو څه یې لړل ځکه خو په دانګو دانګو د جوارۍ اډې ته ور روان وه ــــ طاهرشاه خو ورکې ورانې د شفیقي په مرسته ډېرې د پخوا نه پیل کړې وې خو نن هغه د ژوند یو نوی داؤ په منډه کړی وه ــ ترڅو به مې د پلار څو پیسو ته لاس نیولی وي ــــ؟ په زړه کې یې د ځان سره خبرې کولې ــــ او بیا هغه زر هاغه منظر سترګو ته کړوــــ چې د مشرې ترور تاج بي بي ببوجي نه یې د صندوق کنجي د بالښت د لاندې پاتې شوې لیدلې وه ــــ ببوجي خدای خبر ولې دومره په تادۍ چرته تلې وه چې دې ته یې پام نه وه کړی ۔ دا خو چې کله سنګینې د کوټې په کټونو څادرونه او سوزنۍ سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې یې د تاج بي بي نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لویه کنجي مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهرشاه ورته د لرې نه نظر شوــ په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېګا ورته پلار د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهرشاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه ــ هسې خو به چې پلار روپۍ دوه هم ورنه کړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شوــــ تندر د بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه ــ!! چې هلك یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو ــ طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچك پورې تړلې کنجي راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلپ به یې خلاص کړو ــ بیا به یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې ــــ ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو!! ځان به یې منډې ته سمولو ــ چې شیت... په غلې اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو ــ هغ دا بله روپۍ شفیق ته ورکړه ــ د تاج بي بي په سترګو او مخ به د تېر وخت د یو یاد اوراورکي په رڼاګانو شول ــ!! اوس به طاهرشاه منډې کړې ــ زبرګه د ترور او وراره په دې راز ونیاز ښه پوهـ وه ــ د ځان سره به مسکۍ شوه ــ اوس که هرڅوتاج بي بي او پرې ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به یې د زبرګې نه ویستو خو چې اپندروریانې به یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل ــ طاهرشاه او شفیقی په دو دو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې ورمبي داؤ باندې اېښی رقم به د دواړو دنیا بدله کړي ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي دصندوق نه غلاشروع شوې وه، دنغدوپېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې ـ تاج بي بي په چغوچغوژړل ـــ سینه یې ټپوله ـــ وئي خدایه زما په حال یې کړې.... زما پېسې ورپورې اور کړې... خدایه خپل غل په ګوتو راکړې ـــ!! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل .صندوق تاج بي بي د کوټې ور ته راښکلی وه. هرڅه یې لټ په لټ کړي وو. زبرګه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې. سنګینه خو داسې رېږده چې لاس پښې یې کاږه شول د خلې نه یې خبره نه راوته ـــ پري په چاربندونو لاسونه اېښودي وو ـــ زما په چا شك نشته کانې رابانديې خپلې خور غورځولی دی ـــ خپلې یارې زروګۍ ته یې زما ګور کفن غلا کړی دی ـــ زه ښه پوهـ یم... !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه. دا خو ښه ده د حویلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ یې راګېر کړی وه ګني کوټې بلې به ټولې د ګاونډیانو نه ډکې شوې وې ـــ زبرګې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی. وجود یې تپجن وه، رفیقي ورته ووې کورته ورشه ارام وکړه زه یم ـــ هغه زر د بهادرشاه کوټې ته روانه شوه ــ د طاهرشاه طبع تسلۍ ببوچي غلې کړه ـــ خو دسترګونه به یې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پړسېدلې ناسته وه ـــ طاهرشاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیمار ببوجي ته وئیل ماته به خدای ډېر هرڅه راکړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوښکې اوچې شوې خپل لت پت داج يې بيرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق ور يې پورې کړو ـ طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهرشاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل رایاد شو ـ په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو ـ په وړمبي داؤ خو يې د ډېرو پخو جوارګرو نه ټولې پېسې وګټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفيقي وه ـــ طاهرشاه ډېر په سُر کې وه ـ جېب يې د پېسو ډك وه ـ خو چې په دوېم داؤ يې ډك جېب تش شو ـ ـ نو په درنو درنو پښو کور ته راروان شو ـ ـ په ژوند کې په وړمبي ځل په خپل يار قهر ورغلی وه ـ زړه يې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بيرته واخلي ـــ خو شفيقي ډېر مکار وه ـ ـ ـ په چل ول يې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې ـ ـ ـ طاهرشاه په درنو درنو پښو کور ته روان شو ـ ـ او شفيقي د ډېرې خوشحالۍ نه، د ډېرې مستۍ نه يوه تېره چغه ووهله ـ ـ ـ او طاهرشاه داسې ګڼل لکه د شفيقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې ـ قدمونه يې ونښتل خو په لاره روان وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه دڅو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتیا دلاسه یې سر نه شو نیولی ـ چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو ـ زبرګه د بهادرشاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول اوبېوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادرشاه د ناروغۍ د لاسه دچپتیاخپسه ناسته وه ـ دطاهرشاه اوشفیقي په ورانوویجاړوګرځېدودهغه رنځ نورهم سېواشوی وه ـ دهغه دقهردنیااوس ډېره غلې وه ـ داسې ورته ښکارېده لکه چې وجودیې یولوی رنځ راایسار کړی وي ـ رفیقی د خپل اشنا په ناروغۍ ډېرخفه وه ـ خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوې څنګه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خوهغه داسې ګڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه دلاس نه روان دي ـ د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه ـ او چې بهادرشاه به په کټ پروت وه نو په څېکونو به د هغه کټ ته رانزدې شوه په کور دې زړې کړو ـ خدای ته به څه جواب ورکوې؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادرشاه زړه نور هم راډك شو د ډېر درد نه به یې سترګې پټې کړې ـ ځوان تکړه بهادرشاه په لږو ورځو کې کټ ونیولو ـ د طاهرشاه ورکو ورانو هم زور کړی وه ـ د شفیقي سره په ډېرو غلاګانو کې هم ککړشو ـ کله به یې داؤ ګټلواوکله به یې بائیللو ـ کورته ناوخته راتله خویې اوس عادت ګرځېدلی وه ـ زبرګه خواره که یو خوا ته د ژوند ملګري ته په ولاړه تویېده نو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د طاهرشاه په عبثیاتو هم پوهـ وه خوپه ظاهرشاه یې نه شو راګرځولی ـــــ د شپې خوبونه یې اوس بیخي حرام شوي ووـــ وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه لیدلي خوب ویرې به اوس هم ناقلاره ساتله ـــ د دوارو بچو د ژوند خبربه یې ډېرغوښتوـ دکلي دیوښه حکیم نه دبهادرشاه علاج روان وه ـــ خو په بهادرشاه کې هیڅ فرق نه راتلوـــ ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدو. نري نري ټوخي سره به یې اوس په بلغم کې لړه لړه وینه هم راتلله ـــــ او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د ټوخي دوره راغله نو زبرګه به یې د خوا نه نه خوزېده ـــ زر به یې توکدان د بهادرشاه مخې ته کړوـــ بهادرشاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدوـــ خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه . د خپل ژوند د ملګري خدمت ته یې ملا تړلې وه ـــ دې سره سره به یې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولوـــ خو بهادرشاه دا ګڼل چې د هغه ناروغي دومره لویه نه ده پخپله به ښه شي ـــ خو کله کله به د زبرګې میني او پرېشانۍ لړ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده .په حرامو پیسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچې راوړي .زما د هاغه دنیا فکر خو یوائې زبرګې کړی دی .د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نرم شوی وه ـــ د هغه نه یو کلك سوګند واخلي ــ که خدای جوړ کړی چې بیا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه ـــ ماته به حلال رزق ګټې . زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه ـــ ځان له د اخرت لاره پاکه کړه ـــ د خدای نه د بخښنې سوال وکړه ـــ!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې په خله لکه د سلګو غلې شوې ــ ځکه چې د بهادرشاه پوره باور وه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به بیا خپلې دنیا ته روغ شي . زبرګې دعاګانو، وظیفو ته زور ورکړی وه ـ خدایه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې ـــ خو د زبرګې خوارې هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه ـــ د طاهرشاه ژوند اوس بیخي په ورانو وه . د مور او پلار ډېر نامنونکی شوی وه ـ بس که د چا خبره به یې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترګو ژړېده ـــ او کله یې هم طاهرشاه نه وه خفه کړی ـــ ظاهرشاه د رفیقي سره د پلار کاروبارسمبال کړی وه ـــ او ډېر ځیرك زلمی ترې وتلی وه . په خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجیده ـ ځکه خو د بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کټ کې پروت یم کار به مخ په وړاندې روان وي ـــ!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه په وینه او غوښه شریك خپل وه خو د عمرونو او زمانو هاغه بدنیتۍ او د زړه بداوي دېوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو. خو د بهادرشاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندرشاه هم چکونه لګول ـــ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادرشاه د ناروغۍ نه هم لاڅوك نه وو خبر ـــ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالي ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه . سړیه خېر خو دی کنه !! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودو ـــ "نا.. بس هسې .. ." سکندرشاه خبره زرپه بله واړوله ــ!! خو جماله پوهېده چې د سکندرشاه په زړه کې څه د خفګان خبره اوړي راوړي ـــ او بیا د جمالي پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنګ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه ـــ د څو ورځو راسې مې بهادرشاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه ــ!! جمالي چې په غور د سکندرشاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندرشاه دا دومره خفګان او تشویش چې دی نو بهادرشاه به ډېر ناروغه وي ـــ!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي ـــ او بیا چې ډېر عمرونو پس سکندرشاه د بهادرشاه په حوېلۍ قدم کېښودو ـــ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوټه اووهله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ ګوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکۍ وه ـــ د خپلې ځوانۍ د غورځنګونو سره ـــ خو چې د هغه وړمبی نظر څنګه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو ـــ نو په خپل مخ د ګډې وډې تورې سپینې ږیرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو ګردونو نه راښکاره شوې د یوې داسې شیشې په څېر ولیده چې وخت او زمانو پرې خپل ګردونه ښه پاښه مښلي وو ـــ خو کله کله به د دې مښلو ګردونو په شا د پړقېدونکې شیشې پلوشو د هغه سترګې وبرښولې . هغه په ډېر غور تولې حوېلۍ ته وکتل ـــ دلته نن یوه عجیبه چپتیا وه ـــ خو ناڅاپي لرې د یو ځای نه د پرې د مستې خندا یوه خوره وره سندره د ده د غوږونو د پړدو سره بې شانه ولګېده ـــ او بیا دواړه د ده مخې ته حېرانه حېرانه ولاړې وې . پرې خو نن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې لیده ـــ د تاج بي بي او پرې په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پرې رنګ؟؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې ـــ سترګې ورته بې اختیاره اوړېدې شوې ـــ خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی څادر په مزه مزه راښکلو ـــ د زبرګې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه ـــ سنګینې د خپلو مشرانو خوېندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله . د ځوانۍ سپرلو خو به یو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې راښکلې وې خو ـــ . . د هغې د شخصیت ځینو عېبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه ـــ او هغې ته هاغه ورځ یاده وه چې د رفیقې نیا چې د جینکو دلالي به یې کوله ـــ یوه ورځ یې ډېر په سپین سترګۍ د سنګینې مخ کې دا خبره کړې وه ـــ چې خواره به څه د چا د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نه يې اونه غنه د مزې ده ـــ او نه خبرې ... چاړې چپې خو بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي ـــ او په دې ورځ سنګینې پټ پټ ډېر ژړلي وو ـــ په دې نه چې ګني هغه د بل د کور کېدی نه شي، په دې چې هغه چاړې تتې ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ...؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د ګران لالا ویره او قهرونو داسې کړې ده ـ د هغه هېبوتونو ګونګې کړې ده ـــ ګني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ویره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بیا خو لکه د رېډيو غرېږي ـــ!! اوس خو سنګینې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ په درشل پښه کېښوونکې وه ـــ هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر ښائسته خوبونه لیدل ـــ هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله ... په مینه مینه به يې ورته کتل ـــ شاید د هغې فکر د ځانه اوړېدلی وه ـــ که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاریخ په زېبو تکرار شو نو د یوې بلې پېغلې ځواني به په دې حوېلۍ کې لوخړه شي ـــ سکندرشاه ډېره لحظه د بهادرشاه سره په لوی دالان کې ناست وه ـــ بهادرشاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلی وه، سترګې يې کوغالو ته پرېوتې وې ـــ په مخ يې د خپلو زیاتو او ظلمونو احساس ډېر څرګند ښکارېدو ـــ "تاته ډېر ملامته یم ـــ" او چې بهادرشاه په ډك ستوني څنګه دا خبره وکړه نو د سکندرشاه پرې زړه ډېر خفه شو ... نه نه وروره! داسې مه وایه زما سره دې هیڅ بد نه دي کړي ... هغه زر د بهادرشاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل ـ "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړی وی نو نن به ته زما متې وزرې وې ـ ـ ـ " بهادرشاه اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو ـــ د هغه زړه سم راډك شوی وه ـــ خپل کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات د هغه نه د خلاصي ژړا وس هم اخستی وه ـ "وروره!! زه نن هم ستا متې وزرې یم ـ ـ" سکندرشاه د زړه نه د هغه تسلي کوله ـ او بهادرشاه هم د هغه په تسلۍ لږ په استقامت شو ـ په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې یو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو ـ تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره مڼه یې څنګه چې په چاړه پرې کوله نو لاسونه یې لکه د ګوزن رپېدل ـــ سکندرشاه د تاج بي بي د لاسونه مڼه او چاړه واخسته ـــ د دواړو سترګې د یو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې ـــ تاج بي بي یوه لویه لوپټه په سر کړې وه ـــ د هغې په مخ او لاسونو راغلو ګونجو یو څل بیا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندرشاه مخې ته کړه . . . د هغه همدردۍ خو د بهادرشاه د درېواړو خوېندو سره وې چې د بهادرشاه د لاسه یې ځوانۍ بائیللې وې ـ اوس یې د خپلو ځوانو په څلو بې اوښکو ژړاګانې کولې . . . د حوېلۍ د لوی دالان یو سر او بل سر ته اوس هم د طوطې او مېنا پنجرې رازوړندې وې ـــ دې دواړو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نعرو ډېر وختونه اړولې وو ـــ خو د خپلو مالکانو ډېر دردونه یې په خپلو چغارو سندرې کړي وو ـــ طوطي نن بیا په زوره زوره نعرې وهلې ـــ او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې ویرونه، ارمانونه ترخپل چغارې د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه ـــ مښوکه یې ماته راماته وه ـــ بس دا پنجره پرې اباده ده ـــ او دواړو به دا ګڼل چې زمونږ په سینو کې د چا رازونه دي ـ او مونږ په هغې ژوندي یُوـسکندرشاه دواړو پنجرو ته هم وکتل او بهادرشاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لویه حوېلي یوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پنجره کې يـواځينۍ د پـرې د شـونډو نـرۍ مسـکا د وخت د تېرېدو پرتـه هـم پـه برقـه خنـدا بدلـه شـوې وه ـــ او د دې ژونـد او مستۍ په شايې د ډېرو پېغلو لاس وه ــ چې د پرې ژونـد ، شپې او ورځې يې رنګينې ساتلې وې ــ د هغې دا غـم نـه وه چې زه ولـې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت يې د کور په تياره تاخانه کې د مينـې يوه دنيا د زړو سره اباده کړې وه او بيـا بـه پـه ډېرو جينکـو پسـې ګرځېده ــ ډېر وخت يې ډېرې جينکۍ د هوس ښکار پـاتې شـوې ـــ او اوس هم د هغې دنيا ابـاده وه ـــ سکندرشـاه ګېرچاپېره کتـل ـــ د حوېلۍ د لوی دالان بلۍ او چجې رانسکورې ليده شـوې ـــ د دېوالونـو نـه پـه دلـو دلـو ښـورې ښـکته پرتـې وې ـ خـو د حـوېلۍ باغيچه نن هم تازه او شنه وه ـ د سرو ګلابونو ګڼ بـوټې د ګلابونـو د زوره کـاږه پـه زمکـه پراتـه وو ـــ کـور کـې د ډېـرو کټونـو لنګـې شلېدلې پرتـې وې، ځنې پـه کې جـولنګې وو ـ د ورانـې ورانـۍ زړه دردونکـې احسـاس د سکندرشـاه زړه نـور هـم راډك کړو ـــ هغـه د زبرګې د لاسه ببوزی واخستو او په مزه مزه يې د بهادرشـاه مخـې ته وهلو ـ د هغه د پټو سترګو نه راروانـې اوښکې اوس د ببـوزې پـه باد وچېدې ـ تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله ګرځېـده ـ د ګـوړې يـخ ټينـګ شـربت يـې پـه سـور خـاورين کنـډول کـې سکندرشاه ته وړاندې کېښودو ـــ سکندرشـاه چې څنـګ د شـربت نه ګوټ وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورينې چاټۍ ته يې وکتل، د چاټۍ پـه څنـګ کـې کـوږ ووږ ګـړونج وجـود هـم لکـه د بهادرشـاه نسـکور ليـدی شـو ـ چاټۍ څه پـه اسـتقامت ولاړه وه هـم هاغـه شـان او د خپلـو مالکـانو سره يې د خپلې مينـې پت پاللو ـ اوبـه يـې نـن هم ډېرې خـوږې او يخې وې ـ سکندرشاه په دې منظر يـوه ديکـه وخـوړه ډېـر لـرې لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ د تره او چاچي پخوانی دور يې رامخې ته شوــ او بیا د عمرونو او زمانو هاغه لویه جدائي چې د دې کورنو ترمینځه تېره وه ــ اوس بهادرشاه سترګې پرانستې وې ـــ زبرګه د خپل لېور په راتګ ډېره خوشحاله وه ـــ زېبو او سنګینه خو يې له ځنګه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګڼ طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ رانونوتل نو د ډېرې خوشحالۍ نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشئ کاکاجي مو نن کور ته راغلی دی ... سکندرشاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپیانو به روزانه سنګینې او تاج بي بي ګلابونه ټك وهل .د زبرګې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سُود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . .نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ...او ناڅاپي زبرګې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هیبت رامنډې کړې ... زبرګه یخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته .ـــــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې یو ماښام یې پلار د پېسو غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه ـــ او ده چې دا ولیدې نو د پېسو دا بیا بیا شمېرل یې ډېر د خوند وګڼل هاغه وخت طاهرشاه لادومره لوی نه وه خو بس د پېسو عشق یې ملګری شو... نن هغه د ډېرو پېسو مخونه لیدلي وو زړه یې وغوښتل چې د دې ډېري نه دا جولۍ راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې د ښار په بازارونو وګرځي.... چې غوړې امرسې او ځلوبۍ ځان له واخلي ... خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تښتته مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غږ طاهرشاه دا څوګند کړی وه چې هم دومره ډېرې پېسې به ګټي د هغې مالك به یواځې طاهرشاه وي. او کله چې طاهرشاه شفیقي ته د خپل ارمان خبره وکړه نو شفیقي د ځان سره نېغ د جوارۍ اډې ته بوتلوـــ شفیقي ډېر چالاك وه، په چل چل به یې په طاهرشاه د کور او یو ځای بل ځای نه غلا هم وکړه ـــ او د غلا پېسې به یې ترېنه هم وګټلې د طاهرشاه په لاس به هیڅ رانغلل ـــ خو شفیقي هم اوس طاهرشاه داسې ګېر کړی وه چې د لاسه یې نه ورکولوـــ اوس خو زمری هم د دوي ملګری وه. شفیقی که ډېر مکار وه نو زمری هم ښه تللی وه بس که ساده بوده یې موندلی وه نو طاهرشاه وه ــــ دا ځل خو ورته دواړو یوه صلاح کړې وه. داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته ګټو نو زړه به يې تور شي او که د جوارۍ نه يې لاس واخستل نو مونږ سره دومره پيسې چرته وي ـــ؟ دا ځل به داؤ په طاهرشاه ګټو ....!!

د زمري د دې خبرې سره شفيقي مرسته وکړه ـــ او کله چې د زمري او شفيقي نه ننني داؤ طاهرشاه پرله پسې وګټلو نو په مخ يې د ډېرې خوشحالۍ نه رنګونه راوربدل ـــ په لاره يې خپل لاس په جيب کې کلك اېښودی وه ـــ زمري او شفيقي ورپسې ډېرې چغې وهلې .. يارو!! شاته وګوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډك جيب سره د ښار لويې مېلې ته روان وه . دې ارمان خو په پيسو پسې لوليه کړی وه .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي چې د کله نه سکندرشاه لیدلی وه ــ زړه یې خوږ خوږ درد کولوــ په کټ کې به خوره وره پرېوته ... ځنګل به یې په سترګو کېښوده ... او یو خوبولي خیال به نشه کړه .... تاج بي بي او سکندرشاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوګندونه کوي ـــ سکندرشاه هم د تاج بي بي سره نزدې ناست وي ـــ سره غرمه وي ــ چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندرشاه جولۍ کښې کېږدي ... سکندرشاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي ـــــ خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېږي مېږي شي . . . دواړه سینې یې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي ... او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د دېوال چنې ته د راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي . ـــ دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې اخستې وي .... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندرشاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنګه ژوند کوم ... ګران لالا به مو ووژني ــ!! او سکندرشاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي . ته اوس زما امانت هم یې او عزت هم ... زه به په بهادرشاه جرګه وکړم ــــــ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سکندرشاه په دې خبره تاج بي بي د سکندرشاه په څنګ کې مدام د داسې مينې او شدت غوښتونکې شي ـــ بيا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندرشاه د لويې کوټې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي ـــ د هاغه مينې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي ... سکندرشاه هم د يو باوقار زلمي په څير د تاج بي بي د ژوند په انګړ پښه ږدي ـ او ژوند د مينې يوه سندره شي ـ او ناڅاپه د بهادرشاه د پرله پسې ټوخو اواز د تاج بي بي د خيال دنيا په بله واړوي ـــ وار دې تېر شه !! د زمکې زړۍ شې .. تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي ... او چې وګوري نو سنګينه او زبرګه په شنه منډه د بهادرشاه کوټې ته ور رواني وي ـــ ببوجي ببوجي ماته يوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم ـــ زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه ـــ وئي !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپين رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادرشاه د زوره پريوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې ـ او کنه، تاج بي بي په يو مخ زېبو ته يو سل خبرې وکړې ـ او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه ـــ دپلار ټوخي يې اوس لږ غلی شوی وه ـــ!! او بيا سنګينه ورو غوندې د کوټې نه راووته د زېبو په خفګان خو داسې پوهـ شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهيږي ـ هنۍ! واخله! دا مې تاتـه ساتلې وې ـ سنګينې د لوټې د پيڅکي نه انيز پرانستو او زېبو خوشحاله منډه کړي ـــ د تاج بي بي طبيعت خو په دې خراب شوی وه چې د خيالونو د دنيا نه د بهادرشاه ټوخي رابهر کړې وه ـ هغې ته اوس په دې خيالونو کې يو خوند محسوسېدو ـــ يو سرور او يو نشه ... وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارماني ساتلې وه خو سکندرشاه يې د کاکا زوی وه ـــ د هغه خيال به ورته ډېر خوند ورکولو ـــ هسې خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې کله کله د شپې په خوبونو کې رفیقی هم لیدلو ـــ دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول ـــ رفیقی خو به یې دومره ښکلولو چې په چیپاري به یې سترګې وغړېدې ـ ـ خوب به یې د سترګو نه دانه وانه شو ـــ تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به یې ګڼل لکه چې ټوله شپه یې رفیقی د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی ـــ د رفیقي د سترګو کتل به یې ډېر خوښ وو ـــ د ډېرو جینکو سره یې د رفیقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه ـــ او د خپلې خور پري سره د رفیقي په سر د کړې جګړې منظر خو به یې هر وخت په سترګو کې وه ـــ ځکه چې رفیقی هغې د خپل زړه او وجود مالك ګڼلو ـ او د خپل ژوند دې لویې محرومۍ او ارمان د احساساتو یو داسې مقام او حد ته رارسولې وه ـــ چې خپل ورك ارمان یې هم داسې په خوبونو او خیالونو کې لټولو ـــ ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه ـــ د ژوند هر سفر او هر پړاؤ یې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی لیدلی وه ـــ د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاځه بل رنګه لېونۍ کړې وه ـــ جنګ جنګ نعرې به یې وهلې ـــ په لویو لویو چغو به ژړېده ـــ د انګڼ په مینځ کې به ودرېده سر به یې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه ـــ اوس به ټولو دا وئیل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه ـــ او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی یو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوَبه د عبرت یوه نمونه ده ـــ خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د ځنګ نه یوه لحظه نه شوه خوځېدې ـ د کلي غم ښادي یې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله ـــ چې څه حال به یې وي ـــ تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به یې زړه سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو که د زېبو او سنګین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې ــ بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه ـــ د نري رنځ اواز خو پرې ډېر مخکښې شوی وه ... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله کله بوتلوــ خو بهادرشاه داسې ګڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج نه وتلی دی ـ اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې د نعرې طاقت به یې هم نه لرلوـــ د هغه هره نعره او غږ به هغه ته واپس راوګرځېدو ـ چې زبرګه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنګ وه ـــ زبرګې ورسره یو ټیمګی اېښودی وه چې که اواز نه شې راکولی نو دا ټیمګی په چوکه ټنګوه په غږ به یې زه راځم ـ!! خو کله کله به د بهادرشاه په ډنګ ډنګ هم زړه ستړی شو ـــ او چې لاد تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمګي ډنګولو خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله ـ په یو مخ به د بهادرشاه کټ سره ولاړه وه ـــ او سپورې ستغې به یې وئیلې ـ تاته مرګ هم نشته چې بې غمه شو درنه ـــ ځنګ ظلمونه دې په ما کړي دي .. . زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي . . . ته به هم داسې کړېږې ـ!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښې لاس شهادته ګوته تلې ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي ظلمونه وریادوي ـــ خو تاج بي بي به دځان د فکر نه نه وتله ـــ بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه ـ چې په کور یې زړه کړې وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼه د پلار د ډېرې مينې د لاسه د خودسرۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږې جوړه شوې وه ــ د سم دم زمري نه خو يې داسې ګيدړ جوړ کړی وه چې مخ به يې ترې پناه کولو ــ د پلار ټوله صلاح مصلحت د ګل پاڼې سره وه جمالې به سکندرشاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي ... مشر اولاد خلکو ته ګران وي خو د نورو بچو هم خپل ځايونه وي ـــ او که د ګل پاڼې دا نيازبين توب هم داسې وي نو دا به درته کار وګوري ـــ!! سکندرشاه پوی سړ وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بيا د ګل پاڼې په معامله کې ړوند کوڼ وه ــ د وړوکوالي نه يې په خپله اوږه خېژولې ګرځولې وه ــ جمالې به ورته دا هم وئيل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي ـــ!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندرشاه نه وه پوهه يا که پوهـ هم وه ځان يې ناغرضه کړی وه ـــ هغه د خپلې کوټې په سر کې شفيقی ټوټو ځله ليدلی وه خو د خپل کور مخې ته يې چې په وړمبي ځل په ډېره ښه ځنه سترګه وليدو نو زړه يې بې واره بې واره درزېدلی وه ــ په دغه وخت يې ګل پاڼه هم يو ځل ډېره وارخطا ليدلې وه ـــ د ګل پاڼې رنګ رغونه او په ترپکو ګرځېدل پرې په وړمبي ځل ښه نه وولګېدلي ـــ او چې يوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندرشاه په واز کومي د ګل پاڼې د خلې نه ډېر اړتاوك د شفيقي نوم او ذکر د هغه په غوږو ولګېدو ــ نو جمالې ورته په پس پسي يوه داسې خبره وکړه چې د سکندرشاه په مرۍ کې نمرۍ ونښته ـــ د قهر او غصې نه يې وينې لمبه وکړه ــ د شفيقي دا مجال؟ او بيا جمالې په ډېره ګرانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرېدلی سکندرشاه کوټې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه ـــ خلك وائي که خپله چرګه مو غله نه وی د بل کره به یې هګۍ نه اچوله ـــ خو اوس هم بهر په انګڼ کې ګل پاڼه مسته مسته ګرځېده ـــ د ځوانۍ نه په چورلکونو وه ـ د ښائستونو د باره درنه درنه وه ـــ او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه ـــ د سکندرشاه زړه اوس د ګل پاڼې خطا نه منله ـــ ټوله خطا یې د شفیقې ګڼله ـ!! او چې بیا ګل پاڼې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مینه په غاړه کې واچول نو د سکندرشاه نه یې هرڅه هېر کړل ـــ د سکندرشاه هاغه مینه او محبت یې مخې ته وه ـــ بچی خیالـ کوه ـ ګل پاڼه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتیاط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوې نو چې څوك دربانده پوهـ نه شي ـــ او ګل پاڼې د یوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټالـ جوټه وخوړه ـ! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې ـ زما داجي اوس هم زما دی ـــ زه چې هرڅنګه شم بیا به هم د خپل داجي یم ـــ او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفیقي او ګل پاڼې د خبرو اترو انګازه رارسېدلې وه ـ خو طاهرشاه په دې طمع وه چې یا خو شفیقی په داسې څه حرکت په خپلوسترګو ووینی او یا د شفیقي د خلې نه د ګل پاڼې نوم واوري.... او بیا هغه وخت راغلو چې شفیقي په ډېره بې شرمۍ د ګل پاڼې ذکر وکړو ـــ"زما سره خو یې خبرې اترې شته..." شفیقي دا ګڼل چې یارو ته د زړه خبره کوي ـ خوهغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې یوه لمحه کې دغېرت او عزت د کومو قیامتونو نه تېر شول ـــ هغه چې دشفیقي اعتمادته وکتل نوغلی پاتې شوولې چې... شفیقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې... خامخا به د ګل پاڼې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کورکې داخبره ډېره اورېدلې وه چې دشفیقي پلار نیکه عمر ته د دې کورنوتالي څټ اوکسبګردي خو د دې نه نه وه خبرچې د دې کورنۍ پېغلوپه هردورکې دې کسبګرو ته د زړونودبامه کتلي وو ـ یو تاریخ خولاد دې خبرې ډېرپخواد لیکل کېدونه پاتې شوی وه ـــ خو د خواوشاډېروخلکوته دا ښکاره شوې وه چې دبهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفیقي د پلار لیدل کتل هم شوی وو ـ یو بل یې طبعې ته پرېوتلي وو خو د ویرې او د روایاتودلاسه زړونه بس دیوبل دتصوراونوم ترحده درزېدلي پاتې شوي وو دا بیله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه ګل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیئت په درجه ښکارېدو ــ خو دطاهرشاه فکرته به داکله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي ؟ د هغې په سترګو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي ؟ ایا په دې چې زما ملګری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او ګل پاڼې تعلق د تېر وخت سترګو ته کړی وه ـــ ببوجي چې په رفیقي ډېره مئینه وه ـ خوداخبره او راز د روایاتواو د طبقې د توپیر له سوَبه په زړونوکې پاتې شوی وه ـ طاهرشاه یوه لحظه ډېرګډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبورۍ او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه ـ بیاهم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي ـــ شفیقیه!!! خوښ به دې شم ... دا نوم به دې د مرګه پاتې کړم ـ په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچیچل ــــ!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقی یې مخې ته راګرځېدلی وه ـــ تېخ ... په مخ یې تریئه توده ځپېړه ووبسته خدای خبر څه وجه وه چې طاهرشاه په ورمبي ځل ډېروارخطاشو ــ د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې ګرانه شوه ـ په مخ یې لاس اېښی وه ـ او د ګوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهړکه ورکړه چې شفیقی هم ویرې واخستو ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه لنډې لنډې ساګانې او ټوخې به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه ــ اوس خو پرې هم د ورور په حالت د خپلو ورانو او عبثیاتو نه لرې لاس په سر شوې وه ــ ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د ښار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله ـــ د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لګولو سود نه راتلو ــ په کور کې د پېسو ټکو خوارې ده زه په ځان پوهېږم ـــ!! د بهادرشاه ټوخې نن وار نه کولو ــ د پرې په مزغو کې خو دغه یو شك د مودو نه ناست وه چې په ګران لالا مې ګل پاڼې او جمالې کوډې کړې دې چې په ځان اخته شې او د پېسو ګټلو نه لاس واخلې ــ اوس د تاج بې بې زړه هم دا خبره منلې وه ــ تاج بې بې خو ډېره عجیبه شوې وه ... ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو ــ په خپل ورك ارمان پسې به پکښې ګرځېدله ــ خو کله کله به یې د کور واکمنې هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکې او مینه هم کوله ـــ کله څنګه کله څنګه؟ پته یې نه لګېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه ــ ورور او ورېرونو ته به یې سپېلنې هم لوګی کول ــ ګُرګُرې او زېبو ته به یې رنګ رنګ ګوډیانې هم جوړولې .... خو د زېرګې او سنګینې سره به یې جنګ جګړې هم کولې ـــ اوس خو د ګران لالا د کټ سره جخته ولاړه وه ـــ د سپېلنو دانې یې ورته لوګی کولې - چې په وجه یې د بهادرشاه ټوخې نور هم سېوا شو ــ خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلنې بهر یوسه زما ټوخې سېوا کوي ــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا خو جنګ دی ـــ زبرګې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوګی اخوا کولو.
او چې پرې ترېنه د سپېلنو تالي واخستو ـــ چې راکړه ګورې نه د ګران لالا مرۍ یې ترخه کړه ــ څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي ـــ نو بس دواړه به په جنګ شوې . یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لګېدو شوې ــ په جنګ کې هم په تاج بې بي خپل زاړه پېریان راغلل ـــ وئې خدایه !! توره څړۍ مې سپینه شوه ـ د خپل کور نه شوم ـــ زما په حال بهادرشاه وتپوسې ـــ!! او بیا کوټې ته راننوته هم دغه زوړ سرود یې راواخستو ـــ د بهادرشاه په سترګو کې نن اوښکې راغلې وې ـــ زړه یې غوښتل چې خپلې دربواړه خوېندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي ـــ خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو ـــ د پلار د کټ لنګې ته کښېناستو په مخ یې د غم او خفګان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو ـــ څه چل دی؟ پرې زر د طاهرشاه نه د هغه د ګډوډ حالت تپوس وکړو ـــ ډېره لحظه غلی وه ـــ هلکه !! خبره ولې نه کوې لکه د جینکو دې سر ټیټ نیولی دی ـــ اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یوځل بیا یې هغه زوړ قهر راپیدا شوی وه ـــ شفیقې په ما ګوزار وکړو ـــ!! وئې ته لاس یې مات شه ـــ مور پرې بُوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلې دي هغه خلك څه وئي چې زما په نوړۍ شته شوی نو زما د مور مېړه شوی ـــ!! د طاهرشاه په خبره پرې یو دم په وېنا ښېرو سر شوه ـــ تاج بې بي اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه ـ په سنګینې خو بیا د هیبت نه څه چل وشو په زمکه راګوزار شوه لاس پښې یې کاږه واږه شول ـــ زبرګې په قلار بهادرشاه دم دلاسه کړو ـــ په بالښت یې څملولو ـ ته په قلار شه هلکان دي ـــ خو تاج بې بي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بيعه واخستو ـ په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل ـ ـ ـ؟ خپل وراره به زه ګټم پرې د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر يې کړه ـــ که د کوره مې اونه ويستل او پلار ته مې يې کډه په سر نه کړه نو نوم به مې پرې نه وي ـــ!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر ټپولو ـ پرې په تېزۍ د کور نه ووته او زبرګې خپل سر په دواړه لاسو ونيوه ـ د پرېشانۍ او فکر نه يې طبيعت ډېر په خرابېدو وه ـــ خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به يې تر هغې د ځان سره کرل ربېل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي ـ د هغې زړه به لکه د پانې رپېدو هيڅ بې هيڅه به يې ډېر فکر کولو ـ خو هيڅ بې هيڅه خو نه وه ـــ ډېره موده وړاندې يې چې پرله پسې څوڅو ځل يو شان خوب ليدلی وه ـــ د هغې خوف او ويره ترېنه ترننه راکم شوی نه وو ـ څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنګېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ويره هم سېوا کېده ـــ او نن چې د طاهرشاه او شفيقې ترمينځه تريخوالی راغلی وه ـــ نو زبرګه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر ښه ملګري نه خفه شوی دی ـــ که رفيقی يې د بهادرشاه به لاس پر ګڼلو نو شفيقی يې د طاهرشاه هم ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ټول کلی په بله اوړېدو ــ د بهادرشاه د ګل په شان زوی طاهرشاه چا په ډېره بې دردۍ وژلی وه . د هغه په ټوپۍ د خپلې ترور د لاس لګولی سور د ګلاب ګل د هغه په وینو کې پانې پانې پروت وه . یو الغاؤ تلغاؤ وه ــ د طاهرشاه کټ چې څنګه د حویلۍ په دروازه رادننه کړی شو ... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرګه کې ساه نه وه ـــ زبرګه او سنګینه خو د غم په دې ناڅاپي اوازه بې خوده شوې وې ــ تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول ... زېبو د ورور په کټ چکونه لګول . دا ولې دا چا؟ دا داسې پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو ــ جماله زیړه تښتېدلې ګونه د زبرګې او سنګینې سره په زمکه ناسته وه ـــ د ګل په شانې طاهرشاه ځواني مرګي هرچا ژړله ــ ټوله لویه حویلۍ په یوه لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لګولو ځای پکښې نه وه . بهر په لویه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وي . د سکندرشاه نه به خبره نه شوه کېدی . د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه لرلو ــ خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو به د یو بل سره غوږونو کې څه ووئیل . . . او داسې هر چا د طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله ـــ!! د قاتل هیڅ درك نه لګېدو ... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل ... بس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکله چې په ډکه حجره په ګڼو خلکو کې سرتور سر پري ډېره قهرېدلې را ننوته نو داسې چېتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست خلك بې دمه شوي وي ــ د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفیقي تکرار شوی وه او په طاهرشاه یې لاس هم اوچت کړی وه ــ ماته داسې ښکاري لکه چې شفیقي زما وراره وژلی دی ـــ د پري د خلې په دې نوې خبره د خلکو یوې بلې خبرې ته بې اختیاره پام شوــ خلکو د یو بل سره بیا پس پسې کول ـــ!! سکندرشاه د پري په ناڅاپي حجرې ته راتګ تك زیړ تښتېدلی وه ـــ خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا ګڼل چې د کورنۍ یوه ښځه یې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې پردې راغلې وه ــ خو د سکندرشاه په وجود دننه چې د اور کومې غرغنډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو سزا موندلې وه . د زمري او ګُرګُرې په مقابله کې د ګل پاڼې سرته خېژول یې نن داسې ګڼل لکه چې چا د عرش نه پړمخې په زمکه راګوزار کړی وي ــ یو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو هغه به یې ماتم سبا ته کولوـــ نن یې د طاهرشاه غم ژړلو ــ!! د هغه سترګې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټیټ شوي ووــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظاهرشاه د مرګ درېمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پرې د خلې په خبره د شفيقي لټون هم روان وه ــ پوليس په دې کېس کې ډېر ګړندی وه .ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نيوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې.د شفيقي هيڅ درك نه لګېدوــــ بل خوا د شفيقي په غائبېدو د رفيقي حالت مرګ ته رسېدلی وه .د زړه حمله پرې شوې وه او بيا بيا به يې دا خبره کوله... که چرې دا کار شفيقي کړی وي نو دا به يې لويه نمك حرامي کړې وي . . .اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي ـــ!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفيقي د کور ټوله کډه يې د خپلو کوټو نه ګوزار کړه ـــــ رفيقي ډېرې ژړاګانې کولې... منت زارۍ يې کولې خو د ظاهرشاه پرې هيڅ ترس نه راتلوـــ پوليس ته يې بيان ورکړو چې زما د ورور قاتل ده زوی شفيقی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده ـــ د قتل په دعوه کې د رفيقي نوم هم وليکلی شو ـــــ او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت يو نوی رنګ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې ګل پاڼه هم نشته غېبه ده ــ خلکو به حېران حېران يو بل ته کتل... اوس به يو خوا ته د ظاهرشاه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژنې خبره کېدله بل خوا به د شفیقي او ګل پاڼې د تښتېدو ـــ درې کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې . د سکندرشاه پټکی ګل پاڼې تارتار په زمکه راغورځولی وه ــ د زمري عزت یې د خاورو سره خاورې کړې وه ـــ د کورنۍ د غیرت او ننګ جنازه یې ویستلې وه ــ زمری خو یې د وینو تږی ناست وه ـــ سکندرشاه په ورمبي ځل زمري ځان ته رانزدې کړو ــ بچی !! ما ټول عمر ستا نه سترګې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطي کړې ده ... !! د پلار په ږیره یې چې رڼې رڼې اوښکې راروانې ولیدې نو زمري داسې وګڼل لکه چې د سکندرشاه اوښکو د هغه د ټول عمر محرومۍ اووینځلې ـــ هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت محسوس کړو ــ هغه لکه چې نن په رښتیا زمری شوی وه خپل حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه غیرت یو ځل بیا راولړزولو چې د یو پښتون ورور په حیثیت یې لرلو ـــ د هغه خور یو کسبګر سره تښتېدلې وه ـــ دې احساس د هغه نه بیا ګیدړ جوړ کړو ـــ ملك د پښتو دی مونږ به څنګه ژوند کوو ــ د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د هر اړخ نه ګیر ګڼلو ــ خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته رانزدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو ـــ خپله خور ګورګوره یې ځان ته رانزدې کړه ... د خپلې مور په سر یې لاس کېښودو ... جمالې تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندرشاه ماتې خوړلې وه ماشومه ګورګوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه رانزدې کړې نن ګورګوره هم د خپل داجي د سینې سره نزدې وه ـــ ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د ګل پاڼې د کړي حرکت په وجه په ټولو رانسکور لیدی شو ــ خو زمري په ډېر په ګرانه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالونو ته اډانه ورکړه ــ د خپلې سینې د زخم سره ــ خو د دې
کور په لمن د ګل پاڼې د نوم د تهمتونو د داغونو سره ـــ د زمري
په سترګو کې یو نوی عزم ښکاربدو او سکندرشاه داسې
محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی ــ یوه لویه سرمایه خپل
لاس کې لري ـــ د تلې عزت ټوله سرمایه یې نیازبینې لور داسې
لوټ کړې وه ـــ چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکاربدو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه په ژوندد هغه په کور کې د خزان داسې سپېره سیلۍ راالوتې وه چې د هغه ټوله هستي یې لړزولې وه ــ یو خوا ته که د هغه زلمی زوی وینې وینې ګور ته تللی وه ... نو بل خوا د هغه د ژوند او وجود ښی لاس رفیقی هم د هغه د ژونده وتلی وه . شاید دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خو د دې هرڅه نه پرته د بهادرشاه لپاره خو د ګل پاڼې متېزتوب هم یو لوی عذاب وه په ټول کلي کې د دواړو کورنو یو نوم ناموس خو وه ــ هغه د ګل پاڼې قدم خاورې ایرې کړی وه ــ د کورنۍ په سپینه جامه یو نه ورانېدونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان وي ــ بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شوــ د خدای نه یې بیا بیا د ځان لپاره مرګی غوښتوــ ځکه چې د رفیقي کورنۍ د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او ګمان کې هم نه راتله چې د رفیقي نه پېدا شفیقیی به د دې کورنۍ لپاره یو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . .او د بې ګناه طاهرشاه قاتل هم ــ زبرګې خو دې لوی غم ته په ځان کې هیڅ طاقت نه لرلوــ د هغې د لیدلي خوب تعبیر د هغې مخې ته راغلی وه . ځکه خو یې اوس د سترګو نه پاتې خوبونو هم چرت کډه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـ د لویې حوېلۍ نه یې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله ـ خو زر به د بهادرشاه نرې نرې فریاد راستنه کړه ـ تاج بي بي خو د دې غم بهانه غوښته په مزغو کې یې څه چل شوی وه، کله به په برېقه برېقه خندېدله ـــ او کله به په چغو شوه ـــ په ژړا کې به یې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ ویر کولوـــ د بهادرشاه د ناکړدو غم یې اوس هم د ساندې کړی وه ـــ وئې ظالمه څنګه دې تورې خاورې کړم ـ!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند ... مخ سر به یې ټکولوخو بیاـ.. منظر بدل شوـــ تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به یې ور کلك پورې کړو ـــ ډېره لحظه به کوټه کې وه ـــ او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر راښکاره شوه .... نو د نورو خلکو خندا به چا کله رانیولې شوه ـــ د کور خلك خو به بیا هم غلي غلي ووـ یو بل ته به یې کتل خو که د بهره به څوك راغلي وو نو پردي خلك د چا غم او خفګان څه کوي ـــ په برېقه د خندا اوازونو به د زبرګې په زړه چړې ښخې کړې ـــ په رنځور بهادرشاه به یې نوکارې راښکلې دپرې اوښکې به یې په سلګو کړې ـــ او ماشومې زېبوګونه به یې هم اوتره کړه ـــ تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې ـــ په توره تیاره کوټه کې به یې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه ـــ ځوـ.. دا څنګه ناوې وه، دا څنګه یې سینګار وه ـ د دې په شونډو او مخ خو د سرې غازې رنګ نه وه ـــ ځای په ځای به یې د تورو رنجو تورکي په مخ او شونډو پراته ووـــ په تندي به یې د غازې سُور رنګ څه ډېر عجیبه ښکارېدوـ سپینه کونځۍ به یې راسپړدې وه، ببر سر کې به لکه د بلا ښکارېده ـــ په سر به یې بنارسۍ پرته وه ـــ لاسونه به یې ټپول ـــ کله به یې پېر هم واړولوـ بیا به یې چغې کړې ....څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو زما خاوند ...رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر نومونه واخستل.په ټول کور کې به لکه د لېونو ګرځېده ــ څه مو کړه ـ زما هاغه کوټه ـ او هاغه پالنګ مې چرته رانه چا یوړو ــ هئ!!! زما کالي څه شول ــ خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې بیا بیا کتل ــ!! اوس به زما سره ډولۍ راشي ــ ګران لالا به مې سره ډولۍ کې کښېنوي ــ الالالا ــ او لاسونو ته به یې پړق ورکړو ــ په ګډا به شوه ــ تاوده تاوده پېرونه به یې اړول ــ چې ناڅاپه به راپرېوته ټول خلك به ترېنه راتاؤ شول ــ خلکو به رنګ رنګ خبرې کولې ...!! وئي عاجزه ګرمه نه ده ...!! خپل ارمان ژاړي ... زیاتی خو یې ورور کړی دی ... او په لوی دالان کې په کټ پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې ــ ما بچ کړئ ـ ما هیڅ نه دي کړي ــ خلك ما پسې راځي ـ ما وژني ــ!! زبرګې به بهادرشاه په زوره په کټ څملولو ـ خو بهادرشاه کې لکه چې ډېر طاقت راغلی وي ــ د کور مالت خلك به دې تماشې ته راچلېدل ــ چا به څه وئیل چا به څه ـ په دې نوې تماشه کې طاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه.په تاج بي بي به اوس په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله ــ د پلار کاروبار اوس ظاهرشاه سمبال کړی وه ــ خو اوس زبرګې دا کوش کوه چې په ظاهرشاه نور د پلار دنیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې ګټې ته یې مخه کړي ـ ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پېدا شوې وه ــ د خپلې مور نصیحت یې ځان له په زړه پېټی کړو ــ او د کلي په بازار کې د یو غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه ــ په زبرګې کې یو نوی ژوندون راغلو ــ خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلله ــ هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې ــــ نه ــــ ـ او د نا سره به یې سترګې پټې کړې . . . او بې خوده به شوه ــــ خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنګینه وه چې د طاهرشاه د څلوېښتې شریکه شوه ــــ پټه خله یې یوه ورځ د دې دنیا نه سترګې د ډېره غمه پټې کړې ــــ د مرګ په وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه ــــ!! د حوېلۍ سینه یوځل بیا وجړقېده ــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمری او سکندرشاه خو هرڅو که ګل پاڼې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ویستلي وو ــ خو زمري پلار په دې رضا کړو چې ... ژوند کول دي ــــ او د شفیقي سر هم خوړول دي او ګل پاڼه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کوزو سترګو ژوند لویه بې غېرتي ده . خو سکندرشاه په دې پوهه شوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چرې هغه د ټولو اولادونو ترمینځه د انصاف د غوښتنو خیال ساتلی وی نو داسې صورتحال به نه رامینځ ته کېدو ــــ اوس د پښېمانۍ نه سېوا بل هیڅ لاره نه وه ــ خو دا لویه خبره وه چې دې حادثې زمری بدل کړی وه ــ هغه د خپلې کورنۍ په سر د خپلې مینې او سرېتوب لاس کېښودو ــ د کلي کور نه یې چرته لرې کډه وړلې وه ــ ولې چې د کلي اولس د پېغورونو تاب پکښې نه وه ـــ د دم ختلي جمالې او سکندرشاه په خله کې ساه وه ــ د دواړو په زړونو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې ــ خو د زمري د زړه نه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو خدای خبر وه ــ د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغه شوې ده ـــ او چې د خپلې ورېر خور ګرګرې سره به یې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالېدو ـــ د هغه په زړه کې د زېبو د مینې ورو ورو ښاپېرو لوبې کولې ــ خو د طاهرشاه سره په ورکو ورانو پسې ګرځېدل خو یې د خپل پلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئیو یو احتجاج وه ــ هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله ــ او خیال یې دا وه چې یوه ورځ به د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغه به خپلې سینې ته رانزدې کوي ــ بیابه زمری خپل ورانې پرېږدي او ژوند به د سرې توب په لاره کړي ــ خپلې مور ته به په پټه د زېبو د خوښولو خبره وکړي ــ او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشحالو سره راشي ـــ خو زمری څه خبر وه چې د هغه دغه ارمان خو د لېوني خوب دی ـــ ګل پاڼه به ورته داسې په سترګو کې مرچکې واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترګو ونهویني ـــ ګل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه ــ اوس د زمري په سر هم د کور د راټینګولو ذمه واري وه ولې چې مور و پلار یې کټونه نیولي وو ــ د ګل پاڼې د نوم تهمتونو دلته هم هغوي په قلاره نه پرېښودل ــ وخت ډېر اوړېدلی وه خو د تهمتونو څادر خو هر ځل نوی وي ـ د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شوچې پرله پسې یې د ډېرو غمونو د لاسه مور و پلار نزدې نزدې د ژوند ډېرو ازمېښتونو ته زمری او ګورګوره یواځې کړل ـــ خو اوس د زمري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د ګرګرې نصیب وشي نو بس یو سر زمری به په ګل پاڼې او شفیقي پسې ګرځي او چې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومې نه راوباسي ـــ زمري د خپلې خور ګرګرې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخستې وه ـــ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې يې وئيل چې دا زولنې مې په حيا او عزت کې د پښتو نه اخوا شي نو زه خو بيا ازاد زمری يم ــ دنيا به ټوله خپل ځنګل ګڼم ــ! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې ګرانې خور د ګُرګُر په سر د سرې بنارسۍ ارمان لکه د خوب جوته ورکړه ــ خو بيا يو لړزېدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې ـــ د هغه د غېرت هغه دنيا يو ځل بيا راولړزېده ــ کومې ته چې ګل پاڼې د هر سپك کتلي ووــ خپل دوه نليز ټوپك يې نن د هر وخت پس په خپله اوږه کېښودو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سیالي کوله ــ خو د طاهرشاه غم پکښې د ژوند تاب نه وه پاتې کړی ـــ او کله چې د یوې شپې او دوو ورځو ځنکدن او سختیا نه پس د یوې وړې سلګۍ سره یې د زبرګې په غېږه کې ساه ورکړه نو زبرګې ته داسې ښکاره شوه لکه چې د یو ډېر درونـد غم نه پس نن یو ځل بیا په هغې دا مانۍ رانسکوره شوې وي ـــ خو اوس د هغې په څنګ کې ولاړ ظاهرشاه د هغې لویه دلاسه وه ـــ پري او تاج بي بي نن یو ځل بیانوی مړی د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او ځواني بیا ژړلې شوه ـــ زما غندل غاړیه ظاهرشاه ـــ زما ځواني مرګه طاهرشاه ـ وئي ګران لالاته چې لاړ شې ماته خپل طاهرشاه راولېږه ـــ تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه ورکړې وه ـــ خو بیا زر یوه لحظه پس یو ځل بیا په تاج بي بي خپله د زړه دوره راغله ـــ اول خو راغله د بهادرشاه په کټ اوچته کښېناسته زبرګه خواره خو یې داسې په زور دیکه کړه که چرې نزدې ظاهرشاه نه وی راټینګه کړې نو خدای خبر څه حال به یې وه؟ تاج بي بي په زوره زوره په مرګ پټې سترګې بهادرشاه را ایښې وې، د ګوره ور ایسته تېر شې بهادرشاه ـــ څنګه دې د ګل غوټۍ زه برباده کړې یم ـــ په کور دې ولې زړه کړم بهادرشاه ولې دې داسې وکړل ـــ ما پسې خو د رفیق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره کوزه کړې وم، یاد دې شي ـــ بهادرشاه ـــ!! ولې دې داسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ؟ اوس تاج بي بي په زوره زوره په چغو چغو ژړل ــ خلکو راټینګوله چې چرته کوټه کې یې ګېره کړي ــ خو تاج بي بي به چا راټینګوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلاسه سترې ولاړ وه د مخ نه یې خولې او اوښکې په رومال اوچې کړې ــ هغه د ببوجي په دې حالت هم ژړل ــ او د خپل پلار په دې لویه خطا هم ډېر خفه وه ــ اوس خو ټول خلك په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې کېږي؟ پري پرله پسې غمونو ډېره بدله کړې وه د ظاهرشاه غم دومره ځپلې وه چې اوس د ښکلو جینکو سره ناستې او ملاستې خوند نه ورکولو ــ هغې ته هم اوس دا احساس شوی وه چې په دومره ډېرو غمونو کې د خپل ژوند او محرومو ژړل به لکه د تاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغې په ځان ډېر زور کوه ــ چې د کور دا ورانه ویجاړه دنیا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحالو په زور اباد کړي ــ د هغه د سر خبر وغواړي ــ د خپلې ورنداري ملاتړ وکړي ــ د خپلې زېبو د ژوند او کور فکر وکړي ــ ظاهرشاه د زېبو د ژوند اور د ابادۍ خوبونه لیدل ــ او بیا ورستو به یې د خپل ژوند فکر کوه ــ د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ وو ــ او هغه ورته ډېر یواځې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د بهادرشاه ټولې د سرو سپینو نه ډکې خزانې راسپړدې وې. د هغې د ژوند په لویه ډاګه ولاړ دوه بوټي ـــ اوس ظاهرشاه او زیبو وو ـــ د سرو سپینو ډېر کالي پټري چې د بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو ـــ د هغې مخې ته خواره واره پراته وو ـ د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي ـ په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو یوسئ... د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ یې رامخې ته شوې چې دا کالي پټري یې د سود په پېسو کې د بهادرشاه سره پاتې شوي وي ـــ خو وختونه او زمانې دومره اوړېدلې وې چې د دې د مالکانو هیڅ درك نه لګېدو ـــ خو اوس زبرګه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالګې دوکان ښه مخ په وړاندې روان وه ـــ د حقې حلالې ګټې رزق ته چې به کښېناسته نو خدای ته به یې سجده ولګوله ـ خدایه!! شکر دی چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پټري تاج بي بي په خپله ولقه کې اخستي وو ـ او ټول یې په یو غټ صندوق کې سمبال کړي وو ـ کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خیال نه راتلو ـ زبرګه به په دې خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه یې تپوس نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د ظاهرشاه لپاره د ښې اوښائسته جينۍ لټون د ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه ــ او په يوه کورنۍ کې دظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کاميابۍ روانه وه تاج بي بي ظاهرشاه سره نن يوه ټېه صلاح کړې وه او دا يې ورته وئيلي وو چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خېرات کوم ــ دا کالی ښار ته يوسه خرڅ يې کړه ــ ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه ــ او هسې هم نن روان وه د ښار نه يې دوکان ته سودا راوړله ــ ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته ــ ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختي ښار ته تلو ټوله شپه زبرګه د مصلې نه نه خوزېده ــ د ظاهرشاه د ژوند کور او خوشحالو دعاګانې يې کولې ــ سحر په توره خړه ورته پرې چائې په وړاندې اېښې وه ــ ظاهرشاه د چائيو نه يو ګوټ نيم وکړو ــ په شکور کې د مېدې سپينې پراټې ته ډېر خوشحال شو خو نوړۍ يې ترې نيمه نه کړه ولې چې په لارۍ کې به ورته زړه خرابېدو ــ د تاج بي بي ببوجي ورکړی راغونډ کړی پنډوکی يې په خړه لويه کڅوړه کې سم راسم کېښودو ــ په تلو تلو کې پرې په شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس راښکاره شوه په ټوپۍ يې ورته تک سور ګلاب ټک وهلی وه ــ ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ يې په سر کړه ــ دواړو ترورپانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې يو بل هېواد ته مسافرۍ ته روان وي ــ زېبو هم د لالاجي د تلو په خوشحالۍ کې د ترورپانو سره سمه راپاڅېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره سپنډل خامخا راوړې ــ هغې په ډېره مينه د ظاهرشاه نه په ولاړې لاسونه تاؤ کړل ــ سره سپنډل ــ!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سپنډلو ارمان ډېر وخندولو ــ د پوزې نه يې کلکه ونيوله ــ سره جوړه ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره بنارسۍ ـ ـ ـ!! په تلو تلو کې چې زبرګې پرې د مونه چُپ کول ـ ـ ـ ظاهرشاه د خپلې خور سره ټوقې کولې ـــ د سرې جوړې او سرې بنارسۍ تصور خو د زېبو په مخ د حیا غوټې په غوړېدو کړې ـــ خو د تاج بي بي د زړه دنیا یو ځل بیاراولړزېده ـــ!! تاج بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادۍ د کوره ووتلو ـــ زبرګه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره زوره یې ورپسې سبقونه چُف کول ـــ د تمبو په رؤنو کې اوس ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه ـــ خو د دروازې پناه ولاړې زبرګې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره یې په خپل قهر او غضب د کور بندیوانه کړې وه ـــ ځان به ورته داسې ښکارېدو لکه په دې حوېلۍ کې د لوی دالان یو سر او بل سر ته د طوطي او د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي ـــ بهادرشاه ډېر شکي سړی وه چې د دروازې ور به یې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به واورېدې او زر به ساه نیولې زبرګه تر وره نه وه راغلې ـــ خبر به یې نه وه لاندې باندې به یې داسې په سترګو اخستې وه چې د خوارې نه به یو دوه خطا شول ـــ چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وینه وچه کړه ـــ خو ـ ـ ـ بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنګه که وه د هغې د ژوند ملګری وه هغې خپل فکر اوس بدل کړو ـــ او ځل بیا یې دعاګانې په ظاهرشاه پسې بدرګه ورولېږلې ـــ او بیا د وره نه رادېخوا شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د حوېلۍ ټوله فضا عجیبه غوندې وه ـ ډېره چپتیا وه ـ د اور د بلېدو په کوټګۍ کې تاج بي بي هم زوړند سر ناسته وه ـ په نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او تاج بي بي په یو خسنهې د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بڅرى یې لټولوکله کله به یې په زمکه په نري ډکي ګډې وډې کرښې ویستلې ...لکه د خپل ژوند یوه ورکه ورانه نقشه یې کتله ....په سترګو کې راغلې اوښکې به یې د سرپیچك په پیڅکي اوچې کړې ...ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پرې د خیالونو د دنیا نه رابهر کړه ...نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه ــ د زبرګې لپاره دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه ښارته تلو ډېره ګډه وډه کړې وه ــ سبقونو او دعاګانو یې خله ګنډلې وه خو په دې پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پرې لري ــ ځکه خو نن پرې هم توده توده ګرځېده ټول کور یې جارو کړی وه ــ په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو ــ په خپله لویه کوټه کې یې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو ــ اوس به ډېره زر سترې کېدله ـ خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله ــ زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه ــ چې ځان ښه جوړ کړي ــ زېبو د ورې ببو خبره کله غوږزولې شوه ــ د تور ساټن ساده جامې یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وي ـ وېښته يې کلکه کونځۍ کړي ووخو د ببوجي په وېنا يې بيا راخواره کړل ـ نن پري د زېبو په ليدو نه مړېده ـــ پري ته هم خپله ځواني او مستي رايادה شوه څنګه مې د جينکو وار تېر شو ـــ!! د ځان سره غلي غوندې وګوښېده ـــ خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به يې د ورې ببوجي نه تپوس کول ـــ ببو څنګه ښکارم ـــ؟ او کله به د لويې شيشې مخې ته ودرېده ـــ په غټو سترګو کې نري رانجه يې لاړې لاړې ډېر ښکلي ښکارېدل ـــ په مخ او وجود يې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې ـــ مچ ورې ببو ترېنه چپياني اخستې ـــ اوس زېبو د وختـه تيـاره وه او ورې ببو (پري) دمېلمنو دراتګ لپاره د نورو شيانواوانتظام جاج اخستو ـــ چې د نغري په غاړه زوړند سر تاج بي بي يې وليده نو غږ يې پرې وکړو ـــ د زېبو کتنې ته خلك راځي ـــ!! پري د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځايېده ـــ او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله ګنډلې وي ـــ خو سترګې يې بيا په ورانېدو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدو ـــ خدايه خېر!! دا خو بيا ورانېږي ـــ پري خلك راځي هسې نه ـــ!!! پري ډېره وار خطا وه ـــ اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه ـــ راځه! ببوجي چې کوټې ته ځو ـــــ!! زېبو تاج بي بي د متې نه په قلاره ونيوه او چې څنګ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه ـــ نو په جنګ شوه ـــ ښه ته څه وايې ته به زما نه په ډولۍ کې لاړه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی ـــ په دې به راونه خيژي او په دې به پرې نه وځي ... قدم به رانه کېږدي ... بهادرشاه دا ټټو دې په سيوري وتړه لُور به دې رانه مېړه ونه ويني څنګه چې تا په ما حرام کړی وه داسې به ورپسې زه ستا لور ړندوم ـــ د تاج بي بي سترګو نن اور ورولو ـــ داسې تللې خبرې يو ځل بيا يې د بهادرشاه کړی ظلم راپه ياد شو ... خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پرې لکه بیا نُوکې راښکلې وې ــ زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې ... زېرګه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه ـــ د زېبو رنګ خو داسې زیړ تښتېدلی وه لکه د کورکمان ــ د پرې لاسو پښو کار نه کولو ـــ د مېلمنو لپاره یې د موړې نه سوچه روسۍ پیالۍ، پرچونه او چانك راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالۍ ښکته راګوزار شوه ــ د پیالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه یې چالو کړه .. وئې ته سر وخورې، ټکړې ټکړې شې د داج پیالۍ دې راته ماته کړه ــ دا خو مې ځان له واده له ایښې وه ځه ــ تا پرې ګوتې پورې کړې ـــ... خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي . . د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم . رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې یم ... ګل غوندې ځوانۍ ته مې نه ګورې ... د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه ګروو ــ ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي
بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي ـــ

د مېلمنو ښه مدار کېدو ـ پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده . د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده . د راغلې جرګې په سترګو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پیغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه ــ ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپوږمۍ راښکته شوې ده . د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه . په سر یې لوپټه بیا بیا سموله ــ خو د ډېرې خوشحالۍ سره یوې اندېښنې هم ناقلاره ساتلې وه ـــ او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه ... د هغې په اندېښنه یې بې اختیاره ووئیل ... جینۍ ده شرمیږي ...!! او په زېبو کې لږ دم راغی ... زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زبرګې په بیا بیا پوهه کړې وه ـــ خلك ستا لیدو ته راځي ډېره به یې مخکښې نېغه نېغه کېږې نه ـــ او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه ــ په خپلو روایاتو او رواجونو ډېره پوهه وه ــ بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو یې په دې ضروري ګڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خوابښې دا نه وائي چې لیدلې مو نه وه ـــ د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې ــ چې د سردار د ځوانۍ او ښه سړیتوب صفتونه یې کول ـــ او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې ـ د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپېړدو وې ـ په زړه کې یې یوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې ـ ـ ـ د سردار نوم به یې بیا بیا غوږونو ته راتلو ـــ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ هغې به وارخطا وارخطا ګېرچاپېره وکتل ــ د لاسو نه یې کار نه کېدو ـ د پیالو، چایېنکونو او رکېبو نه یې چې د تاج بي بي په سرپیچك دوړې څنډلې نو هیڅ بې هیڅه به د ځان سره مسکۍ شوه ـ داسې به یې ګڼل لکه د سردار دوه شوخې سترګې ورته چرته نه پټ ګوري ــ وړه ببو به د مېلمنو څنګ ته بیا بیا روانه وه او زبرګه خو یې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه ــ د مېلمنو سره د راغلې یوې زنانه په غېږ کې ورکوټۍ د پیو ماشوم وه ـ چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه ـــ په غونډ مونډ پلن مخ یې دوه غټې تورې سترګې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې ـ ـ ـ دا ماشوم لکه چې د سردار خورئی وي ــ زېبو یو ځل بیا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه ــ چې وړې ببو ورته د سترګو او لاس په اشاره څه ووئیل ـ ـ ـ زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وړه ببو یې د هغې څنګ ته لېږي ـ په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بیا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه ـــ او چې د خوبه به راویښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هیڅ پرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي شوي ـ د زېبو سره خو دغه فکر وه چې ببوجي خوب پوره کړي چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنګ کې به ناسته وي ـــ او چې زېبو څنګه په قلار قلار د تاج بي بي لويې کوټې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترګې پرانستې وې کوټه کې يې يو خوا بل خوا کتل ـــ د کټه يې راودانګل ـــ او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله داري پنجابۍ پڼې په پښو کړې ـ تاج بي بي خپلو پڼو ته بيا بيا کتل ـ زېبو ويرې واخسته چې بيا د خوده ونه وځي ـ خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کوټې ته لاړه ـ زبرګې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل ـ خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراك څيزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شوـــ د وړې ببو خو ټولې زنانه داسې خوښې شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لا ورته هم وئيلي وو چې که خدای کول زر به خپل شوـ د سردار د مور لپاره خو دغه يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه ـ تاج بي بي يې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې ـ زبرګې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله ووـ د سردار مور ته خو خپلې لورداسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالۍ نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه ـــ د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پړقا به چا منعې کړې وه ـــ د زبرګې وارخطا شو ـ زېبو په رپېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو ـ!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځای وه ـ خو د تاج بي بي لاسونه پړقول او په خانك په ډمامه راباندې کول ـــ په هغې د بلې دورې انګازه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي غرمه د کال هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس په ټولو مېلمنو سترګې مرغۍ مرغۍ کېدې ـ زبرګې په لوی دالان کې د مېلمنو د څملاستي لپاره کټونه سم کړل ـ ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لګېده ـ د ماسپخین مانځه ته لا ډېر وخت وه ــ د سردار د خور سره خوا کې خپل د ګل په شان زوی بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترګې په خوب ورغلې وې ـ ـ ـ پري په کوټه کې د زیبو سره د کټ په لنګه داسې اوپره غوندې پرته وه څنګل یې په سترګو ایښې وه ـــ نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د مُلا د اذان سره سم ټول راویښ شوي وو ــ زبرګه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راویښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه ــ پري، تاج بي بي او زیبو هم د وخته راپاڅېدلې وه ــ د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو ترړو په ټولو پرکالي راوستې وه ــ د ځانه څوك هم نه وو خبر چې د زبرګې په اواز د ټولو سترګې وغړېدې ـــ د مانځه وخت دی ـ دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي ـــ د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته ـ زبرګې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هیبت په اواز ټولو منډې کړې ـ ـ هلئ هلك نشته دی ـ ـ ـ هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه ـــ خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې ـــ د ماشوم په داسې غائبېدو په کور کې الغلۆ تلغاۆ شو ــ زیبو د تاج بي بي ببوجي د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ور په زوره دیکه کړو ــ او ــ ـ ـ د ډېرې حېرانتتیا ــ ـ دلاسه یې په خله لاس کېښودو ـ څه ګوري چې تاج بي بي هم په خپل کټ کې بې غمه اوده ده ــ او ماشوم یې دڅان سره جخت څملولی دی ـ ـ ـ په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لګولې وه ـ ماشوم هم اوده وه او تاج بي بي هم ــ د زېبو خو وار خطا شو ـــ خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه ـ بیا یې ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو ـ ماشوم چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کښېناته خپله لمن یې راښکته کړه ــ او وران وران یې زېبو ته وکتل ـــ راکړه زما زوی ـ ـ ـ ولې دې زما د تي نه وشوکولو ـ ـ؟ څنګه په قلار یې زما تی خوړو ـ زېبو په هیبت ماشوم د کوټې نه بهرکړو ـ تاج بي بي پښې ابلې پښې بهرراووتله ـ ماشوم خپلې مورکلك په غېږه کې نیولی وه ــ په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژړلې یې نه شول ــ اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته ګوتې واچولې ـــ خپله زړه پټۍ یې په زوره زوره تېرولـه ــ او مېلمانه حق دق ولاړ وو ــ په سترګو به رانه زېبو اونه وینۍ !! تښتئ جارو مړو! دا به دغه شان په دې کور کې سولېږي څنګه چې زه زړه شوی یم ـ ـ ـ!! او بیا په ژړا شوه ـ ـ ـ د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره وکړه چې زمونږ برقې راواخله مونږ ځو ـــ تاج بي بي په شنه منډه برقې راوړې ــ او یوې یوې ته په سر ولاړه وه ـــ په دې ساعت وځئ چې بیا رانه شئ د سردار مور هم دواړه ګوتې غوږونو ته یوړلې ـــ چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه ـــ د زېبو په سترګو کې غټې اوښکې په موجونو وې ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چا هم نه لیدي ــ هغې چې ګېرچاپېره وکتل نو پري او زبرګې هم خپلې اوښکې له ډېره غمه د لېمو په پیشکه کې راټولې کړې وې ــ پري خو د سردار د مور ډېر منتونه کول ــ خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غواړې زېبو خو تا ولیده ډېره عقل منده هوښیاره ده ــ کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي ــ پري که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندی بدل وه ـ پوزه یې چونګله راچونګله وئي توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته ــ دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم ـ ـ ـ ـ!! د ماسپخین سیوري ډېر راغزېدلي وو ــ ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازیګر به رارسېدو ــ د زېبو د واده انډول شوې خبره خو بیا پرې شوه ــ خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه ــ پري د زېبو څنګ کې ناسته وه ــ "مه خفه کېږه دې کې به خېر وه ــ د اسمان مارغونه به دې پرېښږدي ـ" زېبو هم پېغله وه ــ خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې ورېږ ببو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترګو په کاسو کې د راغلو اوښکو جرګې به چا څنګه نه لیدې ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـري نـن د وختـه تنـور لمبـه کـړی وه د ځـان سـره يـې د سندرې زمزمه غلی غلی کوله ــ په تنور کې بـه يې اور لړونـی بيـا بيا وهلوـ د تنور يوې غاړې نه به بلې غـاړې تـه تلـه راتلـه د ډوډو تيارې يې نن تر لرې لرې اورېدی شو ـــ د ظاهرشاه لپاره د ماښـام د ډوډۍ نـن خـاص تيـاری کېـدو ولـې چـې ټولـه ورځ يـې لکـه د مسافرو بهر تېره کړې وه ــ د کوره لـرې ـــ پـرې سـرې سـرې لـويې لويې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې ـــ کټوۍ به يې بيا بيا په انغري کېښوده ـــ رکېبۍ خو يې د ځان سره خوا کـې د ماڅيګره راسې اېښې وه ـــ د لاس د وينځلو لپـاره يـې کـوزه هـم د دالان پـه ډبـه اېښـې وه ـــــ د زبرګـې نظـر خـو د دروازې نـه نـه خوزېدو ـــ په مصلحه ناسته وه خو سترګې يې پـه دروازه ښـخې وې ... مارغان خپلو خپلو ځالو تـه سـتړي سـتړي روان ووـ خـو د حوېلۍ په ډېره چپتيا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغـو او چرچڼو داسې چغار کولو لکه د يو بل سره ميراثونـه ويشـي ـــــ يـا لکه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رايوځای شوې وي ـــ او يـو بـل ته د زړونو حالونه وائي ـــ زېبو تـه د مارغـانو او چرچڼو دې غـالم مغال ډېر خوند ورکولوـ خو د پري په مزغو دا زوَر ښه نه لګېـدو ـــ د هغې زړه ډېر تنګ وه ـــ د دې ماښـام ټولـه تيـاره يـې د زړه نـه لکه د تور څادر راچاپېره شوې وه ـــ د نـن د ورځـې پېښـې بيـا بيـا په عذابوله ـــ د سردار د مور چوڼ کړی تندی به بيا بيـا ورياديـدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خپل منتونه او زارۍ یې هم یادولې ــ د ټولې ورځې ستړیا ــ او خفګان یې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو ته اېغه نېغه ناسته وه ګني کله به یې سر لګولی وه ـــ زېبو ورته په پښو لاسو زور کولو ـــ هغې داسې ګڼل لکه د زېبو لاسونه هم نن ډېر بې دمه دي ـــ د هغې په سر د درد څرېکې یې نه شوې راټولولې ـــ د کټ په لنګه کې د تاج بي بي د سر په سرپیچک یې سر کلك وتړلو خو درد په کمي کې نه راتللو ـ او په دې کې یو دم په شنه منډه د چم یو ماشوم په جرق دروازه خلاصه کړه او د لرې نه یې چغه کړه ـــ ظاهرشاه یې راوړو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه کومـه لارۍ کـې چـې ظاهرشـاه د ښـار نـه راروان وه د دوکان سودا یې د لارۍ د سر د پاسه تړلې وه او دې ورته پـه ټولـه لاره د لارۍ پـه دروازه کـې ولاړ وه چـې ناڅـاپي د یـوې دیکـې سـره ښکته ګوزار شو او د پاسه پرې بـل ګـاډی هم تېـر شو ـ ظاهرشاه د ټکه مړ وه ــ یو ځل بیا د حوېلۍ د ېوالونو وژړل ... په چغو چغـو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړوــ دا کـور د هسـتۍ نه په نېسـتۍ بـدل شـوی وه ـــ د بهادرشاه پـه مېنـه یك یـو پـاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه ـــ د زبرګې لړمون بیا پـه چړو غـوڅ شوی وه ــ هغې په چغو چغـو ژړل غوښـتل خـو ژړلـی یـې نه شـول ـــ بس شـل کالـه مخکښـې لیـدلی خـوب یـې پـه ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو ــ وئي زویـه !! نـن د هاغـه ویـرې ووتـم ــ زویه ته رانه روان یې ـــ خلکه! ما چـې خـوب لیـدلی وه ـــ زمـا په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه ــ خلکـه! زه بـه د خپلو بچو د غم ویرې واخستم ــ ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرګه ـــ هم د یـوې ناتـار چغـې سره بې خوده شوه ـــ پـري او زېبو په کټ خلې لګولې ـــ زېبو یې سرته ناسته وه او پـري خـوا تـه ــ تاج بي بي ډېره غلې غلې وه ــ خو د خپـل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې ـــ!! بیـا پرې خپله دوره راغلـه ـــ دا وګـورئ بهادرشـاه د خپـل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس بـه ظاهرشـاه تـه سره ډولـۍ راوړي ــ خـو زما ډولۍ څه شوه ــ زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه ... زما بنارسۍ ... زمـا رفیـق جـان ... پـه زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره يې لاسونه پړقول ... واده دی د طاهرشاه واده دی ـــ کله کله به پېرونو شوه ـــ خلکو به رانيوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانيولی ـــ ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاګانو کې اوچت کړی شوـــ خلك ورو ورو روانېدل ـــ حوېلي خوشې پاتې کېده ـــ!! د نزدې ګاونډ څو ښځې د پري، زبرګې او زېبو سره ناستې وې ـــ په دې کور د ميراتې په اواز ټولو ژړل ـــ کاڼو بوټو ژړل ـــ خو غم دخپل کور وي ـــ د مور وه ـــ د خور وه او د ترور وه ـــ زاړه مړي هم ستائيلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه ـــ لوندې غوښې اور نه اخلي ګني زبرګه خو به د ټکه مړه وه ـــ خو بې نېټې مرګ نه وي هغه اوچته راپاڅېده ـــ په مصلحه ودرېده ـــ نفلونه او دعا يې وکړه ـــ د ظاهرشاه په وينو سرې جامې يې د خپلې سينې سره ينولې وې ـــ او بيا يې ووينځلې ـــ!! خلك حق حېران وو د زبرګې حوصلې ته ـــ د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرګونه يې وليدل خو د صبر او استقامت يوه نمونه جوړه شوې وه ـــ د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د ميراتې ټکی راغلو ـ نو زر به يې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل ـــ خدای مه کړه لور لرم ـــ! هغه به يې ځان ه رانزدې کړه ـــ خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه ـــ د هغې زړه خو هم مات مات وه ـ هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته يې خپل ځان د مور او ترور شريك ګڼلوـــــ!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترګې وې ـ اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو ګنګوسې راتللې .... وئي چې دا لويه حوېلي به اوس د چا رسي؟ د ميراتې د مال خو ډېر ميرات خواره وي خو زبرګې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره یو نوی ژوند راپیدا کړی وه ــ په کور کې د څلورو تورسرو یك یوائې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدل ــ خو زبرګه ډېره تکړه وه ــ پري هم د ژوند په لوړو ژورو پوهه وه ــ خو لا د ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په سینو ډېر تازه وو ــ دومره تازه چې ظاهرشاه او بهادرشاه یې هم مخې ته ودرولي وو ــ په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم خفه کېدل ــ د بهادرشاه په سود ګټلې ډېر دولت اوس د ټولو لپاره عبث او بې معنې وه ــ پري اوس په دې پوهه شوې وه چې زمانه ډېره هوښیاره ده ډېره مکاره او مطلبي ده . . . چې د بهادرشاه زامن لاړل نو اوس د پاتې ټول دولت یك یوائینۍ مالکه زما ورېره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دظاهرشاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېروغمونو سرونه راوچت کړي وو ـ تاج بي بي چې به په خود وه نو د طاهرشاه او ظاهرشاه نخښې به يې زړه پورې نيولې وې په خوږو خوږو ستائينو کې به يې يادول ـــ د هغوي په کتونو به يې څادرې او سوځنۍ بيا بيا سمولې ...د ظاهرشا د لاس د کوټې په دېوال ګير کې رازوړند واسکټ خو يې د زړه سنته وه ـــ د دوړې مخ به يې پرې نه پرېښودو ـ!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله نو کور به يې په سر اخستی وه ـــ کوټه په کوټه به همساء په لاس ګرځېده ـــ همساء به يې اوچته نيولې وه ـــ څه شو بهادری زه ورسره نن توره سپينه معلوموم ـ په رفيق جان کې د څه کمی دی چې ما نه ورکوي ـــ زما هيڅ نه دي پکار، ماته دې هيڅ نه کوي ـ خو زما د وړولو لپاره دې د رفيق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه لېږي ـ ـ ـ !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې پوهېده چې د ببوجي مې وس خپل نه دی ـــ هغې به خپلې سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغوښتې چې په تروريې دلېونتوب دوره هروخت راتلې شوه ـ زبرګه اول د بهادرشاه تريخ والي او اوس د دوو زلمو زامنو غم په لړ وخت کې ډېره زېلې وه ـ خو د دې غمونو نه يو لوی غم خو يې د ژوندی لُور زېبو وه چې ډېرې کورنۍ به ورته راوچتې شوې خو د تاج بي بي د لاسه به وويرېدې ـــ د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپين لګېدلي وو ـ پري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه ډېـر داجونـه برابـر کـړي ووــ دسرواوسپینوسره بـه یـې لېږلـه خوقسمت یې نه خلاصېدوـ دې غم یوه شپه زبرګه یوړله ـ او زېبو په خوشي مېره یوائې پاتې شوه پـري خو هم ډېـرو غمونـو اوس د کټ کـړې وه ـ پـه زېبـو یـې د روانـې ځوانۍ نخښـې اوس نـه شـوې لیدې ولې چې د سترګو نظر یې تلی وه ــ تـاج بـي بـي لاد لاسـو پښـو او لېمـو پـه زور ښـه پـه ترپکـو وه ــ دا ځـل ډېـر وخـت پـس د زبرګې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرګـه راغلـې وه ــ دغـه کـورنۍ د دې کـورنۍ پـه انقلاباتوښـه خبـر وه ــ اوس د زېبـو طمـع راژونـدۍ شـوې وه ولـې چـې د تـاج بـي بـي ببـوجي د لېونتـوب نـه دا کـورنۍ ښـه خبـر وه د اقبـال لپـاره د زېبـو لاس وغوښتی شوـ اقبال یوکم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه ـ پـه کـور یـې ډېرومشـرانو د دې رشـتې مخالفت پـه دې وجـه کولـو چې اقبال د زېبونه په عمرکې ورکوټی وه خواقبال داضد نیـولی وه چې ماته داتوپیربې معنې ښکاري زېبویـوه سیاله پښـتنه حیـاداره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه ــ د پـري خـو د زړه د هیلـو غـوټۍ ګلونـه شـول ــ د لاس پـه تپېـدو بـه یـې د زېبـو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپټې کتلې ـ ـ زېبو ته به یې بیـا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړې ـ پېسه ټکه ډېـره ده ځـان لـه هرڅه ښه ښه وکړه ــ دلـوېې ورځـې وتـل دې دي ـ خوبیابـه د زېبـو دجدائۍ احسـاس ژړغـونې کـړه ــ مونږبـه څـه کـوو؟ زمونږخـو بلـه اسره هم نشته ــ دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وګړي غـواړي ــ د دې حوېلۍ نه خواوس دغـم چپتیـالرې شړل غـواړي ـــ هغـې بـه د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشـوم بـه ورتـه پـه ژړا شوه ـــ زېبـو تـه وخت او حالاتو ډېره پوهـه ورکـړې وه ـ اوس یـې د خپل ژوند د فېصلې ګړۍ هم په سر راغلې وه ـــ او ورسره ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلودوارړو تروریانو او د دې حوېلۍ فکر هم مل وه ـ!! خدایه!! دا ګران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې ـ د خدایه به یې ډېرې دعاګانې کولې ـ ځکه چې په سر یې د یو داسې مشر لاس نه وه چې دا بوج یې ورسره نیم کړی وی . . . چې د صلاح او مصلحت لارې یې ورته ښودلې وې ـ بس اوس خو د دې کور نر هم وه او زنانه هم ـ د وخت په داسې پړاؤ کې یې خپلې دوارړه تروریانې هم یواځې نه شوې پرېښودې ـ او د خپل ژوند ـ ستړیاګانو یې هم یوه دمه کتله ـ یو کور یو ژوند خو هغې ته هم پکار وه ـ هغې خو چې سترګې غړولې وې ـ نو د مینې یوه مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې ... هر وخت به د پلار د ویرې نه په ګوټ کې ناسته وه ـ او دغه تیاره ګوټ د تورې تیارې احساس ورسره لکه د همځولې رالوی شوی وه اوچې په ښه بدپوهه شوه ـ نو دغمونوامبارونه یې ولیدل ـ سرو وینو او سپینو کفنونو وژړوله ـ وددردوله ـ په داسې حالاتوکې نن دخپل ژوند د فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه ـ هغې ګېرچاپېرخپل لوی کورته وکتل ـ دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه ـ خو د دې دېوالونو په مخونود هغې د ژوند ډېر یادونه اوس هم ښکارېدل ـ د هغې ډېرمئین خپلوان د هغې د وینې شریك وو ـ د یو یو عکس یې هرخواته لیدو ـ دپلار د غضب ډکې سترګې ـ د مور ترهېدلې څهره، د تروریانو پاڼې پاڼې ارمانونه ـ د دو زلمو وروڼو ـ د ناتارمرګونه ـ اودخپل ژوند، زړه او وجودغلې دنیا ـ خو اوس د هغې دنیا ته هم چا د خپلې نامې یوه ښائسته رنګ داره باډیوه په هوا کړې وه ـ د هغې د ژوند اسمان په دې باډیوه ډېررنګین شوی وه ـ د دې باډیوې تارد دې په لاس وه ـ هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه ـ اقبال... !! د اقبال څهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې د خيال د سترګو مخې ته شوه ... هغه د ځان سره مسکۍ کېده چې د پري سلګو هغه ساه نيولې کړه ــ!! اوس هغې يوه بله فېصله کړې وه ـ د وړې ببو لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه د کور د ېوالونو ته يې داسې کتل لکه چې دا د ېوالونه هم د هغې په جدائۍ د اوس نه خفه ولاړ وي ـــ يو يو د ېوال او يوه يوه بلۍ د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي ـــ زمونږ نه مه ځه ــ!! اُف !! اوس هغې يو سوچ کړی وه ــ د ژوند د فېصلې د اختيار مخې ته يې يو شرط هم رامنډې کړې وې ـ او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلك اېښودی وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه ـ اوس نه مخکښې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو ـــ زېبو د ژوند په دې نوي او نااشنا محاذ هیڅ ویرې نه اخسته ـ هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شوـــ هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري ـــ نو د جینۍ واله دې ولې اونه لري ـــ؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه ـ هرڅوك د زېبو مرستیال وو ـ د اقبال د پلار او د مور په مینځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه ـ کله کله به دواړه ډېر لرې لرې لاړل ـــ زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی ... چې د ښځې سره یې دېره کړم ـــ!! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کړښه راښکله !! ګوره سړیه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار یې نه منل ـــ اخر چې اقبال د دواړو ترمینځه په دې تکرار کې شریك شو ـــ نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تیار دی ـ اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه ـــ خو د ځان نه یې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل ... ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه . کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لاټجې ښکار شوی وه . هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه ـــ نژدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې ښادۍ ته سر زړوکي هم کړي وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه ـــ "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي" د اقبال مور ژړا ته ګوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو ـــ خو که زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرګ دی ـــ په ما دې خاورې واړوي نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي ـــ!! د اقبال موروپلار به يو بل سره نژدې نه شول کښېناستی چې به يو ځای شول نو په جنګ به شول د اقبال مورخوځو ځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادرۍ هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په ګوته کړل ـــ د زېبو خبره په ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادرشاه نه کمه نه وه ـــ اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مينځ لاره وکتلې شوه ـــ اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه ـــ او دې شرط د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه ـــ هغې ځان د ژوند په يو مشکل پړاؤ کې ليدلو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو د صلاح مصلحت څوك ووـــ؟ د اقبال د کورنۍ شرط ته يې غاړه کېښوده ـ د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه ـ د هغې ترمخه به زېبو د څو ورځو لپاره د اقبال کورته سره د خپلو تروريانو راتله ـــ د واده د رسمونو ـ امبارکو سلامو نه پس به زېبو خپل کور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د تروريانو جنازې دې د پردي زوم د کوره اووځي ـ د شرط ترمخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېبو سره د هغې د پلار په حوېلۍ کې د وسېدو پابند وي ـــ په دې خبره دعا د خېر وشوه ـــ او د زېبو او د اقبال د واده نېټه کېښودې شوه ـــ پري خو داسې په ورو ورو ژړېده لکه چې زېبو د دې کوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به يواځې پاتې شي ـ ـ ـ اوس د پري مازغه هم ډېر کمزوري شوي وو خبره به يې زر د ياده وتله ـ ـ ـ خو زېبو د خپلو ترورريانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ ـــ تاج بي بي خو په لاسو پښو او سترګو روغه وه خو اوس به پرې د لېونتوب دورې زر زر راتلې ـ زېبو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پري ته هم نوې جامې ګنډلې وې ـ ـ ـ تاج بي بي خو لکه د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې ګوزار کړې ـــ اخوا کړه دا چیړانګې ! زه په دې کندانو څه کوم ـــ ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسۍ سره ـــ!! هغې به په نوو جامو لاړې تو کړې ـــ اخ تو ـــ زېبو د پري په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د واده سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل ـــ هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول ـــ د سرو زرو پخواني کالي پټري ورته د اقبال پلار خپله د ښار په ښه زرګر رنګ کړل ـــ هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه ـــ د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کټماله خو یې راوچتولې نه شوه ـــ هغې ډېر کالي پټري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او ګوتو لیدلي وو ـ خو دې کټمالې د هغې سترګو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملګری رامخې ته کړو ـ اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینګار او ښائست صفتونه یې کول ـــ هغې زر په یو وړوکي پنډوکي کې د سرو څو ښائسته بنګړي، والۍ او ګوتې رابیلې کړې . . . دا خو به پټې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوك هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي ـــ او یو ښائسته د غاړې زنځیر یې د هغې لپاره غوره کړو ـ دا به خوانبې ته ورکوم ـــ!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو ـ خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې ګورګوره ډېره رایادېده ـــ که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه ـ خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملګری به یې څنګه وي؟ بچي به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو سره يو ازغن خيال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو ــ د هغې زړه يې راوکنستو د هغې په ګوتو کې يوه ستن ننوتې وه ــ د يوې وړې چغې سره وئي مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس کلکه ونيوله ــ د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه هم که د ګوتې نه يې وينې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي سفر په خيال ډېره مطمئينه وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د زېبو نکریزې وې... د هغې همځولې ټولې د هغې سره په کُنج کې ناستې وې ــ چا تمبل غږولو ــ چا سندرې وئیلې ــ او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېړچاړ کولو ــ زېبو ته د ژوند دې نوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولو ــ هغې به د ډېرې حیا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو ــ خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکر په دنیا کې یو لوی اړی ګړی جوړ شو ــ هغه به د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه ــ د غمونو او د وینو د لختو نه یې ټوپونه وهل ــ هغه په دې هڅه کې دغلته ولاړه وه ــ د وخت په یوه داس پوله چې د غمونو د سرو وینو د لختو نه ورته اوړېدل وو ــ خو د هغې زړه ډېر کمزوری وه ــ هغې داسې ګڼل لکه چې دا به په دې لختې کې ګوزار شي خو د ژوند او مینې یو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونو سره ــ د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغه په کُنج کې د ډېرې خوشحالۍ نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه ګلاب ــ همځولو د هغې د وېښتو نه د اوربل وړې وړې کمڅۍ جوړولې ــ هغې په زړه کې پټ له ډېرې مینې د کمڅۍ په دې ولونو یې خپل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال په نوم نغښتلو ــ چمنې خو د زېبو د واده نکریزې او شمعې په ډېر اخلاص راوړې وې ــ د چمنې د غېږې زوې لویې لویې چغې وهلې خو چمنې د زېبو سره لکه د خپلې سکه خور د خپلې مینې پت پاللو د هغې د واده په خوشحالۍ کې یې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابه وئیل روانو اوبو ته وردانګي ـ خو دا یې د زېبو د واده بامبېړونه په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستي ووــ او زېبو ته يې د خور کمی نه ورکولوــ زېبو به د تمبل او لاسونو په پړقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه ـــ د هغې همځولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولې ــ شپه ده د نکریزو جینکۍ تمبل وهینه... خلك د هر خوا نه په واده راغلي دینه ـ خو د زېبو لېمه به د اوښکو نه راډك شوي ووــ هغې ته به په دې مېلـه کې د خپلې مـور، د خپلو وروڼو څهرې نه ښکارېدې د یوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلار قلار تر ډولۍ بيائي او نن د زېبو د ژوند دې لويې محرومۍ په هغې چکونه لګول د مور د دعاګانو لپې يې نه لرلې ــ د پلار د مینې لاس يې نه لیدوــ د وروڼو د مضبوطو متو تکړه حصار يې د ژونده ډېر مخکښې نړېدلی وه ــ هغه څنګه یك یواځې د لېونو سېلنو تروریانو سره پاتې وه ـــ هغې ته د خپلو تروریانو ارمانونه هم ځومبك ځومبك رامخې نه شوي وو. تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په طمع ساتلې وه ــ هغه نن هم د واده جینۍ په کُنج او ډولۍ کې نه شي لیدلې ـ خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې ـ د دې حوېلۍ په ګوټ ګوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه دوړېدلي، خاورې شوې وې اوس خو دا حوېلۍ خلکو د یوې سپېرې هدیرې په نوم پېژندله ـــ چې ژوندي په کې هم خاورې شوي ووــ او مړه يې هم وینې وینې لیدلي ووــ چمنې خو زېبو ته دا پټه زوته کړې وه چې ــ "په دې در بیا قدم مه ږده ـــ" خو د زېبو نه به خپل کور او دېوالونه څنګه هېرېدل ــ د یادونو د ښو او بدو وختونو یوه حواله خو يې هم دغه حوېلي وه او نن يې په دې حوېلې کې د هاغه ټولو حوالو یوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه ـــ دا احساس هرڅو که ډېر د هغې لپاره د تکلیف وه خو د هغې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه ـــ پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرتې وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده ـــ پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي ـــ زما ترورياني چرته پېټې ونه ګڼي ـــ هغه به اند ېښنې واخسته ـــ اوس ګلابې د هغې لاسونه په نکريزو سره کړي وو ـــ درنګ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبال کورنۍ رارروانه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو نن ډولۍ وه ــ هغه د دې حوېلۍ ورمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دواړو تروريانو د ارمان مقام تهـــ د اقبال د کور د اړخه ګڼ جنجيان هم د ډهول سُرنا سره راروان ووــ د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلوــ خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سېوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول ــ زېبو په سره جوړه کې غونډه مونډه پټې سترګې ناسته وه ــ خو د پټو سترګو په شا يې د راډنډ اوښکو مخونه د ښو شپول پټ ساتلي ووــ خو داسې ښکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تويولو رو ايت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخيانو، د هغه ښکلې وتې دنګې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترګو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په ګلابي اننګو لکه د پرخې پرتې وې ـــ چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسۍ پلو په ورو غونډې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به يې پټه څه خبره وکړه ـــ زېبو به سر د حيا نه نور ښکته کړوــ زړه يې بې واره بې واره درزېده د نوي ژوند د خوشحالو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملګرې وې ــ ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجيبه وي ــ ژوند که سمې وخوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند توله لږه ګډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي ــ ګلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاك په ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو ـ زېبو د قرآن پاك مخ ښکل کړو او بیا یې په قلار خپلې سینې پورې ونیولو ـ هغې ته ډېر سکون محسوس شو ـ اوس پرې په سرو سترګو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینګار نه شو لیدی خو د زړه په سترګو یې زېبو ډېره ښکلې لیدله ـ ماشاء الله ... د زېبو په لور چې څنګه هغې لاړه توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوټې زوې لکه د پوواړې پرېوتل ـ د کلي کسبګرې تورې خو د سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا تیوخی لګېدلې وه ـ اول ښه شېبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په یو لاس کې نیولی د سپېلنو د تالي نه به یې په لاس لوګی د زېبو مخې ته شړلو ـ نظرمات د شنو سترګو، د تورسترګو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د ګاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهیانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات ـ د تورې په دې وېنا پرې زر د غاړې نه د ګرېوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه راواخسته او د زړه په دلیل یې یوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده ـ په زېبو هم د سپېلنو لوګي تیوخی لګولی وه ـ په پوزه یې رېښمین رومال کلك اېښودی وه ـ د جنج د ډهول سُرنا اوازونه رانزدې شوې وو ـ پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه ـ تېله دارې پنجابۍ پڼې یې په پښو کړې وې ـ بورقعه یې لکه د مېلمنو په ترخ کې نیولې وه ـ د کور د تېولو کوټو، صندوقونو کونجیانې یې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه یې ځان سره په کڅوړه کې ساتلې وې ـ د زېبو سره خپلې دواړه تروریانې هم روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو ـ که کور داسې میرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئیل ـ دا هرڅه د هغه د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوي دي اوس بـه د دواړو لښـکر بچـي ګرځېـدل، دا خبـرې او ګنګوسې د زېبو په غوږو هم لګېدې ـ خو زېبو ته د ښه ژوند او نصیب دعا په هره خله ګرځېده ـ زېبو به پرې پټ په زړه کې امـین وئیل ـ د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبو د داج د سامان نه لویه حوېلي ډکه وه ـ چمنې او ګلابې په ډېره مینه ټول سامانونه په مېدان سینګار کړي ایښي وو ـ خلك د حېرانتیا په سېلاب لاهو وو ـ وئي ! دا کارخانې دې ورته خدای بختورې کړي ... نصیب یې شه !! تورې خو د داج سامانونو ته هم سپېلني لوګی کول ـ سره پالنګونه، کرسۍ، صندقونه، الماری، په دلو دلو لوښي لرګي او په صندقونو کې د سرو زرو خښتې هم قطار قطار زېبو په خپلو لاسو ایښې وې ـ!! ټول سامانونه اوس د زېبو د ډولۍ نه مخکښې د اقبال کور ته وړلی شول ـ هرڅوك رامخکښې کېدل هرچا د زېبو د بې ځوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته بډې راښکلې وې ـ د اقبال خوېندو او مور خو د سامانونو نه ګېرچاپېره داسې بنګړې اچولې چې خلك یې په تماشه وو ـ اقبال د ورونړو او دوستانو سره ـ په سور جوړکړي پالنګ ودرولی شو ـ په غاړه ورته د روپو امېلونه قطار قطار ځلېدل د پري په پښو ډېر په احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پري ځان ته رانزدې کړو په تندي یې ښکل کړو ـ او په زړغوني اواز یې ورته ووئیل ـ په خدای او تا مې سپارلې ده ـ اقبال د پري لاسونه کلك ونیول لکه چې خپل کلك لوظ د هغې سره بیا کوي ـ د اقبال خوېندې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سم د سحره د زېبو په طمع پرته وه ـ د سرې بنارسۍ نه لاټـدې ګېرچاپېره ترېنه ول ول د سپین څادر ترلې پـړدې د بنارسۍ پېڅکو پټې کړې وې ـ ټول خلك په تاج بي بي پسې لی په لی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدل ــ څه شوه چرته لاړه؟؟ د تاج بي بي هيڅ درك نه لګېده ـــ او چې څنګه دوو تکړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه ورکوله ـــ نو داسې يې محسوس کړه لکه چې ناوې پخپله د وخت نه مخکښې ډولۍ ته راختلې وي ــ دواړو يو بل ته وکتل ـــ او بيا يې ډولۍ په ځای کېښوده چې په دې کې د اقبال پلار په دې کسانو غږ وکړو هلکانو زر کوئ ناوخته کېږي ... او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتيا نه ګوته په خله شول ـــ نه يره!! هغه زر د ډولۍ نه پرده په قلاره اخوا کړه ــ او بيا يې ټوپ کړو ....

خلك د خندا نه رغړېدل ــ ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه ـــ خلکو ورته منتونه کول ــ ته راکوزه شه چې زېبو کښېنوو ـــ خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نيولې وه چې پرېښوده يې کله ـــ زېبو به خپل کار کوي ــ دا زما ډولۍ ده ګورې نه خپل رفيق جان راپسې راوړلې ده ـــ هله زر کوئ اوچته مې کړئ ــ!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه ـــ د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی ــ او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي ــ بيا به ناوې پسې راشي ـــ د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چپتيا اوچته شوه ـــ او ماشومانو چغې کړې ــ الاالاکۍ الاـــ تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه ــ په زوره زوره ـــ الاوايئ ــ!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الاالاـــ د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه ووـــ خو د زېبو په مخ د اوښکو سمندرونه ليدی شوــ هغه وړو وړو سلګو نيولې وه ــ د ترور په ارمان يې په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو وروڼو هم راپه زړه شوې وه ـ د هغې د بنارسۍ د پیڅکي ترلو څوك هم نه وو ـ هغه ګلابې او چمني یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه ـ د هغې په شا نه د مور د دعا جولۍ وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس ـ څنګه بې څوکه روانه وه ـ د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل کول، داسې ورته ښکارېده لکه چې دهغې په پښو او قدمونو پورې چا غټې ګټې ترلې وي ـ هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د نوي سفر دا وړمبی قدم او لار یې څه ډېره عجیبه ګڼله ـ!! د یوې لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حویلۍ چپتیا خوره شوې وه ـ خو د ډهول او سُرنا اوازونو دغه چپتیا د خپل شور په کومي کې ننباسله ـ اوس د هغې قدم سپك شوی وه ـ د زېبو ډولۍ رارسېدلې وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو لپاره سینګار کړې شوې کوټه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډکه وه ـ خو کوټه یوه عامه کوټه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنګونو لکه د ناوې سینګار کړې وه زېبو ګېرچاپېره کتل هغې ته د خپل پلار لویه حوېلي رایاده شوه خو زر د حوېلۍ سره تړلو تورو تورو د غم ډکو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنګ شو ـ لکه چې چا په ورغلي موټې کې کلك نیولی وي ـ خو بیا یو ښائسته احساس دم دلاسه کړه د اقبال د ملګرتیا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مینې احساس ... هغې د سترګو نه ټول خیالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه ـ او بیا چې په ورو شان د هغې د کوټې د پورې ور تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وګڼل لکه د هغې د ژوند انګڼ ته په دې ښکالو بې شمېره سپرلو ډکې ډکې غېږې د رنګ رنګ ګلونو، خوشبویو او خوشحالو راوړې وي ـــ اقبال د خپلې ښائسته رنګ جوڅې او دنګې لوړې مردانه کوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه ـــ هغه د حیا نه بیا راټوله شوه ـــ د ګلابې او چمنې ډېرې شوخې خبرې ورته رایادې شوې ـ دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناویتوب په سینه ډېر درانه دران ښکارېدل ـــ ځکه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانه درانه کانې پرې پراته وو ـــ خو اقبال په ډېره مینه او استقامت د هغې لاس نیولی وه ـ زېبو خپل ځان د یو نوي اسمان په مخ راځلېدونکي نوي امیدونو او هیلو ستورې ګڼلو اقبال یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دې هیلو د رڼاګانو ملګرې وو ــ ژوند ډېر ښائسته وه لکه د جانان ـ زېبو تېر وختونه به نه یادوې مونږ به د نوي ژوند لوظونه کوو ــ !! اقبال چې د هغې په نازك لاس خپل مضبوط لاس کېښودو نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو ــ هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وره فاصله هم په دې احساس رالنډه محسوس شوې وه ــ خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچۍ ناسته وه ــ خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو ــ ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیوري لاندې جوړه کړه ـ ژوند د خوشحالو او سپرلو په لاره روان شو ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي خو چې څنګه د ډولۍ نه راکوزه شوې وه۔ په خله غلې شوه ۔ د زېبو زړه به هروخت لکه د پاڼې رپېدو چې په ببوجي مې دوره رانه شي ـــ هغې له ويرې خپل ناويتوب هم نه شو کولی ۔ خړه پړه به ګرځېده ـ خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه ـــ د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملګری راروان وه اوس يې نه د ډولۍ خبره کوله، نه د واده ـــ نه به يې رفيق جان يادولو او نه يې د هغه کور ـــ بس غلې غلې به ناسته وه لکه چې د ژوندي يو کس سره يې هيڅ رشته نه وي لکه يو پردي کور ته راغلې وي ـ پردو خلکو کې راګېر شوي وي ۔ زېبو د ببوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه ـــ د اقبال سره يې څوځو ځله دا خبره وکړه چې ښه د مزغو ډاکټر ته يې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله ـ د وخت سره به خپله ښه شي ـــ!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بيرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او کېدی شي د ببوجي حالت هم د خپل کور په ليدو ښه شي ـــ خو اقبال به خبره اخوا دېخوا کوله ـــ زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو کې دومره زر اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخکښې به يې څه حال وي خو اقبال ډېرسيانه وه، د هغه په دلاسو به زېبو بيا په خپل زړه د صبر کاڼی کېښودو ـ د هغې په دولت د اقبال د کورنۍ ژوند بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ـ او چې اقبال تك سپین موټر په خپله دروازه رادننه کړو نو د اقبال مور خو ورته په لستوڼو ګډېده ـ خدایه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سېوا کړې ـ!! زیبو چې دواړه لاسونه یې په اوږو لړلي وو اوړه یې اغږل، د خوابنې په دې خبره هکه دکه پاتې شوه ـ د کور لوی واړه په هیږه داسې ګاډي ته ورختل لکه چې په وړمبي ځل یې ګاډی په سترګو لیدلی وي ـ د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زیبو پسې شوی وه چې تروریانې دې روغې رنځورې دې ناوې ښځه یې داسې دې نه شم ګرځولې ښه به وي چې یو موټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي ـ!! او زیبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترګو ومنله ـ د ګاډي راتګ په کور کې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادۍ رایادې شوې، سحر به موټر کې یو ځای ته تله او مازیګر بل ځای ته، د زیبو خوارې نه خو چا یوه خله تپوس هم نه کولو ـ چې ترور دې دارو ته بوځې ـ !! زوړ کور ټول پوخ کړی شو ـ د کور دې نوې جوتې خو د لرې لرې خلك ځان ته راښکل د اقبال د عمرونو د ناستو حوېندو د بخت غوټې وسپړدلی شوې ... په ښو ښو کورنو کې یې کوژدنې وشوې ـ د ببوجي طبیعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زیبو به یې ډېر خیال ساتلو ... یوه ورځ چې زیبو د تاج بي بي ببوجي د څنګ نه نه خوزېده د ببوجي پښې لاسونه پړسېدلي وو رنګ یې تك زیړ وه خو کله کله به یې په تته تته ژبه زیبو ته څه خبره وکړه، زیبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په ببوجي رانسکوره وه سترګې به یې د اوښکو ډکې وې ... ما خپل کور ته بوځه ... او چې څنګه ببوجي د خپل خواهش اظهار وکړو .. ډېر په قلار ـ نو زیبو ته داسې ښکارېده لکه چې ببوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخکښې کړو ـ!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې اوښکې یې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي بي مخ او تندی د زېبو په اوښکو تر شوي وو او چې زېبو وکتل نو د اوښکو په ډکو سترګو تاج بي بي ببوجي هم زېبو ته کتل ـ لکه چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي ـ زېبو چغو په سر د تاج بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس یې په لاس کې کلک نیولی وه ـ په رېو رېو اوښکو یې ژړل ـ یو ځل بیا د ببوجي په ارمان هم او په خپله بې وسۍ هم ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې په ځنکدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه تړلې وه او چې اقبال په دې پوهـ شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه یې هم په نه زړه ملګرتیا وکړه ـــ د حوېلۍ دنیا یو ځل بیا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل ــ ډېر څه یې د تصور په شیشه وځلېدل ... د حوېلۍ نه یې ډېرې جنازې وتلې لیدلې وې او یو ځل بیا ترېنه جنازه وتونکې وه . زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه ـ تاج بي بي چې ځنګ د خپل کور د ېوالونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانونو وهلی یو ګل چې چرته په هوا اوښوري مسکی شي یا د ژوند په هیله پروت یو رنځور چې ناڅاپي د مسیحا مخ ووینې ــ او بیا یې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې ـــ زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور یو یو ارمان ژړوله ... خو یو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه ـــ د هغې په خېټه کې د ساه اخستونکي بچي مخ یې ببوجي ونه لیدو ــ ببوجي لږه به ایساره شوې وې ... خو مرګ ژوند د خدای په رضا وي . انسان ډېر بې وسه وي یو ځل بیا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې یې وچولې .. . هغې له یې تسلۍ ورکولې .. ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه .... او چمنې هغه دلاسه کړه ـــ هغه نن ډېره خفه وه ... خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې لیدلي وو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببوجي هم په کې شمار شوې وه ـــ خو دا ژړا او اوښکې د زېبو د يو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژړلی هم نه شو .

د زېبو د اولاد د زېږون نېټه رالنډه وه . خو هغه په دې خوشحالۍ نه پوهېده . مجبوراً هغه بيا د حوېلۍ نه کور ته راغلې وه . نن د هغې په ملا نرى نرى درد وه اقبال ته يې د شپې نه وئيلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د يو ضروري کار په بهانه تلی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه . چې ناڅاپه يې خوابښې په جنګ کوټې ته راننوته ـــ بي بي! دا ته چې کټ کې پرته يې نو دا کارونه به څوك کوي ـــ زما لوښه خو خپله مېلمنې دي نن سبا يې که نصيبونه راوينښ شول نو ځي به . کور خو ستا دی . د اقبال مور داسې په څپګونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت ګړۍ د حالت نه ناخبره وي ـــ زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار يوې څرېکې بيا کټ کې وغورزوله ـــ ښه ـــ لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي ... ته داسې د ديارلسو کالو نازکه جينۍ يې ... پخې زړې چې لااولاد درنه بود شي ـــ د اقبال مور به زېبو ډېره تنګوله خو نن يې د هغې په زخمونو داسې مالګې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه ـــ او بيا په لويه خېټه پټه خُله کارونو ته ونښته ـــ د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوابښې په رويه احتجاج هم نه شو کولی ـــ او بيا چې شپه د نيمې اوړېده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود يو مشال راغلی وه ـــ زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل ... د اقبال نه دې واحدې يك يوې کړې ګټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډك کړو ـــ خو چې کله د هغې بلې ترور وړې ببو پرې سترګې پټې کړې نو د پلار او نيکه دې اخري نخښې بېلات ډېره ګډه وډه کړه ... خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې ــ اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه ــ؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنګ کې هم تېرولو ــ اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حویلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لرې کلکه شوه ... د پلار هډوکي مې څنګه خرڅوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوابښې یې په جنګ شوه ــــ ورکه دې د پلار دا سپېره حویلۍ شه د هغې نه خو خلك ویرېږي شکر کوه چې دې بنګلې ته مې راوستې یې ــ!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وخاندل ... دومره ئې وخاندل چې په سترګو کې یې اوښکې راغلې ... ښه ... دا بنګله خو د چا برکت دی . دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته ــــ او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې ــ زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده . خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه ــــ چمنه د زېبو ډېره د پناه پړدې ملګرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله ــ چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټې کړې وه ــ اوس زېبو ډېره مطمئنه وه ــ مشال لکه د غرګي لویېدو ــــ د هغه اونه چې به یو سپك لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه ــــ د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه . . . . او چې په کور کې د زېبو د دویم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله ... نو زېبو هم د ګلابې په وینا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه . . . . هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله ــ حالانکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې ــ خو اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال په تندي هم پوهېده ــ د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرماښام لکه د ښځو ورکولو ـــ او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی ـــ!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بیا به زر د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفګان احساس لرې کړو ــ مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه یم ـــ خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه یوه لویه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه ــ او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لګېدلې وه ــــ

کور کې د پخېدونکي کیچړي بوئي هغې محسوس کړی وه ــ د اقبال فکر اوس د هغې نه اوړېدلی وه ــ په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو ــ اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه ــ په وړه ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې ــ بابا به کله لاجي ــ!! او زېبو به غولولو ــ لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر ممونه راوړي ـــ!! مشال به په لوبو شو ... خو ماشوم مشال ډېر ځیرك وه چې خپله مور به يې خفه ولیده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو ــ د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول ... د هغه په ښکلو رڼو رڼو سترګو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالو تصویر لیدو او دې طمعو او هیلو زېبو د وخت د ډېرو کړمو نه تېرولـه ــ اوس خو هغې دا سوچ کړی وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي ... د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمني یوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچی چاته هم نزدې مه پرېږده ـــ ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند د ټولو نه لویه اثاثه مشال دی ـــ!! مشال هم د خپلې مور په سترګو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به پوې شو ــ نیا خو به یې سمه سوزېده .... بې له موره هډو څوك پېژني نه ....!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه ګرولو ــ د هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه ــ ولې چې د ټولو په نیتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه ــ!! هغه په دې هم پوهېده چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل ــ او په دې خبره خو سمه ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په مشال په کور کې شته ګڼلو ... او بیا ... هاغه ورځ هم راغله چې د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د رښتیاؤ لار اخستې وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال د دوېم واده خبر زېبو ته هم رارسېدلی وه ـ زېبو نه مړه وه نه ژوندۍ ... ډېر سوچونه يې کول .. په ما کې څه کم دي؟ د ګل په شان مشال لرم څه بې اولاده خو نه يم ، ډېر مال دولت او جائداد ـــ ما خو د دې کور تقدير بدل کړی دی اقبال داسې خو نه وه .. هغه د کچه کوټې کور خو يې هرچا ليدلی وه ... خو رښتيا چا وئيلي دي ... د هرڅه سيالي شته خو د نصيب نه ... شايد دا زما برخه ده ... ما هم دغه نصيب راوړی وه ... هغې د اقبال د بې وفائۍ په دې نوې پېښه ډېر وژړل ... !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا يوه ګټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده ـــ نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل ـــ زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم ... اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د ګټې پرېوتې وه ... د پوخ کور مالك شو، د سروسپينو خاوند شو ... خو اوس به نور داسې نه کېږي ... زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي ... ځکه چې د چمنې دا خبره به مې ښنګه هېروله چې د ښه خاوند نه نيم ځان پټ او د بد نه ټول ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال خو ډېر بد خاوند ثابت شو ـــ ټول نظر يې زما په مال او جائداد ساتلی دی ـــ!! هغې خپلې اوښکې وچې کړې . . . او په ځان کې يې يو نوی عزم محسوس کړو. . . . هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو ـــ د اقبال ګرېوان به رانيسم او تپوس به ترېنه کوم ـــ زما څه قصور وه ـــ تا ولې داسې وکړل، زه په څه نيمګړې وم ـــ؟؟ او بيا چې اقبال راغلو ـــ زېبو لکه د تيپې مار . . . اقبال د ګرېوان نه راټينګ کړو . . اقبال حېران حېران د زېبو مخې ته ولاړ وه ـــ خو لکه د يو مجرم نه ـــ هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو ـــ دا يې خپل يو حق ګڼلو ـــ خو زېبو ته خپل ځان ډېر سك ښکاره شوی وه ـــ تا زما د مينې دا بدل راکړو ـــ؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو ښه ډېر زړه سپك کړو ـــ نو اقبال يې په قلار لاسونه د خپل ګرېوان نه وويستل ـــ ګوره ـــ!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی ـــ تا ماته نور اولاد نه شو راکولی . . . ته زړه يې . . . ته شنډه يې او په دې خبره ځان پوهـ کړه ـــ که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بيا څه لاړه دې خپله ده ـــ!! زېبو هم حېران حېران اقبال ته کتل ـــ دا هاغه سړی دی چې زما د برکته شته شوی دی . . .؟ اُف خدايه ـــ!!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونيوه . . . او کوټې ته يې ورمنډې کړې ـــ د کوټې ور يې په ځان پسې کلك پورې کړو ـــ !! د هغې يقين نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي ـــ د هغې خو دا خيال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډېر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه . زېبو داسې محسوس کړه ـــ لکه چې نن هغه بيا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه وال شوی وه ـــ د هغې پښې ټولې تناکې شوې وې . . . . خو هغه زر لکه چې يو ګور او يخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري راټوله کړې وي ـ مشال د هغې د سترګو اوښکې وچولې ـــ او زېبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه ـــ د هغې سترګې په خوارېه خوب ورغلې وې ـ ـ ـ مشال یې د سینې سره جخت نیولی وه ـ

د زېبو یوه خبره اقبال منلې وه ـ او هغه خپله دوېمه ښځه چرته بل ځای ساتله ـ ـ ـ چرته کله کله به یې د زېبو خواته راپېښه وکړه ـــ زېبو به ډېره غلې غلې وه ـ ـ ـ د اقبال سره به یې د ضروري خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله ـــ بس د خپل مشال د سره یې دا سیوری اخوا کول نه غوښتل ـ ـ ـ په خپل مخ به یې د سپي ځرمن واچوله ـ ـ او د اقبال خیال به یې ساتلو ـ وخت لکه د باد ځیر روان وه ـ مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې ډېر ښه وه ـ ـ ـ هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده ـــ د زېبو ورته ډېرې سترګې وې ـــ!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي ـ خو کله کله به یې اقبال ډېر خفه خفه لیدلو ـــ داسې به یې ګڼل لکه چې اقبال ورسره د ډېرو خبرو کولو ځای او موقع ګوري خو زېبو پرې ډېر وخت ځان ناغرضه کړی وه ـــ رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو ـــ زېبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې ـــ یوه ورځ چې اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زېبو ورته د چایېو پیالۍ په لاس کې ورکړه ـــ اقبال د چایېو پیالۍ په کټ کې کېښوده او زېبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه ـــ!! زېبو ماسره لږه کښېنه ـــ!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زېبو لاس نیولی وه ـ زېبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورك ناست وه ـــ هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړوـ زړه یې بې واره واره درزېدو ـ خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي ـــ اوس د هغې زړه تش د مشال په نوم او ژوند درزېدو ـــ هغې زر خپل ځان ساه صورت کړو ـ ماته څه کارونه پراته دي ـــ!! زېبو د کار په بهانه د اقبال د څنګ نه روانه شوه ـــ او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د تودو چايېو ډکه پيالۍ د هغه په مخ راړولې وي ـــ خو دې سره زر بيا د پښېمانۍ يو احساس په هغه پرغز راوستو ـــ هغه د کټه راپاڅېدو او ګړندی ګړندی د کوره اووتو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال ژوند ډېر د اړي ګړي سره مخ وه . ښځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه . دوه بدعمله ورونه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي . . . د خلکو سره د جنګونو غوېمو لانجې به هم د اقبال سر له راتلې ـــ چا به دوي وهل او څوك به د دوي د لاسه . . . خو د اقبال ښځې به د ورونو سر وينځلو ـــ اقبال ته اوس پته لګېدلې وه چې څنګه زما د زېبو په مال جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مال جائداد د روبينې سترګې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه . د اقبال د عقل سترګې غړېدلې وې خو د هغه او روبينې ترمينځه د نکاح په ليك کې د هغه ډېر مال جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبينې په نوم کړی وه . اوس خو اقبال د روبينې د ورونو نه هم په ويره کې وه . هسې نه چې د نور مال دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي . او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبينې به هره ورځ په پېسو جنګ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې ـــ تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل ـ خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوندسره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی ـ خواوس داقبال دژوندکيسه بدله وه ـ روبينې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونړيي دهغه دنیا ته تیلی ورته کړی وه ـ مزي چرچې به يې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپیسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونړوبه يې دومره ووهلوچې په لتولتوبه يې دخپل کورنه وویستلوـ هغه ته به خپل زوی مشال او زېبو رایاد شول ـ خو د زېبوچپتیااوبې پرواهۍ به لادهغه وینې وڅښلې ـ ـ اوس د هغه ژوندیوه سزا وه ـ په ورځو ورځو به يې د سر وېښته او ږیره برېت نه خرئیل ـ ډېر په عذاب وه هر وخت به يې زړه کې راتلل چې د دې ښځې خُله په څو پیسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي ـ د اوښي يې هم یو بل ښکار تر سترګوشوی وه ـ اوس يې اقبال ته کرښه راښکلې وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته ځه ـ!! په اقبال خو لکه چې اور بل شوـ هغه فکر کوه چې سوداګرانه نه ده ـ خود کورکاغذونه د زېبو په ولقه کې ووـ داقبال مازغه ډېر تاوده شوي ووـ نن يې چې څنګه په څه خبره د روبینې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته يې لاس کړوـ ډز ـ ـ ـ ـ ډز ـ ـ اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه ګولۍ شغېدلې وې ـ ـ ـ او د روبینې ورور په زمکه اپوته پروت وه ـ هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول ـ خو زېبو خواره څه خبر وه ـ د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو ـ خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي ـ؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایادېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه ـ د ژوند په شان ښکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول ـ زما خبره واوره! لږه کښېنه ـ!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیارایادېده ـ خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه ـ د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه ـ خدای خبر ماته یې څه وئیل ـ!! هغه په وړمبي ځل په خپلوکړو ډېره ستومانه وه ـ پښتنه وه د خپلې مور کړاؤنه ورته رایاد شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول ـ زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار ـ هغه زما خاوند وه ـ ما ته یې په ډېره سخته کې لاس راکړی وه ـ او یو ډېر لوی دولت مشال ... اُف خدایه!! ته خېر وکړی ـ زما اقبال کور ته راولی ... زه به یې وبخښم ... خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم ـ هغه خدای ته په سجده پرته وه ـ د اقبال د راتلو دعا ګانې یې کولې ـ د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په ګوتو شمارله ـ څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو ـ په مایې تورې خاورې اړولې دي او زه یې د سر خېرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي .. او زه یې بیا راغواړم ـ هغې به کله یو فکر کولو کله بل ـ کله به مینه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کرکه . . . ژوند او وخت په ډېر عجيبه مقام ودرولې وه ــ د وختونو د ازمېښتونو په يو بل مدار کې سرګردانه ګرځېده ــ د اقبال سره د تېر ژوند يوه لمحه يې تر سترګو شوه ـ هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه يې په ژوند لګولې شوې وه ـ څومره ښائسته وه د هاغه ورځې او ترون احساس او تصورـ او بيا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډك زړه د ژوند او ښائستونو نه جوړ کړی وجود . . . د اقبال د نزديکت احساس . . . د هغه مينه او د هغه ځواني . . . اف!! د زېبو سترګې راډکې شوې ـ هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله ببوجي رايادہ شوه ـ څنګه به په ناليدلي رفيقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته يې خپل زړه ورکړی وه ـ هغه ته يې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه ـ خو هغه يې نه په لاس راغلی وه او نه يې مخې ته راغلی وه ــ بس د يو نوم د يو خوب او ياد په سيوري يې ټول عمر تېرکړی وه ـ ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه ـ هغه چې ماته ځان سپارلی وه ــ!! ما چې به د هغه په لويه سينه خپل سر اېښی وه ـ د هغه په ګرېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سينه د زيږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو ــ!! مورې ــ!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غږ د هغې د خيالونو دنيا تالاترغه کړه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د غېږې علاقې د یو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال ځان د هرې خطرې او ویرې نه په امن ګڼلو خو هغه به تېوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه ـ چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې ګولۍ به د روبینې کوم یو ورور مړ یا ټپي وي ـــ د قتل ویرې به د هغه لاس پښې بې دمه کړل ـــ هغه ته به د روبینې مکر او د هغې د ورونو چالاکې مخې مخې ته کېدل ـــ په چل هنر یې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه ـــ خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راګېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص کړو ـــ خو دا څنګه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سیورې نه هم نن ویرېږم ـــ دا ټول د زېبو او مشال ازار دی . . . ښېرې دي ـــ زما دننه د یو خودغرضه سړي روح وسیږي . . . زه د مینې په ټکي کله پوهېږم . . . ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی . . . زه خو اوس یو قاتل هم یم . . . اقبال به لکه د لېونو ببر سر او د ځنګلي ږیرې سره وارخطا وارخطا ګرځېدو ملك باز یې د پلار د وختونو ملګری وه ـــ هغه به ورته بیا بیا وئیل ـ ته دلته محفوظ یې . . . فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ویرې پېریان کلك ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پښېمانۍ تېرېده ـ ډېر وخت اقبال د ملك

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز په ځای کې پاتې شو۔ د سیمې ښه بد قاعدې او قوانین ورته ټول ښه معلوم وو۔ او د هغې پابندي به یې هم کوله ۔ خو د هغه تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو ګټلو یو بل هنر لاندې کړو۔ یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره نوټونه ګټل ـ او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې ـ اقبال اوس د ځان نه پیر جوړ کړی وه ۔ شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو په شان جوړه کړې وه ۔ لویه لویه ږیره، غټ غټ وېښته، په غاړه د غټو وړو مریو امیلونه، په ګوتو د غټو غټو غمیو ګوتیانې ـ او په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټك ورکړو ـ او په خپله لړزېدلې چغه به یې ۔ حق الله نعرې کړې ـ نو په ناستو خلکو به یې غونې زیږ زیږ کړل ـ سترګې به یې پټې وې ۔ او شهادته ګوته به یې اسمان ته په چغه نیولې وه ـ حق الله ـ!! ډېر خلك به یې د نزدې ورتللو ارماني وو۔ څوك څوك به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به یې ورته ښکلولو ـ په پښو به ورته پرېوتل، تندې به یې ورسره مږل او څنو څنو به د ملك باچا په دې حالت د زړه نه ژړل ـ چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو۔ نو جك جوړ شوم ۔ چا به وئیل چې لیاړه یې راټو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لر کړل ـ خو په غټو غټو څادرونو کې نغښتې ښځې ۔ ۔ ۔ چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په دیکو دیکو راروانې کړې وې ـ او د ملنګ باچا پښو ته به یې غورزولې وې نو دا به یې کلك یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي ـ څه چل دی بې بې ـ؟ ملنګ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانۍ جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنګ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو۔ جینۍ به په سرو سترګو ژړل ـ کله کله به یې وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وران خپل نارينه ته کتل ـــ د هغې ټول بدن به په وهلو او ديکو ډېر ناقلاره وه ـ ملنګ باچا پېريان پرې راځي او په څه هم بيا نه پوهېږي ـ!! ملنګ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به يې کړه ـــ حق الله او جينۍ به يې په پښو کې پړمخ پرته وه ـــ نارينه به يې جوړه لاسونه ملنګ باچا ته داسې نيولي وو لکه د اقا مخې ته يو غلام ولاړ وي ـ!! سمه به شي ـ خو ماته يې لږه پرېږده ـ!! ملنګ باچا به د پټو سترګو د رو نه جينۍ ته داسې کتل لکه قصاب چې ځاروي ته ګوري ـــ ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه يې کړه ـــ!! او بيا به ملنګ باچا د جينۍ نه پېريان پاڅول ـــ يك يواځې ـ يو به ملنګ باچا وه ـ او بله به جينۍ ....

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو او مشال لپاره د اقبال راتله یو خوب ګرځېدلی وه ـ خو کله کله به زېبو د اقبال ډېره په طمع وه ـ د اقبال د راتلو طمع یې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده ـ خو بیا به د اقبال کړو او رویې ډېره ناقلاره کړه ـ هغې به بیا په شیشه کې ځان ته کتل ... زه د چا نه کمه وم ـ؟ او دا رښتیا هم وه مخ په بره عمر هم د زېبو شخصیت ته یو وقار بخښلی وه، د هغې د سپینو او تورو وېښتو نه یو رنګ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېبو ښکلا یې زیاته کړې وه اوس خو بس د هغې د خیالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه ـــ مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختیو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې لیدلې ... خو کومې سختې یې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه ـــ هغه ډېر وخت په نیمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې ـــ زېبو به خپل تېر غمونه خپل مئین هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زیات ژړلو ـــ د خپل مشال لپاره ـ د خپل پاتې ژوند لپاره ـ د مور په سترګو کې به یې د اقبال د راتلو ډیوې همېشه بلې لیدلې ـــ په مخ به یې د هغه د راتلو د خوشحالۍ ګلابونه تل په خندا لیدل ـ خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډ وه ـــ ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه یا لکه د سیند د ولاړو اوبو ... چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو یو کوټ کاڼی ګوزار کړو نو د اوبو په سینه به د خورېدونکیو څپو به هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره لرې یوړه ـ کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه ـ او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه ــ!! چې د هغې د سترګو په رڼونو کې د تصور شیشه به دوه مخونه ادل بدل کول ـ کله به یې اقبال لیدلو ـ کله مشال ـ یو مخ یوه څهره به یې په سترګو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنګ هم لرلو او د مشال جوړه هم ـ کله به په ژړا شوه او کله په خندا ـ خو د هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه ــ مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلی وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه ــ د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو ــ روبینه هم د هغه د عمر برابر وه ــ او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله ــ هغه ښه په سُر کې وه ــ د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه ــ د هغه دننه یو تور شیطاني روح ننوتی وه ــ د سر د دړد او د سرخو بادو خو یې ځان ماهر ګڼلو ــ او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه ــ خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوږېدو فریادونه کول ــ وئیل به یې ــ لاس پښو کې مې دم نشته ــ او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوګ پېنځې به یې پرې اوچتې کړې نو په پڼدو به یې ورته پوست پوست لاس وهلو ــ جینۍ به د کوره ډېره ګډه وډه راوستې شوې وه ــ خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه ــ غوټه او پرغز به ترې لرې شو ــ زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لړزېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لا هم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو ــ ګېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلو کله به یې دوېم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونـدلې وه ــ د ملـګ باچـا لاس بـه د جینـۍ د ګریـوان پـه لاره د سینو ترحـدونو رسېدلی وه ـ هغـه بـه د خپلـو ګوتـو پـه سـرونو د جینـۍ د سـینو سـرونه رانیـول هنۍ؟ اوس وایـه!! زړه دې ثنګـه دی ــ؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه ـ د قهر نه به غلې هم وه ـ د هغـې پرغـز او غـوتېې بـه اوس د یـو داسـې شـېطان مکـروه څهـره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه ــ کله کله به یوې نیمې پـه ډېر زور د ملنګ باچا لاس د خپل ګریوانه راوویستو ـ پـه جـړق بـه پاڅېده ـ په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نـه شـو کـولی ــ کـه خلـه یـې سـپړده نـو د ملنـګ باچـا مریـدانو بـه یـې څـه حـال کولـو ــ؟؟ او د خپـل عـزت او د نـاموس د بربـادۍ ډنـډوره بـه یـې څنګـه کولـه ــ بـس د اور نـه ډك یـو نظـر بـه یـې پـه ملنـګ باچـا واچولو ــ چې هغه به لیدلی هم نه وه ـ هغـه خـو بـه پـه هـاغـه سـرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو ارمان اوس د مشال کامیابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه . هغې ته یوه جینۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده . د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترګې د خوند نه وو۔ زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جینکو پسې وګرځېده خو د مشال مناسب جینۍ یې چرته هم په نظر رانغله ــ ځان له دې خپله خوښه کړي . . .!! یوه ورځ یې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختیار به هغه ته په لاس ورکوم ـــ!! او چې دا فېصله یې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شوـــ!! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم ـــ!! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول ـــ نه بچی!! دا واك دې ستا وي ـــ!! ته چې هرڅنګه جینۍ خوښوې زما به خوښه وي ـــ !! هغې مشال په تندي ښکل کړو۔ مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوهـ شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي . . . . . . وایه زویه !! زه اورم ـ زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل ـــ او بیا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه ـــ زېبو په کړس کړس وخندل ـ نو لکه زما بچی ماشاء الله دومره لوی چې ماله یې اینړور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلې ده ـ هغې بې اختیاره دنګ لوړ لکه د چنار مشال خپلې سینې ته راجخت کړو ـ او په وړمبي ځل په دې حېرانه شوه چې د مشال اونه یې د ځانه دنګه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او لکه د ګل ورته په کتو مسکۍ مسکۍ کېدله ـ من من غټېدله ـ!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې فېصلې پخلی کولو ـ مورې !! تا به زر بوځم چې ته یې ووینې؟ او زېبو یو ځل بیا په خندا شوه ـ ښه بچی !! زر به ځو ـ زما هم خپله اینړور لیدل ډېر ارمان دی ـ مشال د اطمینان یوه ساه راښکله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرولي نن زېبودخپل مشال میني ته غلي ولاړه ـ د هغې خلې، پوزې، سترګو ته يې په يومخ کتل ـ هغې ته دا نخښې ډېرې اشنااشنا ليدی شوې په دې نخښودهغې ډېر سود کېدوـ زېبونازکه سپوږمۍ ـ ـ ځان ته کلکه راترغاړه ويسته ـ مشال او سپوږمۍ ـ ـ ډېره ښکلې جوړه ـ ـ بالکل د هم داسې اينړوارمان مې کړی وه ـ ـ بچی!! ډېره خوشحاله يم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه ـ هغې د مشال د خوښې ډېره ستائينه کوله ـــ او سپوږمۍ د حيا نه په ولاړه ولاړه داسې راتېوله وه چې د سترګو په بلو يې ګېدۍ ګېدۍ بانه د حيانه نه پورته کېدل ـ دپوهنتون لويه دنيا د دوي په تماشه وه ـــ سپوږمۍ په ربښتياسپوږمۍ وه، په زمکه راښکته شوې سپوږمۍ، خوزېبواوس بيادخپلوسوچونواوفکرونوسره په انګته وه دهغې دننه يوناقلاري راپورته شوې وه ـــ يوې تلوسې کلکه رانيولې وه ـ داسترګې دچاپه شان دي؟ اوبياچې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې ـ ـ ترورجي تاسوراځئ ـ ـ نو زېبو ته داغږهم ډېراشنااشنا ښکاره شودهغې په غوږونوکې دتېر وخت د اوازونوغږونو ـ يوشور راتلو ـ ـ خو هغې په يو غږ پسې ورستو بيا بيا کتل ـــ يوه څهره د هغې د سترګو مخې ته بيا بيا راتله ـــ او زېبو په سپوږمۍ پسې روانه شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ باچانن سم با چاوه . د هغه دعمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو ـ د لري کلي نه يو سپين ږيري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نيولې راوستې وه ـ بابا ! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده . په دې به د پېريانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده ـ ماپه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نودابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته يې خپل هر مريد ته په نکاح ورکوې . بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه ــ او ماشومې د ويرې يوخوا بل خوا کتل ــ ملنګ بيا يوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پټو سترګو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نېغ نېغ کتل . . د جينۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سينې باغ يې هم ګل شوی وه!! جزاك الله . . حق الله ــ . ملنګ باچا چغې کړې اودماشومې نه وارخطاشو . د بوډا پلار نه يې کلك لاسونه راچاپېره کړل . . بابا کور ته ځو . . . هغې په ويره د پلار مخ ته کتل ـــ نه لورې ! اوس به ته دلته يې د باچا سره ـ ماشومه پړينګ چې په ژړا شوه . . . او پلار يې د تګ لپاره څادر په اوږه سم کړو ـ د جينۍ لويو لويو چغو دنيا ورانوله . . . بابا . . . بابا . . . خو . . . د باچا يو مريد ډېر په تادۍ ماشومه لاس نيولې دننه بوتلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبوته ټوله شپه دسپوږمۍ مخ اوکړه وړه رایادېدل ــ هغې به سترګې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د سترګونه ډېرلرې تلی وه ــ دهغې دفکرپه ککوړي کې د سپوږمۍ دمخ اوکړووړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیابیا یې سترګوته هاغه څهره راتله ... دډېرو ګمانونو سره .. د تېر وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د خیال نه ټول عمرهیڅ یوې پېښې نه وه بهرکړی چې د هغې د یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه ــ چې د هغې په زړه بیا بیا راورېدو ـــ او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه په خپل جادو کې راګېره کړې وي ـ لکه چې د دې خوږلت په هغې د شهدو باران کړی وي ـ هغې ته هرڅو که د نن شپې بې خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه ــ هاغه مینه چې د ډېرو ترخو پېښو او حادثو سره هغې بایېللې وه ـــ نن یې د سپوږمۍ په څهره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه ـــ! هغې ته د مشال مینه هم رامخې ته شوه ـ مونږدواړه په یوه څهره څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مئـین اوختو. ـ ؟ زېبوپـه دي خيالـ د ځـان سره مسـكۍ شـوه ـ خدای خبر چې د مشال دسبق په سرته رسېدوكې څـومره وخت وه؟ هسې نه سپوږمۍ څوك وانخلي له مونږنه ـ!! هغـه بـه دې ويرې ډېره نـاقلاره كـړه ـ زه بـه يـې زر د خپـل مشـال ژونـد تـه راولـم ـ هغـې پـه يـو عـزم سـتركې پټـې كـړې . . . او د خـوب خوږې دنيا ته ورغله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنګ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه ـ یوه داسې جینۍ یې کور ته راغلې وه چې لا یې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې ـ د کچه عمر ښائسته وړه جینۍ اوس د ملنګ باچا جائداد وه ـ نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا ګټلې وه ـ د ملنګ باچا د زیړه زیړه لویو ګڼو سپینو تورو ګډو وډو وېښتو ـ ـ د لویې ږیرې ـ ـ ـ سرو سرو سترګو او د زیړ زیړو غاښونو نه به ډېره ویرېده ـ ـ د ورځې خو به ملنګ باچا په خپله دېره کې د ګڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلی وه ـ لرې لرې به د سپو د غپلو اوازونو نصیبه ویروله ـ ـ ـ خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله ـ ـ د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لړزان وه، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه ـ ـ ـ او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کاڼو لېچې راتاؤ کړې ـ ـ ـ د سینې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيرن او كلك تامبو به يې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنيا به د ويرې نه په خوب اوده شوه ــ بس اوس به دوه بوږنېدلې سترګې پټې رڼا كېدې ...او بيا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه ...د ماشومې نصيبې ساګانې او سلګۍ به ډېرې بې كوره وې ــ زه خپل بابا ته ځم ــ خپلې ادې ته ځم ــ ماشومې به په سرو سترګو ژړل ـ هغې به په خپل مخ لاس بيا بيا وهلوــ لكه چې هغې خپله وركه څهره لټوله ــ د ټول بدن تماشه به يې لكه د وير او ماتم په څير كوله ــ هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رايادې شوې ــ هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته څرولو له بوتلله ــ او چې د تورو تورو وېښتو غبرګې كونځۍ به يې په تور لېلني څادر كې كلكې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبي لګېدلې شيشه كې به يې بيا بيا كتل ــ د ځان سره به مسكۍ مسكۍ كېدله ــ او ادې به يې د منداټو په لاس تكې سرې خاورينې كټوۍ ته ناسته وه شوملې به يې شاربلې ــ ويړكي پام كوه ــ!! نصيبو به په ترپكو ترپكو چېلۍ روانه كړې وه ـ كچې ـ كچې ـ ـ او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ويرې واخستهـــ د نصيبې په زړه كې به د خپلې ګرانې ادې خبره ډېره اوړېده راوړېده هغې د پردي نارينه څنګ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اورېدلې وه ــ د پردي نارينه څنګ ته تلل ګناه ده ــ او دغه د ګناه او عذاب ويرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به يې ورسره په غره كې سترګې څلور كېدلې ــ څنګه په مينه مينه به يې ورته كتل ـ كله به په يوه بهانه د نصيبې څنګ ته رانزدې كېدو كله په بله ــ خو نصيبې اولس خان يو پردی نارينه ګڼلو ـــ اولس خان هم د څوارلسوپنځلسو كالو مضبوط ښائسته زلمی وه ــ د چېلو يوه لويه رمه به يې روزانه دې ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستله ـ د نصیبې ښائست او پتې مینې د هغې ځنګ ته لېوالې کړې وه ـ خو... "ادې مې یائې ته پردای ویړکی یې ـ"
نصیبې به زر مخ په تور ځادرګي کې پټ کړو ـ او اولس خان به غلی د هغې د ځنګ نه روان شو خو خپل پرېښې زړه به بیا بیا وروستو په کتو مجبوره کولو ـ نصیبې به هم په اولس خان پسې تر لرې لرې کتل ـ د زړه په درزا کې به یې د هغه د پټې مینې یوه کونتره ناسته لیدله ـ!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه کړه ـ!! او بیا هم دغه ویره وه ... د هغې معصوم خواهشات وو د هغې ارمانونه او احساسات وو ـ د اولس خان پټه مینه وه چې نصیبه یې د یو ښائسته ذهني کیفیت ښکار کړه ـ اولس خان د هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان سره ډېره لرې لرې ګرځېده ـ خو هرکله چې به اولس خان په خوب کې د هغې ځنګ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ..... د هغه ساګانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو ساګانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته ودرېده ـ هغه وویرېده او چغې به یې کړې ... خو په خوب کې دغه رنګ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه ـ خوبونو به هغه ډېره په لړزان کړې وه ـ خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه شوه کولې ـ او داسې یې بابا هغې ته د پېریانۍ نوم ورکړو او خپله نصیبه به یې په دم درود او باباګانو ګرځوله ـ خدای خبر چې کله یې ملنګ باچا ته راوستې وه ـ نو د نصیبې پېریانو هغه لړه پرېښې وه ـ او د نصیبې د بابا اوس دا کلک یقین وه چې د ملنګ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاځولي دي ـ او دا یې په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنګ باچا ته ورکوي ـ !! اوس نصیبه د ملنګ باچا د کور جاګیر وه ـ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځل به د ملنګ باچا د هوس ناکې غوټې نه پس به نصیبو خپل مخ او ځهرې ته بیا بیا کتل... لکه چې هغې خپله ورکه ځهره لټوله... خو د هغې د مخ نوکارې نوکارې شوې ځرمنې به د درد یوه ځړیکه د هغې په زړه کې راوچته کړه ـــ هغې ته به د ملنګ باچا د هوس ډك نظر هر وخت کتل ـ!! اوس هغه هم په دې پوهـ وه چې دا یې نصیب دی ـــ هم دغه یې کور دی ـــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشــال پـه دې ډېـر خوشـحال وه چـې زمـا خوښـه مـې د مـور خوښـه ده . د هغـه دا هـم زړه وه چـې ډېـر زر د سـپوږمۍ کورته خپلـه مـور پـه جرګـه بـوځي او د سـپوږمۍ لاس وغـواړي ــ خو لا يې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کامل د هغـه او د سپوږمۍ ترمینځه پروت د ډېرې لويې فاصلې پـه څيـر هغـه ته ښکارېدوــ !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل ــ پلار خـو د هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کـړی وه ــ هغوي يې په ډاګه پرېښې ووــ د مـور پـه دنیـا دولـت يې پـلار خپـل دواړه لاسـونه ډېـر مخکښـې پـاك کـړي ووــ او دې تجربې يې مـور تـه لـوی سبق ورکـړی وه ــ هغـه د خپلـو لاسـو پښــو د ګټــې ســره د خپلــې مــور د خوبونــو تعبيــر جوړېــدل غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپـل کـور تـه راولـم ــ د پلار د لاسه ورتـه پـاتې د يـوې دشـمنۍ بـد يـې هـم پـه يـك

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې سر هوار کړي ووـ او د مور د پر دولت يې په روغه کې ورکړی وه ـــ د روبينې ورونو يې په پلار د مرګ دعوه کړې وه ـ او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه ـــ د پرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې ـــ اوس يې ايله ترېنه ساه اخستې وه ـــ د روبينې خله يې د که کړې وه ـــ د وخت د دېرو سختو او کړمو تاريخ يې ټپ کړی وه ــ بس اوس يو ارمان ته ژوندی وه ـــ خو زېبو د پره ګډه وډه وه ـ هغې د اقبال د ژوند اوس هم خبر غوښتو ــ د اقبال د راتګ هيله يې ژوندۍ ساتله ـ پښتنه وه ـ د اقبال کره يې هېر کړي ووـــ خو په اقبال چې د روبينې د لاسه څه تېر شوي وو هغه يې ياد ووـــ د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله ـــ د زېبو دا هم خيال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه دېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي ـ که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به يې خامخا بخښم ــ خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنيا اباده ساتي ـــ!! د اقبال دېرو نخښو ته به يې پټ پټ ژړل ــ د مشال نه به هم ويرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې يې د پلار لپاره هيڅ ځای نه ليدوـــ خو د مشال د واده کوېژدن په خوشحالۍ کې دې اقبال نه وي زېبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درك يې نه لرلوـــ خو دا يقين يې وه چې هغه ژوندی دی ـــ او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي ــ بل خوا يې چې د کله نه سپوږمۍ ليدلې وه ــ د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوټونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه نعـرې وهلـې ـ هغـې دا هرڅـه يـو خـوب ګڼلـو، يـو خيالـ ـ ـ ـ وخت او زمـانو خـو د ژونـد د تېـر ژوندپـه تهولـو هيلـو او حوالـو لوبې کړې وې خو خدای خبر ولـې د سـپوږمۍ سترګې او غږ يې خپله يوه حوالـه ګڼلـه ـــ خـو سـوچ او فکـر بـه يـې پـه ځـای ودرېدوـــ!! دا ماتـه د چـا پـه شـان ولـې ښـکارې؟ او زېبـو د خپلـې دې پوښـتنې د جـواب لپـاره د مشـال د نـوم جرګـه د سپوږمۍ کور ته روانه کړه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نصيبې ژوند اوس په يو تور کوهي کې وه ـ هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنګ باچا سره يې نکاح شوې ده او که نه دمال غنيمت په توګه ترېنه ملنګ باچااستفاده کوي ـ هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو ـ او دا ځل چې د ملنګ باچادهوس سترګې بياسرې شوې .. نونصيبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله ـ!! ملنګ باچاته يقين نه راتلو.. هغه سترګې ځمبولې .. نصيبه يې دلاسه ونيوه اوبيا.. دهغې حوصلې هغه جوابي کړه ... د هغې څهره بيانوکارې شوې وه .. ګرېوان يې تارتار وه ... څو سلګو يې په شونډو سر وخوړو ... سترګو کې راغلې اوښکې يې دخپل حلق نه تېرې کړې ...!! اوس خوملنګ باچاوهل ټکول هم کول ــ او چې نصيبې به ورته ووئيل چې نن ناجوړه يم نو د هغه وجود به اور واخستو ... دا په کې لاچا راوستي ... !! وهل خوړل ... خپلې اوښکې څښل ... او پانې پانې کېدل اوس د نصيبې نصيب وه ــ ملنګ باچا نصيبه په نصيب موندلې وه ــ هغه د نصيبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله ــ!! نصيبه نن ډېره خوشحاله وه ــ د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصوير اوس ورو ورو په وراني ووــ ملنګ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله ــ او دواړه يو بل ځای ته روان ووــ د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولوــ نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال ووــ او د هغه په ژوند کې زېبو او مشال هم راغلي ووــ خو اوس هغه د خپلې نصيبې وه ــ دا کور ورکوټې دنيا وه وه نصيبې په خپلو لاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګار کړو ــ اقبال څو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې ــ نصیبه خوشحاله وه ــ او بیا داقبال په نکاح کې راغلې وه ــــ اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه ــ اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله ــ ستا لپاره مې هر څه پرېښودل ـ ـ ـ ته دې هم مور و پلار مه یادوه ــ بس دا دې کور دی او زه دې خاوند ــ نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینګار کړی ګرځېدو ـ ـ ـ وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوته اوس هم بده نه وه ــ بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پېسې ـ ـ ـ خو د هغه سره دومره مال راجمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو ــ د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه ـ ـ ـ اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل ـ ـ اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوهه کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې ـ ـ ـ خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو ــ د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو ـ خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اوداقبال عمرته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو ــ هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکی شپونکی لیدو ــ اوس به د هغه په شپېلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندرې سوز ژړېدو هغې به دا ګڼل چې اولس خان دا شپېلۍ زماپه یاداومینه کې غږوي داسندره یې زماده ـ خو زر به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه دغرق خوبه راویښه کړه ـ ـ یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چېلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چېلۍ څروم ـ!! هغې نن د اقبال سره د خپل ورك ارمان خبرې کولې ـ اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل ـ اوس داقبال لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ښځه وه ـ عامه ښځه چې دهغه کور پرې اباد وه ـ اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوې چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده ـ دهغې سره نزدیکت په دغه ورځوکې ډېرد خوندوه ـ د هغې بیابیادملنګ باچادلاسونودحصارنه تېښته یې هم د خوند وه ـ دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښودونصیبه به غلې شوه اوبیابه ملنګ باچادخپل هوس سیندته ورودانګل ـ خواوس دنصیبې هاغه لاس پېښې وهل نه وو ـ دهغه نه به یې منډې نه وهلې ـ!!خوملنګ باچا چې دکله نه داقبال دکوارې زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده ـ خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو ـ په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه د ده لپاره ـ ـ د ده په مقام ودروي ـ ـ ـ نوایا ـ دنصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مرۍ ورو ورو زور کولو ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ کور د ښار نه لږ لرې په یو کلي کې وه ـ کلی ښه اسوده وه ـ د کلي شینکي او اونو بوټو د زیبو خیالات ډېر شنه کړل ـ د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ ولاړه وه ـ خو د زیبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې ګیر وه ـ د سپوږمۍ مخ سترګې او غږ ـ نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر خامخا کولو ـ د سپوږمۍ کور رانزدې وه ـ مشال په مزه مزه ګاډی روان کړی وه ـ د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راړوله ـ خو زیبو ډېره لرې تلې وه ـ د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ د مخ سترګو او اواز په اسمان خورې شوې وې ـ مورې ـ!! تاسو سره ستاسو مشال هم دی ـ مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا ته وکتل هئ؟؟ او زیبو په خندا شوه ـ د سپوږمۍ د کور په درشل زیبو ایله پښه ایښې وه ... د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره بې واره درزېدو ـ په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه کوم چې د زوي لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي ـ! هغه خپله هم ډېره حېرانه وه ـ او چې څنګه هغې د کور په انګڼ کې قدم کېښودو ـ د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې هنداره وه ـ مخامخ په دالان کې د بُرجۍ سره ولاړې یوې درنې خوږې ښځې چې د زیبو د عمر به وه ـ هغه په خپله مسکا کې راټوله کړه ـ او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه راښکته شوه ـ په زیبو خو لکه چې سر وچورلېده ـ په ځای داسې ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي ـ اُف!! زیبو زر د دالان ولاړه بُرجۍ په دواړه لاسه ونیوله ـ خو د زیبو نه زیاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني خو د دغې ښځې د مخ نه هم ښکارېده ـــ تت ... ته ... ګورګوره نه يې ... زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو ... او د زېبو د دې پوښتنې سره ګورګوره هغې ته ورترغاړه وته ... وئې زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم ... دواړو يو بل ته غېږه ورکړې وه . خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترګو کې وکتل ـــ تېر وخت لکه چې بيا په دانګو راغلی وي ـــ!! ګورګوره او زېبو ... د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، ... چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربګنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره کړې وه ـــ خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همځولې سهېلۍ ساتلې وې ـــ په لارو کوڅو کې يې يو ځای منډې وهلې وې ـــ خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناکې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي ـــ زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه رايادة شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه کړه ـ د هغه په وژلو کې خلکو د ګل پاڼې او شفيقي لاس يادوه ـــ او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه ـــ خو د ډېر وس باوجود د دواړو درك نه وه لګېدلی ـــ او بيا زېبو ته د ګل پاڼې متېزتوب د يو کسبګر سره د تښتېدو پېښه هم رايادة شوه ـــ وخت ډېر زخمونه ټکور کړي وي ـ خو کله کله هم د وخت د لاسه ټکور شوي زخمونه ... ورغلي پرهرونه بيا تازه شي ـــ دا حال که د زېبو وه نو د ګُرګُرې هم وه ـــ دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل ـــ سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره حېرانه وه بيا بيا يې کله د مور او کله د زېبو مخ ته کتل ـــ او بيا ډېره موده پس ګورګوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې کولې ـــ چې د ګل پاڼې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې کډه يوړه نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترګې پټې کړې ـــ زمری ورور مې د غیرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم ـــ که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه ګل پاڼه او شفیقی راویستي وو او په ګولو به یې ساړه کړي ووـــ دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادګۍ زما لاس ورکړوـ ننګیال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه . زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل ـــ د زمري پښنه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو ـــ ګُرګُرې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله ـ او زېبو د ګُرګُرې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه ـــ سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې ګُرګُرې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه ـــ ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه ـ بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کېفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مئینو یو بل په مودو او زمانو پس راپېدا کړي وو نو بل خوا دوه میین زړونه هم اوس داسې بې واره بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او حېرانونکې پېښنه یو بل ته ډېر رانږدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وې ـ نن د دې ټولو مئینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند ، د مینې او د زړونو د قربت یو لاژواله احساس پرې تودې پهې هم لګولې ـــ دا وختونه ډېر ښکلي ووـ زېبو او ګُرګُرې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونوـ او د مینې کوڅو کې منډې وهلې ـــ کله به یې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانیولې ...او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنګین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله ـــ!! د یادونو په دې جنج کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمری لیدلو ـ او کله طاهرشاه او ظاهرشاه ـ خو چې ځنګه به د یاد ستنه د ګل پاڼې د نوم حد ته راورسېده ـــ نو زېبو او ګورګوره به غلې شوې ـــ یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي وو ـــ خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل ـ د دواړو جوړه ډېره ښائسته لکه چې خدای د یوبل لپاره پېدا کړي وو ـــ ګُرګُرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه ـ زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم ـــ خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه ـ شفیقی او ګل پاڼه یې خپل انجام ته رسولي وو ـ خو ـ د ګُرګُرې مرۍ د اوښکو نه ډکه شوه ـ په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډک ډک کېدو ـ زمري هم ځان ویشتلی وه ـــ او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یواځې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول ـ خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړی .د ژوند په چمن کې مې پرله پسې ځلور ګلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي ـــ دا یو پاتې ګل سپوږمۍ ده چې ... د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطره مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره دېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي ـــ د ګُرګُرې کیسه پایې ته رسېدلې وه ـــ د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې ـ وخت ډېر تېر شوی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانۍ سره مخ شوی وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو۔ د نصیبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال یې په رو ګودر نه پوهېدو۔ اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او نخرو سترګې پټېې ساتلې ــ د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل ــ خو نصیبه ډېره بدله شوې وه ــ هغه اوس خپلې ځوانۍ د احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه ــ شپه ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې ــ د اقبال ځواني خو کله خپل ماښام ته رسېدلې وه ــ د هغه بدن اوس د نصیبې د احساساو سیالي نه شوه کولې ــ هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زر د خپله ځانه ماتې وخوړه ــ زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به راسره وي نصیبه به راسره وي ــ!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول ــ نو اقبال به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصیبې سره به د سترګو لګېدو نه پاتې وه ــ هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله ــ خو نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تك سُور وه ــ اقبال که به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه ــ په قهر به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال نه ځان راخلاص کړو ــ د هغې په سترګو کې به خپلو د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل ــ یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو ــ خپله نازولې چېلۍ یې په غېږه کې نیولې وه ـ کږه وږه د مستۍ نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې ــ یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو ــ د هغه د مخ پلوشو به یې سترګې برېښولې ــ د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده ــ او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو ــ د یوې شپې لیدلی خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترځنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزدیکت احساس شریك کړی وه ــ او چې سحر یې د خوبه سترګې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه ــ د اولس خان نزدیکت یې ډېر وخت احساسولی وه ـ! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنې تصویر وه ـ ګرځنده انځور ــ!! او بیا هغې یوه فېصله وکړه ـ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبـو ډېـره غلـې غلـې وه ــ ژونـد هغـه پـه يـو داسـې مقـام ودرولـې وه ـــ چـې يوخـوا يـې د مشـال مينـه وه ـــ او بـل خـوا يـې دشـمن . . . !! خـو دا څنګـه دشـمن دی چـې زمـا د ژونـد او ماضـي ډېرې حوالې ورسره تړلـې دي . . . او بيـا د ټولـو نـه لويـه خبـره . . . د هغـې خپـل ارمـان د مشـال د واده . . . !! د هغـې مخـې تـه ډېـر مشکلات راغلي وو ــ هغه د يو نه هم نـه شوه تېرېدلی ـــ ايـا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم ــ؟ ايـا زه د خپـل ورور د وينې سره بې ننګي کولې شم ؟ ايا زه د خپل ارمان نـه پښـه اړولـې شم؟؟ اف خدايـه!! دا دې پـه کـوم ازمېښـت کـې واچـولم ـــ هغـه د ځان سره لکه د اور غرغنډه کېدله ــ او کلـه بـه د خپلـو احساسـاتو په بڅرو لکه د ايره خول پرېوته ــ لکـه د اوبـو بـه پـرې تـوې شـوه ـــ ګرګرې !! ته چرته وې؟ ستا د خور د لاسه زما بـې ګنـاه ورور وينـې وينې تلې دی ــ!! زه به هاغه وينه څنګه بخښم ؟؟ هغـه بـه د کرکـې نه ډکه شـوه ـــ د هغـې زړه نـه بـه مينـې کـډه وکـړه ــ!! د غېـرت او ننـګ جهـان بـه يـې راولړزېـدو ـــ خـو بيـا بـه يـې د مشـال سـترګې سترګو ته رانغوتې ــ اف!! هغې به زر خپلې سترګې پټې کړې ـــ!! مشـال اوس د مـور پـه احساسـاتو پوهېدوــ هغـه تـه د خپلـې مـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانۍ يادې وې ـ د هغې د سختو تاريخ يې هېر نه وه ــ! هغه هم يوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښتې اړولو فېصله ــ هغه ډېر خوشحال وه ـــ د ننګ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ مينه هيڅ هم نه وه ــ هغه د خپلې مور ارمان په دې طريقه پوره کولې شو ـــ د خپلې مور د خوشحالو لپاره يې د خپل ماما د وينې د بدل اخستو اراده وکړه ــ!! اوس هغه ډېر مطمئن وه ـــ!! مورې !! ته ژاړه مه اوس زه يم ـــ!! او ته ګوره !! چې زه د خپل ماما د وينې بدل څنګه اخلم ؟؟؟

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی غنیمت ګڼلو— هغه ډېرخوشحال وه ــ خو د جینۍ پلار وه نو په داسې موقع به د هلك د كورنۍ د اړخه د پېسو په طمع وه ـــ!! ګورګوره خو د لور ارمان د اوس نه په ګډا کړې وه ـ د کشرې لور ارمان ورته ډېر ګران وه ـــ بیا بیا به یې د خپلې همځولې زېبو ناځاپي راتګ او د مشال رشته خپله خوش بختي ګڼله ــ!! څنګه راته خدای خپل زاړه مئین راکړل مشال خو یې د قدرت یو لوی انعام ګڼلو۔ د سپوږمۍ خوشحاله او مسکۍ لیدو ورته د نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویښ کړی وه ـــ!! په سپوږمۍ یې ډېر سبق وییلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم دستي د خپل کور شي ـــ اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئې ته ځي ـــ خپلې ترور کره به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د ګُرګُرې د سترګو نه لکه د شرابو څڅېدله ــ!! هغې د ننګیالی سره ټوله شپه په دې خبرو تېره کړه ـــ!! خپل ارمانونه به ټول په سپوږمۍ ترسره کوم ــ او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې سختې یې لیدلي دي ـــ!! د ګُرګُرې په دې خبره ننګیالی په خوب خوب کې ګُرګُرې ته خبرې کولې ــ!! ښه ـ ـ ښه ـ ـ ـ !! او هغه به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ورغلو ـــ د ګُرګُرې درې لونه واده وې ... او څلورمه یې د ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه ـ په مشرانو خوېندو هم او خپلو درېوارو اوښو باندې هم لکه د خور ګرانه وه ـــ! څه هم که د ګُرګُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خو یې دا فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي ـــ!! ګورګوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه ـ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تیاره شوه ـــ د هغه تږولې پېسې او د کور نور قیمتي سامان نصیبې تښتولی وه ــ نصیبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه ــ د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه ـــ هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئیلی چې ښځه رانه متېزه تلې ده ــ بس په پټه خله یې د هاغه ځایه پښې راسپکې کړې ــ هغه ته د نصیبې غوښتنې رایادې شوې . . . هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې ـــ وخت هغه څنګه لوبولی وه ــ داسې لکه هغه چې زېبو لوبولې وه ــ د هغې د مینې سپکاوی یې کړی وه ــ!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول ـــ زېبو ورته مخې مخې ته کېده ـــ مشال یې د سترګو نه نه اوړېدو ـــ خو د خپلو کړو د لاسه یې د هاغه کور مخه نه شوه کولې ـــ!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي وو ـــ!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه ـــ!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سر د لاندې راګوزار شوی وه ـــ د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه ـــ اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې ـــ ستومانۍ وې . . . !! هغه روان وه ــ خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم ـــ یو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو . . . او خواهشاتو په یو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه ــ هغه خپله سزا موندلې وه ـــ د زېبو او د مشال سره د زیاتي سزا د هغې اخلاص پورې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا سزا ــ د خپل عمل او خپلو کړو سزا ــ هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه ــ ښکته یې تور توري کندې لیدلې، لکه د تورو بلاګانو ــ هغه اراده وکړه ــ د دې ځایه دغه کندو ته ځان ګوزار کړه ــ!! هغه سترګې پټې کړې . . . په دې کندو کې توري توري اژدهاګانې یې وازه خله اوړې لیدې . . . لکه چې ده ته په طمع وي ــ نا . . ځان په دې تورو بلاګانو نه خورم لاخو ژوند کول دي ــ یو ځل . . . زېبو ته تلل دي مشال لیدل دي ــ د هغوي نه بخښنه غوښتل دي ــ په دې خیال هغه ورستو شو ــ او بیا په ستړو ستړو قدمونو د غونډۍ د سر نه راښکته شوــ هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو ــ یو ستړی خوب ــ او بیا د لږ وخت لپاره هغه . . . په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبي اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستوــ!! او بیا چې د تګ لپاره د زمکې نه راولاړه شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځاییګي تپوس وکړوــ هغه د زېبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې ناڅاپې ګورګوره د ننګيال سره په خپل کور کې ولیدله نو یو ځل یې بیا په سترګو کې وینو چپې ووهلې ــ څنګه د غم سېلاب یې په کور راختلی وه چې طاهرشاه یې په سرو وینو کې لت پت راوړلی وه ـــ!! که د ګل پانې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفیقی یو غریب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی ــ زېبو دې خیالونو بیا ډېره زورله ـ ډېره یې ترخه کړې وه ـــ خو ګورګوره او د هغې د ژوند ملګری ننګیال ډېر ځیرك وو ـ هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل داسې کېدلی شي ــ په داسې صورتحال کې دا یوه قدرتي خبره وي ـ دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر وختونه اخلي ـــ!! ګُرګُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره راوویستله ـ!! او زېبو یوه تېره چغه کړه ـــ هو!! هم داسې ده ... ته زما دشمنه یې ... زما د ورور د سر قاتلان يئ ... ما پرېږده ... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته یواځې ژاړم ـــ ته بیا مه راځه ...!! زېبو به نور هم څه وئیل ــ خو ګُرګُرې او مشال دواړو ترېنه غېږې چاپېره کړې وې ــ ګُرګُرې خو بیا بیا ښکلوله د زېبو نه ډېر ګُرګُرې ژړل ــ!! ګوره !! زېبو ته ګرَمه نه یې ... خو زما څه ګناه وه ــ زه او ته خو دومره لویې هم نه وو ـــ چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا یې موندلې ده ـــ مونږ به دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه هېر کړو ــ د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالو د خاطره ـــ!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو. . . ته د مشال سترګو ته وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالۍ ته ـــ راځه چې دا هرڅه هېر کړو ــ دا وختونه . . . خپل کړو ـــ د تېرو وختونو د ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې !! مونږ به بيا هاغسې وړې ماشومانې شو ــ منډې به وهو ــ!! اوس مو دا بچي مشران دي ــ دا مو مور وپلار دي ــ دا مو وختونه دي ــ دا مو سبا دى ــ او نن هم ــ تېر وختونه نور نه يادوو ــ د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالو لاسونه يو بل ته ورکړو ـــ ته بيا ګوره چې وختونه څنګه خاندي. . .!! زېبو خپلې سترګې اوچې کړې ـــ يوه شېبه يې د ګُرګُرې سينې ته خپل سر نزدې کړو ــ خو بيا ډېر زر مشال هغه د دواړو مخو نه ونيوه ـــ د هغې په سترګو کې يې وکتل ــ او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړو ـــ وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره يو بل ته غاړه وکړې وي ـــ مشال ډېر خوشحاله وه ــ ګُرګُرې بيا بيا ځانله رانزدې کولو ــ ننګيال د زېبو په سر د هغې لويه لوپټه سمه کړه ــ په سر يې ورته خپل دروند لاس کېښودو ــ خو اوس زېبو يو احساس يو غم بيا زورله ــ هغې بيا ژړل ــ ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه ـــ ګُرګُرې بيا هغه دلاسه کوله ـــ!! او په دې کې کرپ شو ـــ وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلك وخوړو ـــ اقبال ټيټې سترګې سترې رانوتى وه ـــ د زېبو سترګې د حيرانتيا نه وازې پاتې شوې ـــ ته ؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېبو د سترګو نه د اوښکو رودونه روان شوي وو ـــ زېبو د اقبال د سينې سره خپل سر اېښى وه لکه چې خپل مخ او سترګې د دنيا نه پټوي ـــ وختونو ښه ژړل ـــ خپلوۍ بيا وموسېدې ــ ژوند بيا په ګډا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او ګُرګُرې په مينه يو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه ترېږ ارادې يو ځای ــــ د ډېرې ورکې نه يو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي ــــ !! او چې زېبو د ګُرګُرې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه غوښتله نو اقبال په خندا شو ــــ زېبو وطن د پښتنو دی د دې لپاره به ټول نن د ګُرګُرې خور کره خپله ورځو ــ او د ټولو په هيره خندا نوي وختونه په ګډا کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانی

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (قطب الدین رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نېمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم توله ځنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا څمه (د کابل یونلیک)

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۸

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library